هو العلی

بسم الله الرحمن الرحیم

از گردش روزگار و دور گردون — دیوان من از ردیف گردید برون

آشفته‌تر از شکنج زلف لیلی — ژولیده‌تر از مقال حال مجنون

غزل

نیست در این دفتری زیب و فر — حمد خدا نعت رسول ای پسر

در عوض بسمله در مطلعش — کرده رقم منشی کلک قدر

سوخت بناتی ز غم هجر یار — وای بر آن عاشق خونین جگر

هر که بود عاشق لیلی وشی — از من دلسوخته گیرد خبر

شاد کند خاک مزار مرا — با دو سه پیمانه بی شور و شر

آتش بسیار فروزد چنانک — طعنه زند شعله او بر سقر

بر لب آتش کفش جام می — زمزمه خوان ز اول شب تا سحر

در دل غمدیده جز این آرزو — نیست همین است که گفتم دگر

نو سفران از غم عشق بتان — الحذر و الحذر و الحذر

رباعی

ایجاد بنای عالم از نام علیست — آیین نبی ز ضرب صمصام علیست

میخانهٔ دهر قائم از هستی اوست — آب رخ می ز رنگ گلفام علیست

وله ایضاً

کیست بگوید ز من آن گل نوشاد را — چند کشد مرغ دل خدمت صیاد را

تا بکی اندر قفس سر نهم زیر پر — رخصت پرواز ده بلبل نوشاد را

دید فلک تا مرا دست به زنجیر غم — تیز کند دم بدم خنجر بیداد را

تا نکنم پر صدا گنبد افلاک را — کرد اجل چوب بند کوچه فریاد را

آه ندانم چرا بر تو ستمگر نکرد — کرد اثر آه من آهن و فولاد را

ایکه تورا هر زمان دیدن شط آرزوست
اشک مرا دیده بین دجله بغداد را

تا بتو ظاهر شود سوز دل عاشقان
پای بنه ساعتی کوره حداد را

خون دلم ای نگار آب شد از دیده ریخت
زحمت بیجا مده نشتر فصاد را

تا شود از عشق من سر نهان آشکار
کرد مسلط بمن چشم تو جلاد را

لذت ذوق حضور راه نیابد بدل
تا نخورد طفل من سیلی استاد را

تاج نهد بر سرم دیده حقیرم مبین
عشق قلندر کند بس شه و شهزاد را

لب ز شکایت ببند هجر تو آمد بسر
خیز صفائی بده حجله داماد را

کرد چمن را مقام پادشه اختران
کرد بهر سو روان کوکبه باد را

باد بهاری وزید موسم عشرت رسید
غالیه سا شد صبا دامن اوتاد را

چهچه بلبل نگر قهقهه مینا بهل
کشت چمن طعنه زن جنت شداد را

طلعت شیرین نمود صیحه شبدیز خواست
کرد فلک سازباز تیشه فرهاد را

از ورق هر گلی صورت لیلی عیان
یاد کند عندلیب قیس هنرزاد را

لاله گرفت از شعف ساغر عشرت بکف
رقص به یکپا نگر سرو دل آزاد را

یار موافق کنون دفتر شعر است و می
خاصه که منزل کنی سایه شمشاد را

کی شود ای خواجه شاد روح پیمبر ز تو
تا نکنی احترام طالح اولاد را

نیست بنائی تورا یار بجز خشت و جا
زود به بند دهر کشش شد ز بنیاد را

غزل ترکی

سحر میخانه اطرافن گزردم مست بی پروا
که گوردم اونده ناگه بر عجایب صورت زیبا

سلاسل زلف چکلنمش مرصع طوق بوینده
فرنگی اطلس اکسنده باشنده معجر حمرا

ملک منظر پری پیکر سخن گستر وفا پرور
المه رو گل خوشبو سوزی شکر گوزی شهلا

سمن چهره شکین مو شلالین قامتی دلجو
سراسر فتنه و جادو سراپا شورش و غوغا

گوران عقده زلف قمندن نخیلدم سلب تعقل آدم
داغلدی عقل باشمدن آتشه ای آتش سوزا

پریشان اولدی احوالم توکندی صبر و آرامم
گریبان چاک ایدوب گیردم ره آن والها و شیدا

منی گورجک بولتیمه ادسر زاغ دلنجو
کلوب یانمه کلندی الینده سن غریبا

کرم قیلدی بکا جامی آلوب بر داخی نوش ایتدم — دوروب اوپدم ایاغن دیدم ای ثانی لیلی

اگر گورمک دیلرسن صورت مجنون شیدانی — اوزاق گزمه تماشا قیل بو دردآلود عاشق رسوا

شکسته خاطر محزون سوزی آشفته دیگرگون — دوتوب نقش ره مجنون گزر وحشی کبی صحرا

نباتی حمد قیل اللهین شکر و ثنا ایله — که مجنونین مقاماتین بکا روزی ایدوب مولا

غزل وله ایضاً

گر یار من فرو کشد از رخ نقاب را — انداز دار مقام شرف آفتاب را

تا زد قدم بروی زمین آن ملک خرام — بر مه دراز کرد زبان تراب را

ای بیوفا ز پرده در آ رخ نما بمن — تا کی کشم ز هجر تو من این عذاب را

حرفی نخوانده از ورق درس عشق تو — دادم بآب دفتر و دو کتاب را

با چشم پرفسون تو تا آشنا شدم — دیگر ندید دیده من روی خواب را

از لعل روح بخش تو دیدم حکایتی — انداختم بخاک مذلت شراب را

دارد سراغ زلف تو چون باد نو بهار — دیدم نشسته بر در مسجد کلاب را

دوران تمام گشت و زمی شیشه شد تهی — خامی مگر که پخته نکرد دم کباب را

از کوره جحیم چه غم من که دیده ام — در بوته فراق تو آن پیچ و تاب را

در نحو ما فنا و بقا نیست منصرف — از هند ام خانه چه نقصان حساب را

دشوار نیست روز جزا پیش عاشقان — وابسته اند شافع یوم الحساب را

در بحر غم فتاده نباتی چو مور لنگ — این قصه را که شرح دهد بو تراب را

رباعی

ای واهم و گمان معطل از تو — آیا تو چه ای فدات کردم

هر چند وفات کس ندیده — قربان تو و جفات کردم

غزل ایضاً

ساقیا ساقیا شراب شراب — شد دلم شد دلم کباب کباب

ماه من ماه من بدار بدار — وز رخت وز رخت نقاب نقاب

مطربا مطربا برقص برقص — ساز شد ساز شد رباب رباب

خون من خون من بریز بریز — تا بکی تا بکی عتاب عتاب

از سرم از سرم گذشت گذشت — موج خون موج خون سراب سراب

خسروا خسروا خوش است خوش است — گر کنی گر کنی ثواب ثواب

عاجزم عاجزم فقیر فقیر — دیده ام دیده ام پر آب پر آب

سیل غم سیل غم نمود نمود — خانه ام خانه ام خراب خراب

لطف کن بوسه ناتی را — یا بده یا بده جواب جواب

غزل ترکی

بیا ساقی که در گلشن شگفته لاله ها گلها — تماشا کن ز هر جانب نوا سنجی بلبلها

گرفته ساغر لاله عرق از جوهر لاله — بر جا سمن بنگر بشکنج زلف سنبلها

فدای آن رخ مستت سر عشاق آن ... — که بر رقص تو مشتاقند بس نیکو شمایلها

بده تا بی رخ خود را تا ز آور ... — بساغر کن می از مینا بزن زنگ غم از دلها

ازین گردش ... — که بعد از ما نه در دوران بسی در ارد سلسلها

چومردان

چو مردان آستین افشان ازین دیر در بگذر — تبرا کن دل خود را ازین فکر و تاملها

زنهار زلف هندویش دلم دایم پریشانست — ازین مغبچه دریابد برون از حلقه غافلها

من عاجز خضر پرور سفر پر زحمت از دوزخ — بمقصد کی رسد یارب ازین دشوار منزلها

درین دریای بی پایان تنی غرق خود را — چنان سرگشته کن هرگز نیابد ره بساحلها

رباعی

ساقی ز شراب کهنه در ده جامی — تا چند بسر بریم با این ناکامی

اینست غرض ز حاصل عمر عزیز — با لاله رخی بسر بری ایامی

مستزاد ترکی

لیلی کبی یوز عشوه ایله ای بت موزون — شیدا اولوبن ایلمشم منزلی هامون

ایتدون منی مجنون — ای گوزلری مفتون

طالب قضادر کی منم آدمه آخر — صحرا ایسالوب تیدی منی کوبده بسکون

بو طبل جنونی — بو گردش گردون

کل نظرات عالمه ای آفت جانم چو خده منی چاره نی کلی ایتمه دگرگون

یاندم نه دیوم آه قویمه بیله محزون

معشوق قیلر جور وجفا عاشقه حقا اما نه دیم کورمشم من بیله قانون

عادتدوارلدن یوخ من کیمی مغبون

اظهار ایلدوم درد دلم جمله طبیبه فریاد مه یتسن اوزین ای قادر بیچون

دم وردی المدن بالقادو بالنون

دور شهر فناسینه کت ترک وجود ات تاثیر ایلمز یاره بلی آیت وافسون

ای عاشق مشتاق تا اولمیه مکفون

عشق اهلنون اچو ابنی یتشعه درشن حداد بیلور کیم نجه در گرمی کانون

بیگانه نه بیلسون پروانه نی مسجون

بو آتش جانسوزی ایله سرد وسلامت صبرم کسلوبدور کورورم بختمی وارون

من عاجزه یارب چون طالع قارون

دورت

دورت جانبدن نفس وهوا گر گزروی تسخیر ایده جک ملکدلی لشکر فرعون

قلمش دواحاطه کوموسی هارون

عنقا کیمی بن دور ایلدم چرخه مقابل حاشا که اگر یرده اولم عاقله مقرون

یتدوم بو مقامه من ثانی مجنون

اول غایب ومستور کورنم جمله نظردن تا حاصل اولوب عین یقین کشف اوله مضمون

شول خضر نبی تک هم کافیله هم نون

اولدم که ساتاشدی کوزم اول داره جانه صالدون بو شراب ایچره مکربن نچه افیون

هوش اوچدی سرمدن اولدم بیله دلخون

چو خدنده قبول ایلشم کوشه عزلت بو میکده ده یوخدو مکر باده گلگون

مقصودمه یتمن برس غرشحون

یوخ نشأه سرشار جهان ایچره نباتی گیت خرقه نی چاک ایت نکا مانند فلاطون

افسانه دانشمه کیم یوخ بیله مجنون

رباعی

شد حاصل من ازین جهان غم خوردن | در کوی وفا چو قیس زاری کردن

ای عاشق بیچاره چرا مینالی | بر وصل رسی ولی تو بعد از مردن

وله ایضاً فارسی

ما اسیران زلف جانانیم | بلبل باغ و شمع رندانیم

طعمه پرورد دست صیادیم | گاه خاموش و گاه نالانیم

در قفس فکر آشیان داریم | گاه خوشدل گهی پشیمانیم

از خیال فراق همنفسان | گاه مستیم و گاه حیرانیم

رحم کن رحم آخر ای صیاد | ما ترا یک دو روز مهمانیم

عاشقان را ز بند کن آزاد | یا بکش ما که سر بدامانیم

هر چه هستیم دل بیاد توایم | گر چه گبریم یا مسلمانیم

چند پرسی تو از طریقت ما | کوچک ابدال شاه بابانیم

طا

طالب شاه نعمت اللهیم | سگ کوی علی عمرانیم

روز و شب کار و بار ما منت | مترنم بذکر سبحانیم

گه خفی و گهی بذکر جلی | نام حق بر زبان خود رانیم

چون نباتی نشد بغصن سکوت | ذکر او را دگر نمیدانیم

رباعی

ای دوست مگر تو نیز دردی داری | همچون من زار رنگ زردی داری

روزی برسی تو هم بکام دل خویش | در دست اگر دامن مردی داری

غزل ترکی

صفحهٔ عالمده بر در نهاندر او بیشتین | ورنه کلمز جلمیک اولمز چوخ گراندر او بیشتین

باش چکوب عرشه برنیه دورت طرفدن داغلری | فی الحقیقه لنگر کون و مکاندر او بیشتین

شاه اسکندر کیمی هر برجی بر حصن حصین | دیده بدخواهه بر تیر و کماندر او بیشتین

خوش سلیقه هر بری خلقی سراسر مهربان | دلبری تاتی ولی شیرین زباندر او بیشتین

الله آباد ایلیون آب و هواسی جان فزا | قالب انسانه بر روح وروانذر او بهشتین
حاکم اولمش اونده تا میرزا سلیم کامکار | اول سببدن خلقه بر دار الامانذر او بهشتین
ماشاءالله گوزل بخششی بوی گلشن سرولر | جنت شدادیا باغ جنانذر او بهشتین
نارنن هر دانه سی یاقوت یا لعل یمن | مختصر بر گنج پر تلو کانذر او بهشتین
سوی هر کیمسه ایسه ایستیر آب حیات | اوندن اوتری خضر تک گوزدن نهانذر او بهشتین
گورمشم بن عسکرانی قرچنی آغداملری | اونلرن باننده بر سلطان وخانذر او بهشتین
گزمشم هندا رضنی هم برده نی سیرا ایتمشم | هر بری بر چول ولی بر بوستانذر او بهشتین
ویرمرم گل جانه بر هر یاسمین سیرنی | قیرتماش گورنه کوچک خوش مکانذر او بهشتین
دوغرسی ییلاقنن وصفنده عاجز قالمشم | بلیرم باغ ارم یا گلستانذر او بهشتین
بر بری اوستنده دلبرلکشی عالی گوشکلر | بس ورسن لیکران یا سایبانذر او بهشتین
ویرکین دلداری ایت آه وزاریدن حذر | رحمه گل انصافه گل بیدردانذر او بهشتین
بر قوناغ تلب باقی سنده بیش گون اوگلشوب | ترتین یا خلق اوبرخان چوبانذر او بهشتین

رباعی

ایدل غمدیده برش آه وافغانی بو تیز | سر بالینی شی در فکر جانانی بو تیز
چون نگین سلطنت در دست دیو افتاده است | پس بدست آور درین کشور سلیمانی بو تیز

ولهُ ایضاً

ما خراباتیان بدنامیم | عشقبازان بی سرانجامیم
فارغ از کار وبار هر دو جهان | غافل از سال وماه وایامیم
سر مطرب نهاده بر زانو | گوش بر چنگ وچشم بر جامیم
مرغ گلزار جنتیم ولی | حالیا تخته بند این دامیم
نیست مطلب جز این ز دیدن یار | آرزومند یک دو دشنامیم
راه پیمای وادی عشقیم | راهب دیر وشیخ اسلامیم
ساقی سوی ما بکن نظری | زانکه ما عاشقان ناکامیم
جام پر کن بده چه درد چه صاف | ما نه در بند پخته و خامیم

حاش لله ما وبد مستی   مدتی شد که باده آشامیم

زر طلب میکنند سیمبران   ورنه ماکی بفکر انعامیم

از همه ما بلند پروازیم   چه شد ار همنشین انعامیم

کرنب تی زنانه شد خاموش   سک لیلی و ما دکرراییم

فی المستزاد

تا اولدی سنون مهر رخون سنبله ملحق   ساندم که کونش ابره کیروب اولدی مبرّق

ای ماه مطبّق   جان اولدی محرّق

ماه اوزره دوشن نقطه خالن نه بلادر   حیرتده دو بو مسئله ده جمله مدقّق

ای کوزلری جادو   عاجز دوله مطلق

بو دایره نقطه پرکار قالوب ثابت   کرداب بلا ایچره سنون لنکر دورق

شطرنجده چون شاه   هردم ویرحق حق

بو عاجز دروشیه اکر رشته عشقم   اثبات ایدرم بلکه نامی دیه صدّق

رخصت ویره بابه   هم عرش معلّق

فاش

فاش ایلمیم من داخی اسرار نهانی   کیت کیت قانکی پیچ ره توکدرمه بناحق

یوخ یوخ غلط ایتدوم   ای جاهل احمق

بسم اللهی درک ایلمش حمده یوکرمه   سرکرده نیر آباکور ونوب باقلنه سنجق

ای زاهد کمراه   لشکر تا به رونق

دکمز ایکی دنیاره سنون صوم وصلواتن   غفلتدن اویان آچ کوزن اول تازه سبق

سالانمه بهشته   مانند فرزدق

کیفیت میخانه نی مسجده کیم آلاز   آلداندی سنی جیفه دنیای مزرّق

کل اول سوزه داهش   وُر باشکا چون بت

همت ایله آچ سینمی قیل نطقمی کویا   بو سیل دجا ایچره منی قویمه مغرّق

ای پیر خرابات   ای صبح معلّق

بو عرصه خونخوارده دم ورمه ثباتی   کویا سکا کشف اولمیوب احوال انا الحق

اول سالک و قصامت   سن بیلمیدون الحق

فی الرباعی

دارم بدل خیال که دم درکشم دگر / یکچند زیر ساغر غم درکشم دگر

نادم شوم ز پاره افعال زشت و دست / زین یادگار مجلس جم درکشم دگر

غزل

بحمد الله شدم با کام و دل از بخت شادابست / بخواب آمد مرا آن گل نقاب از رخ گشادابست

باین شکرانه بادا نقد جان افشان روا بست / که همچون من گدا را پادشاهی کرد یادابست

شب تاریک دلم از شمع رویش گشت نورانی / خدایا کرده تیر سم که گردد با بدادا مست

چگویم کس چه داند من چه گفتم او چه سخن فرمود / بنازم چشم مستش را امرا از غم رها دابست

کشد بر دفتر وحدت نباتی خامه توحید / ولیکن مرشد عشقم بمن این درس دادابست

رباعی

شکرانه اینکه دور بدخواه گذشت / گردم ز هزار گونه دلخواه گذشت

ازبسکه دلم ازین خبر شد خورسند / تاج ندم ز فرق سن ماه گذشت

اول

غزل ترکی

کنه لیلی لیلی چمنش سیرانه / عاشقین اختار وردلینده مجنون

یانسنده برنجه عشوه لی قزلار / گز چولدن چوله هامون هامون

هر زمان او تورور بر بلاغ اوسته / قایا قنده شراب نره سی پسته

گل تک اولده دو توب گوزنکوب پسته / کون اوزلی باده دن ساغر مشحون

دررد ستمه با غلار نجشی گلگری / دوداغ آلتدن گلر شیرین دلگری

افشان ایلر هر دم اوزه طرّی / حیران حیران باخار دیده سی پرخون

گاهی رقصه گلوب اونیرستانه / گاهی جوشه گلوب اولور دیوانه

گاهی بلبل کیمی گلور افغانه / آغلار آغلار اخور اپات موزون

نباتی اسم اول سقین مولایه / غول اولوب عشقه رشته صحرایه

غواص تک ور غوطه بر دریایه / جهد قیل تا باسن بر درّ مکنون

غزل ترکی

عشقی باشه ویروب سوزدین قاشت — کل کوروم کورسن بوکوز کیمی کوز

آندا اولسون الله حی لایزال — خلق ایدنمز برده بوکوز کیمی کوز

نیه زلفین که اوزدن یاندرمش — منی او خلاقه کزکز یاندرش

چوخ هنری فلک یاخوب یاندرمش — هیچ کافر کورمسون بوکوز کیمی کوز

بو شکلون هیچ کورکمز آسانی — داغ دوکنون یوخدور داغی آسانی

کورم الله حفظ ایلسون آسانی — بد نظر دوشمسون بوکوز کیمی کوز

او کوبکدن کورم خدرایت ساقن — هیکل سیرا اولماسین صولنین ساقن

یخشی اولورا یوده صودنین ساقن — شیرین چشمه اولمز بوکوز کیمی کوز

بیلیم فلک منی کیمه جور ایتدی — عاشقم قورمش قاپوب جور ایتدی

کوزم یاشی بناتینی جور ایتدی — دلیم یاندی دیدوم بوکوز کیمی کوز

مستزاد

ای قامتی شمشاد بوی سرو صنوبر — آیا کورەسن واربو جهان ایچره برابر

ای شوخ وستمکر — برکل سنکا بندر

کورجک منی من ای اوزی کل طره سی عنبر — کرجور وپری روی زنجیره تکبیر

ال ها میدن اوزدم — کونکلم منی اسیر

اولدم که سنون مهر رخن ایتدی تجلی — اول بن ایدیم جان ایدن اول آتشه مجمر

عشق اولدی هویدا — سندن صوره آذر

سندن تیشوب خضر نبی سرچشمه سنه — بالله سن ایدن نازل آیات پیمبر

اولدی سنه ثابت — جبرئیله مصور

آلمش الینه شعلی خورشیدی سما — هردم چاقور رصد قیله یا ساقی کوثر

کردشده دوو دایم — یا خواجه قنبر

موسی کیدی کوستره خلقه ید بیضا — هو هو دیکنن ظاهر و باطنده مقرر

ای شاه نجیبی — ای رند قلندر

قورخوم بو دور آتا که اگر ساقی کلمز کت — عارفلرون احوالن ایدر عالمه اظهر

دوران ایه مسلسل — اول باده احمر

منصور صفت شام و صبا ذکر انا الحق — معلوم که یازمز قلم خالق اکبر

اولمش منه عادت — برابری مکرر

قاچمق گرک آهسته بو میدان بلادن — بو عرصه ده باش قویدی بسا مرد دلاور

بر کنج نهانه — چوخ صاحب افسر

گور عشقی که غواص بحار اولدی نباتی — دریالری سیر ایلدی بر لحظه ده یکسر

بی فن سیاحت — بی هادی و رهبر

رباعی

حیرانی عارفان ز جای دگر است — بیداری زاهدان ز جای دگر است

بر سر دلت مگر نباتی نرسید — محرومی عاشقان ز جای دگر است

وله ایضاً

هر که شد عاشق گل رویش — عاقبت سر نهاد در کویش

ای صنم هر که دم زد از عشقت — بوریا شد حریر و پر قویش

همه

همه شب تا بصبح بیدارم — از صبا بشنوم مگر بویش

برده از ما قرار و طاقت و هوش — نرگس مست و خال هندویش

از وفا دست میکشم هرگز — صد جفا گر ببینم از خویش

در دل هر که نیست عشق گلی — گردنش باد زیر پهلویش

هر که زین باده جرعه نوشید — بفلک شد صدای هو هویش

خانه کعبه قبله گاه همه — منم و قبله طاق ابرویش

به نباتی نهاده دام بلا — چشم جادو و تار گیسویش

رباعی

جان رفت بیاد جای جانانه کجاست — دل تفت ز غم ساغر و پیمانه کجاست

کاهید تنم ز صبر تلخ هجران — ای عشق بیا که شور و دیوانه کجاست

غزل ترکی

نسبت سنکا ای شوخ زلیخا اوله بیلمز — بو عشوه ده بو غمزه ده لیلی اوله بیلمز

آهوی حسن سندن آلوب طرز نگاهی   گلبرگ لبن تک گل حمرا اولیه سلمز

ایمن گوزلکی نرگس شهلایه برآ   زلف سیهین تک شب یلدا اولیه سلمز

جان نقدینه بر بوسه کرم قیل سنی تاری   داخی دیمه ال چک بو سودا اولیه سلمز

بندن سنکا عجز ایلمک اولسون کیچه کوندوز   سندن بکاهی ناز که حاشا اولیه سلمز

بسکه بی گورهک بکا وحشی کیمی باجدون   شمدی داخی مجنون بکا همتا اولیه سلمز

چوخ عشقده درشن عاشق بیچاره نی کوردم   هیچ بری شیدائی کیمی شیدا اولیه سلمز

ایضا غزل ترکی

کوکلم گلزارنده قیش موسمنده   آچلوب تازه گل دیدارای پری

حسرت اولدم حیف کوردم اوزن   قالدی قیب منه دیدارای پری

چکون کتسون من بیننمه یاد آته   سوه بیلمز اوزکه او غلین یاد آته

بو بیور قون مرالی قو بیه یاد آته   اوزن خدنکا دیدارای پری

کیچه بیلیم بو دریالر درنیدر   اولنه دین یریم سنون درنیدر

دور آقاجدن آلمالری درنیدر   بربراوطا قلره دیدارای پری

خوب یار اشور بازو بندلر بوفاته   صونا ظلم سنکا دوشمز بوفاته

بوندن آرتوخ دورنک اولمز بوفاته   انصاف کل صراج دیدارای پری

عمرم باشه کلدی اوزون کیچه لر   بویا تاماخ منی والله کیچه لر

منه بیلیم کز کزا اوزون کیجه لر   دور کل که وقت دیدار اولدی پری

حسرت تحمین منده اکدم دمینه   سنی الله آتدن دوشمه دمینه

بر دوشه سن ناتنین دمینه   سنی طرلان کیمی دیدارای پری

رباعی

یا رب برسان قلندری باکی   در سیر و سلوک چابک و چالاکی

باشد خبرش ز نشاه حال ابرات   مشهور بود به بنکی و تریاکی

غزل شوخ و شنک

ز شراب شوق مستم هله شوخ و شنکم   سر خارتم بکشتم هله شوخ و شنکم

نه بجام باده راغب نه بروی ساده طالب — منم این خیال صائب بله شوخ و شنکم
نه بسر سیاحت نه بکس ره رفاقت — من و کنج قناعت بله شوخ و شنکم
نه بو حدتم قراری نه بکثرتم مداری — نه بخدمت اختیاری بله شوخ و شنکم
نه براه کس نگاهی نه مرا امید گاهی — منم این نه کلاهی بله شوخ و شنکم
نه موحدم نه واحد نه معتبدم نه عابد — نه برهمنم نه زاهد بله شوخ و شنکم
نه بخنده چون گلم من نه بنغمه بلبلم من — نه بزلف و سنبلم من بله شوخ و شنکم
نه مرا بدایت و کیش نه مرا غم کم و بیش — نه قلندرم نه درویش بله شوخ و شنکم
نه چو گل بهار دارم نه خبر ز یار دارم — نه زمی خمار دارم بله شوخ و شنکم
نه بمحفلم چراغی نه بمجلسم ایاغی — من و گوشه فراقی بله شوخ و شنکم
نه بقوس باطلم من نه بنطفه حاملم من — نه ز خویش غافلم من بله شوخ و شنکم
به نباتیم تخلص ز نسب بکن تفحص — بکدشم از تشخص بله شوخ و شنکم

رباعی

بدار

یارب برسان فقیر خوش اطواری — خوش نقش غریب رند کی عیاری
سرمست بود مدام از مال هرات — معجونی و تریاکی و بوتی خواری

غزل ترکی

کورهسنی یارب برده اولورمی — اوغرشه ناکهدن اوکوزبوکوزه
نه وقته دین باخاجاقسن جانمی — قربانی اولدقیم اوکوز بوکوزه
سمندرتک یاندم من اوکوزلردن — سو ایچمیم برده من اوکوزلردن
بردرده دوشمشم بن اوکوزلردن — ایشم باخمق اولوب اوکوز بوکوزه
کورهسن سودکم ای منی آل الیر — یا کیمی آلداب کیمی آل الیر
قورخوم بودور سنی مندن آل الیر — چوخده اتی باخمه اوکوز بوکوزه
آچلدی بوینندن دوشندی قورتیدی — سلطانیم کلزار ین کنه قورتیدی
کوزم یاشی دریالری قورتیدی — سن کزرسن کوزم اوکوز بوکوزه
علمی چوخ فضلی چوخ عالی ملادو — نباتی دایاخ علی مولادر

آرتوخ سور بسلیمیم عالم الله در | یارانوب باخمقه اوکوز بو کوزه

رباعی

در راه فنا ز غربت غزلت بهتر | صحبتش ز هزار گونه صحبت بهتر

در پیش من ار سیر گلستان ارم | در فصل بهار کنج خلوت بهتر

غزل ترکی

ای قلندر منی اولدردی بو افیون | سنی تاری بکا دیر بیله معجون معجون

نشاسی بو خدو نکوکبن منی الله الله | بزی ملعون ایلدی کور نجه نعبون نعبون

سوله فرهاده که گلدی کنه شیرین | سمعه تیدی کنه صبحه گلگون گلگون

قالدی گوکسمده تبون بو آجی آلما | دور کتور قاچله بیاخ بر اکی قاوون

تازه دن گلدی کنه باشمه سودا | خانه عقلی کنه ایلدی وارون

شکر لله که دولاندی کنه دوران | اولدی کامجه کنه گردش گردون

مستانه گزر بزمده ساقی | بیت اخرانم اولوب مجلس هارون

ایوجین ویر بکا بر ساغر رواق رواق | ایله بر جامیله بو مفلسی قارون قارون

الله الله بو قد و قامه احسن احسن | گل حمراده بو یا چهره گلگون گلگون

نه دیم گوزده بو یا نرگس شهلا شهلا | قوی کورم غنچه ده بو یا لب میگون میگون

قاشلارن قوس و قزح ناوک مژگان | خال سبز بنده رایدن آدمی افسون افسون

حقه لعل دو یا سیب زنخ یا چه چه | دردندانده بو یا لولو مکنون مکنون

طره زلفنه ال ورمه خطا در بهی | حلقه دامدر ای عاشق مجنون مجنون

داده یت ای علی عالی اعلا اعلا | چاره قیل دردمه ای در بیچون بیچون

باغرمی خار ستم ایلدی روزن روزن | سینه‌می آتش غم ایلدی کانون کانون

رحم قیل حالمه ایدیبر ترسا ترسا | بسله زنجیرمی برای بت موزون موزون

متصل شام و صباکیه تنها تنها | کنج وحدتده قالوب خاطری محزون محزون

بو خدو ر کیمسه ایله الفت ربطم ربطم | سویلرم پرده ده گرلی بیله مضمون مضمون

چو خدده اختار مه بابینی کج اولدی کج کج | دینی یوخ مذهبی یوخ ملعون ملعون

رباعی

صد شکر که کار ما دل آزاری نیست | در پای کسی ز ما سر خاری نیست
از دشمنی حسود ما را چه غم است | در خاطر ما ز کین کس باری نیست

وله ایضاً مستزاد قاشی کمان کبرکه

ای قاشی کمان کپرکی اوخ زلف چلیپا | بالله که ایدر لعل لبن مرده‌یی احیا
ای کوزلری شهلا | مانند مسیحا
چاک پرده‌یه روکون کیمی کوستر مه جمالن | رحم ایله من عاجزه ای سرو دل آرا
هر مسیر و پایه | ای دلبر زیبا
کل مهر و وفا اوسته اونوت جور و جفایی | قربان اولیم عاشقی کوزدن سیلمه سنما
الهی سورسن | تقصیریمه قالما
صنعان کیمی تسبیح و ردانی اوده سالدم | شمدی دین دور اوده کبر منده یارا
ترسا دیدن اولدم | موقوف برایا

بار

یارب کیمه اظهار ایلیم راز نهانم | فکرم بو ایدی شمعه قیلوم سوز دل افشا
اوده دوتدم آتشدم | قلبم دیدی حاشا
عمرمه اگر بر کیجه مهمانم اولیدن | ملعونم اتشیدم اگر غیر تماشا
ای شمع دل افروز | بر اوزگه تمنا
المنة ولله اوخودوم علم لدنی | فیض نظری ایسته‌ یی نهی قابل اسما
استاد ازلدن | چون خضر معلا
ویر حسنکا زینت کین آتش برق و تسندن | طور نظرمده ایله هر لحظه تجلی
ای نور محرق | تا محو اوله موسی
افسوس بو عالمده کل داغ چاپان و اعلان | تعلیم ویریدم اونکا بن درس معما
فرهاد هنرمند | تا آیه اوفی
مجنون ایدی عشق الهنون استادی حقیقت | عفو ایله گناهن سن اونین باز جدایا
پیر مدن ایشتدم | او وصله بلیلا

هرچند قراد ایلیم یوخدی کمالم   هر فردده ستور دور در مصفا

مشکلدو کلامم   یوز لولو لالا

یاندی جگرم بسدو فغان ایتمه نباتی   صحرای جنون ایچره اول آزاده د الا

برلحظه دوت آرام   دوت دامن مولا

رباعی

لیلی که مدار نقطه گردون است   تعریف جمال او زحد بیرون است

از مجنون کسی نداند او را   اینها همگی فسانه و افسون است

مثنوی

ای دلبر ماه منظر من   ای عشق تو جور در سر من

اولدرمه منی که بینوایم   بر عاشق زار مبتلایم

یارب نه اولور ترحم ایتسن   کورحاک منی بر تکلم ایتسن

قویمه منی انتظار کونده   ایتمه منی خار زار کونده

اونان

قربان الوم کل آشکاره   سالمه نی بیله آه وزاره

کور من چو سنی قرار قالماز   کورحاک سنی اختیار قالماز

چو خنده منی دلفکار قلمه   بیله منی خار و زار قلمه

هر بلبله برگل اولدی همدم   اوندن بو جهانه کلدی آدم

ای حور لقا و ماه پیکر   یاندرمه منی فراق ایچره

رحم ایله منی تیور وصاله   بوخسته نی قویمه بیله قاله

ای غنچه دهان عنبرین موی   وی لاله عذار آتشین خوی

ای داش اورکلو باغری قاره   کور بیله باغارمی یار یاره

او مهر و محبتین نه اولدی   او لطف شفقتین نه اولدی

ایا نه گناه ایلدم من   معلوم ایله بر که نیلدم من

ای آفت جان جسم جانم   وی راحت جان ناتوانم

راضی دکلم بهشته سن سیز   غلمان و قصور حور سن سیز

ای فرشته خوی دورایاغه گل | خلق ایچنده ویوخ برقراغه گل

چوخده اوجیه چخمه ای قوچم | بالاخانه‌دن براشاقه گل

غنچهٔ آغزنکی برجه آچکین | سنده بردانش برداماغه گل

شاد کوکلیمی قیلمسن ملول | ایندی سوزمی سال قولاغه گل

رباعی

ای سر تو اگر سری کلاه تو کجاست | ای دل تو اگر دلستی آه تو کجاست

ای دیده سرشک خونفشان تو چه شد | حیرانی و شیوه نگاه تو کجاست

وله ایضا

لعل نوشین تو گر فکر مداوا نکند | درد بیمار تورا چاره مسیحا نکند

خضر پیدا نکند نیروی گویی ترا | مددی گر برشش آتش موسی نکند

هر کسی را نرسد جاذبهٔ فیض ازل | عشق هر شیفته را سلسله در پا نکند

چاره بال و پر ریخته کن ای صیاد | شکر آموز تو با غیر شکیبا نکند

ارنی گوی روم تا بسر کوه صفا | اگر آن مهر خفی برخ من لا نکند

در ره عشق تو سیمرغ قد از پروانه | مرغ کوهی است که او میل بدریا نکند

میروم شکوه کنان تا بدر پیر مغان | حافظ از طیره مرا همسره عنقا نکنند

برگ ریزان خزان عین بهار است بیا | عاشق روی تو اندیشه فردا نکند

شمع رخسار تو از آتش باشد روشن | غنچه وش لب شکر خنده دگر وا نکند

دادم از کف دل و جان در هوس لعل لبت | هیچ ترسا بچه با سیچو تو سودا نکند

آنکه گوید به بناتی که عجب مجنون است | سوی آن دلبر بیچاره تماشا نکنند

رباعی

بی شمع رخت دیده من بی نور است | هر چند که بزم قیصر و فغفور است

با عشق تو من از این جهان جمله رفت | هم روز فراز روی تو ام منظور است

غزل ترکی

حیف سلیمدم کیم بو بلبل باغ گلزاره اسیر | بوجفای کشتی خسته عاشقی یار جانستان اسیریم

ای صبا بودم جان فدا انکا عرض حالیم یتکورسه بو | بو قلندر بو سمندی را و شکر دهان تپ ایستیم
تیزکو خبر قویمه اظهار ایتمه چوخ منی زار و بیقرار | کیم دیسون کوریم اوده یا نقه بیله ناتوان ایستر ایستیم
یوخدو قاصدم ایلیوم روان باره بی دردم ایله عیان | دوغرسین دیسون ایتم نهان بیله خان چپان ایستر ایستیم
تیکمیشیم بوله چشم اشکبار کوه طوره کل ایله ر کذار | تیش منی اول وفا شعار بیله بی زبان ایستر ایستیم
اوزدبی جانمی محنت فراق یای جسمی ایتدی ناز اشتیاق | غنچه قیل سوله آه زار بیله جان فشان ایستر ایستیم
سویله رام یوخدی برزمان صبح و شام ایشیم واید رابان | دوست بیله کوکلی قیلغان چشمی خون فشان ایستر ایستیم
پایمال ایدی آدیاتی ایلدم خراب خانمانی | بیلیرم داغی بوندان آر تو جانیم عالمی ایمان ایستر ایستیم
چون بو عرصه ده چوخ ایتین قو یرمین دد کوب اویدی حال تو | تو بیابه اب لالشر سین چاپدی برعشان ایستر ایستیم

رباعی

یکچند ز پیر عشق درسی بر خوان | شاید که شوی ز جمله راهروان
خاموش نشین و لب ببند از گفتار | کین درس غنی بود ز تقریر و بیان

ولهُ ایضاً

دیوانه شو دیوانه شو از جمله کس بیگانه شو | عاشق شو گفتم ترا چو نکه شدی مردانه شو
بر باده ده سجاده را آتش بزن این خرقه را | بر شمع روی مه وشی پروانه شو پروانه شو
با زاهدان الفت مکن با عابدان صحبت مکن | در حلقهٔ دردی کشان پیمانه شو پیمانه شو
با خرقه پوشان کم نشین از صوفیان دوری گزین | چون عاشقان شنگ و مست مستانه شو مستانه شو
این پند من در گوش کن جام تجرد نوش کن | در گوشهٔ بتخانه رهبانه شو رهبانه شو
در خانه منشین چون زنان بیرون خرام از خانمان | مانند مجنون در زبان افسانه شو افسانه شو
درویش خاکی کن طلب رو خدمتش کن با ادب | تا تو گوید رمزکی لنگانه شو لنگانه شو
باید نمودن ترک سر از دین و دل گشتن بدر | گر طالب یاری ز خود بیگانه شو بیگانه شو
بر هر گلی مایل شو یکدم ز حق غافل مشو | در مسند فقر و فنا سکانه شو سکانه شو
از مسجد و از صومعه حاصل نگردد مطلبی | همچون نباتی ساکن میخانه شو میخانه شو

(رُباعی)

ای مرغ قفس غمین مشو از قسمت | بر سوی چمن پر بگشاید هوست

یاد آور از آن جفای ایام خزان — قانع بدو دانه شو فروکش نفست

غزل ترکی

ساقی نه یاتمسن دور ایاغه دور — قویمه قضا قالسون هنگام طرب

خورشید خاوری برج حوتدن — سیرایچون حملی ایتدی منتخب

هر گل اوز یارنی چکوب آغوشه — بلبلر مست اولوب گلوب خروشه

یاتمه یاتمه اویان سنده گل هوشه — گتور پیاله نی دولدور لبالب

دولاندر باشنگا جام گلگونی — صدایه چولقا شدور دشت تا گونی

گتور باده فرها دالیه مجنونی — ناله چکدیکین العفو یارب

دور زمانه نین یوخ اعتباری — غنیمت بیلکلین بش گون بهاری

اوزنگا همدم قیل بر گلعذاری — بر چمن گنجنده هر روز تا شب

میدان عشق ایچره سکرتدم آتی — مسخر ایلدیم روم و هراتی

محترم اویم غلیم آدم نباتی — دائم هاشمی اصلم عرب

ابالی

رباعی

گفتم بخرد که دل چرا وارونست — فرمود که گنج صانع بیچونست

گفتم که خزینه پر بود از زر و سیم — اینجا که مقام و منزل مجنونست

وله ایضاً

سوز درون من ز قفس می توان گرفت — افغان من ز بانگ جرس میتوان گرفت

در سینه که طرح عمارت نمود عشق — سیلاب اشک دیده به پیش میتوان گرفت

نابرده رنج گنج نهادن طمع مدار — بی تار عنکبوت مگس میتوان گرفت

مرغی که بهره دانه نیارست صبر کرد — آرام در فضای قفس میتوان گرفت

شبهای تار طالب دیدار روی یار — از فرط اشتیاق نفس میتوان گرفت

در راه عشق سالک راه محبت — در طی راه کار فرس میتوان گرفت

من جز در بت هیچ دری رو نیاورم — در پیش روت رو بچه کس میتوان گرفت

در چارسوی عشق هر آن دل ز سر گرفت — شمشیر را ز دست عسس میتوان گرفت

از دوری چنین که نباتی هوا گرفت   اورا دگر بدام هوس مستوا گرفت

رباعی

آه از غم درد های بیدرمانم   داد از ستم هجر رخ جانانم
افسوس ز الفراق یاران قدیم   ای وای ز الوداع جسم و جانم

ترکی

کنه موجه کلدی دریای چشمیم   بر بره تو خونوب عمانه دوندی
ذورق جسمی وردی غرقابه   طلاطم ایلیوب طوفانه دوندی
امیدم چو حیدی تیم دلدارة   دیم عرض حالم او نازلو یارة
اجل فرمانندە دونمک نه چارة   تیمدم امیدم حرمانه دوندی
نه فایده کچن کونی سایاخدن   الم بیدور یار سیر دیری قالاخدن
نه ایش تیر بچا کلنک چالاخدن   می تو کندی داخی پیمانه دوندی
هیچ ایکید دوشسون یارندن جدا   منم تک قالمسون زار و بینوا

با

بسکه کیجه کوندوز دیدم یا خدا خدا   جکرم اود دتوب بریانه دوندی
نباتی ناله قیل کیتدی دلداران   سوولدی کلگلرن سولدی کلزاران
نه دورسن ندور بو انتظاران   دورکوچ ایله وصلن هجرانه دوندی

رباعی

دل چیست ندانم که بگویم دل چیست   آن کیست در او ازین سخن مشکل چیست
خوشحال دلی که دلبرش دلبر ماست   دل را بطلب ببین ز دل حاصل چیست

وله ایضا

ماه من تا برخ نقاب گرفت   روی خورشید را سحاب گرفت
هر که بشنید بوی داغ مرا   در دل او بوی دلکباب گرفت
مرحبا بر صفای باطن خم   پیر میخانه را شراب گرفت
چشم شوخت بعاشق بیدل   می ندانم چرا عتاب گرفت
لاله از سر فکند باز کلاه   مگر او عبرت از حباب گرفت

رخت بر باد نیستی در داد — هر که منزل درین خراب گرفت
شد باقی بکنج میخانه — ترک صحبت ز شیخ و شاب گرفت

رباعی

در بادیه دوش فکر مجنون کردم — از اشک کنار خویشتن جیحون کردم
ناگاه بمن رسید فیض نظرش — دیوانه شدم روی بهامون کردم

غزل باقی

شیدا بلبل فغان ایتمه غمیمه — بو کون صباح گل آچلور یار اولور
عزیز ساغلاغی غنیمت بیل وجودین — وفاسی یوخ گلن عمری آزاد اولور
دیگین فرهاده ای محنت پیشه — شیرین ندن انجمه چال داشه تیشه
عاشق و معشوق ار استیده همیشه — عشوه اولور غمزه اولور ناز اولور
گیدر جاندن خنجر داغ حسرتون — آرتار گوندن گونه شأن و شوکتون
صبح وصله تیر شام فرقتون — دیلکون مطلبون هامی ساز اولور

خدمه لر دور رساق و صولنده — جواهر بازوبند ایکی قولنده
فواره لر ایشلر دایم کولنده — یاشل باشلی اوردک اولور قاز اولور
باقی سوسشم بر دلستانی — بر سوزی گلشکر غنچه دهانی
داخی فاش ایلمه سر نهانی — عاشقون کونکلنده یوزمین راز اولور

رباعی

از عشق تو ای صنم به تنگ آمده ام — یاغی شده ام دگر بجنگ آمده ام
دیروز بدل ترک دورنگی کردم — امروز ببین که چند رنگ آمده ام

مخمس

باز زدم سکه دانشوری — در سر میدان ثناگستری
شهره شهرم بزبان آوری — غیر علی نیست برادر ای
قنبریم قنبریم قنبری
تا که شدم داخل این کهنه دیر — لب نگشودم بکس از شر و خیر

جنّ و ملک ارض و سما وحش و طیر　　شاه حالند چه مخفی زغیر

قنبریم قنبریم قنبری

حسن تورا عاشق شیدا منم　　داده دل از کف چو زلیخا منم

قیس صفت ساکن صحرا منم　　حلقه بگوش در مولا منم

قنبریم قنبریم قنبری

باز لبم شد بسخن آشنا　　تا که کنم مدح شه لافتی

من زکجا ریب وریا از کجا　　هست درین نکته گواهم خدا

قنبریم قنبریم قنبری

عالم ناسوت نه جای منست　　در همه جا ذکر وفای منست

گلشن لاهوت سرای منست　　کون و مکان پر ز صدای منست

قنبریم قنبریم قنبری

تا که مجرد چو مسیحا شدم　　در کف موسی ید بیضا شدم

باز چو می داخل مینا شدم　　خاک در فارقلیطا شدم

قنبریم قنبریم قنبری

بلبل طبعم شده گرم سخن　　نغمه سرا گشته درین انجمن

گوش برنگ است همه مرد و زن　　تا ز سر شوق بگویم که من

قنبریم قنبریم قنبری

ای شه دریا دل گردون وقار　　از کرم خویش برادم برآر

محنت و غم گشت زحد بیشمار　　ورد زبانم شده لیل و نهار

قنبریم قنبریم قنبری

پیر من آن حافظ نیکو سیر　　گفت مرا دوش بوقت سحر

گوش کن این پند سراپای سر　　خوف مکن خیز بگو در بدر

قنبریم قنبریم قنبری

تا به نباتی شده نامم علم　　شهد بریزد بسخنم از قلم

از کرم سرور گردون خدم — از دل هر دوست برم زنگ غم

قنبرم قنبرم قنبری

رباعی

در مکتب عشق سیر و استاد علیست — سر مشق نویسنده فرهاد علیست

آورد بجلوه صورت لیلی را — هم عاشق او قیس هنرزاد علیست

ولہ ایضاً

این درد که من دارم هر روز فزون بادا — این دل که بما دادی بگذار که خون بادا

با عشق نسازد عقل از من بشنو این نقل — امروز بر آورد قد فردا چو نگون بادا

هر کس که شد عاشق وش از عالم ازل خوش بش — دیگر چه سخن او را باید که جنون بادا

از عشق تو آید بر هر دل که نیارد سر — سرگشته و سرگردان چون چرخ نگون بادا

ای ابر کرم بر خیز دریاب نباتی را — نوخیز گلستان است حیف است زبون بادا

رباعی

او

او خسرو تاجدار و من چاکر او — او باده خوشگوار و من ساغر او

او را و مرا ز هم جدا نتوان گفت — او روح من است و من چو جان در بر او

غزل ترکی

بسکه بو آوازدان ای اغلار ایله یولداش اولدام — شرب قند ایکن شیره خشخاش اولدم

او ملک منظره آشفته و حیران اولدلی — سنگ شبگرد کیمی دیده خفاش اولدم

اهرمن تک نیچه یول عشق سلاطین تقدیم — کنه فرمان سلیمان ایله فراش اولدم

ایستدم تا که اولم لعل لبین صرافی — عشق بی چیزی اولوب قرله پیش داش اولدم

جان و دل ویردی بنا ساقی نگاه خجسته وار — دیمه بالله که عجب عاشق قلاش اولدم

رباعی

ورد دل من همیشه حیدر حیدر — یا نا د علی مراست از بر از بر

تاج سر من علی و اولاد علی است — من خاک ره شبیر و شبر شبر

رباعی مستزاد

ای چرخ ستیزه جو ز دستت فریاد | کو افسر جمشید کجا شد شداد

کو تخت قباد | از دست تو داد

دست کرمت عقدهٔ کس را نگشود | با دل شدگان بگو توای دون نهاد

پس از تو چه سود | داری چه عناد

غزل ترکی

کیمدور اول سلسلهٔ عشقه گرفتار اولسون | تا که کیفیت مجنونه خبردار اولسون

جنتی حور و قصوری سنون اولسون زاهد | وار سنی علیه قوی دوست بکا یار اولسون

پرو باله دگن عاشق بیچاره لرون | کورم ایودن ایا که چخمق اونکا عار اولسون

او پریچهره که دایم منی بیمار ایستر | تاری دین ایستمیشم برده او بیمار اولسون

نه دعادور ایلدون یاره بنا تی راوتان | رسمدور عاشق اولان کورده گرگ خوار اولسون

رباعی

بر خسرو عشق بی کلاهی بهتر | از سکهٔ نقد فلس ماهی بهتر

دارای

در کوی تو نان خشک خوردن بردن | بسیار مرا ز پادشاهی بهتر

وله ایضا

ای آنکه نگنجیده تو در کون و مکانها | ظاهر که بود جای تو در روح و روانها

بر معجزهٔ لعل لبت راه نبردیم | در مصطبه بر خاک طپیدیم زمانها

از موی میان تو نجستیم نشانی | تا فاتحهٔ صبح نشستیم شبانها

در مدح تو من لب بچه تقریر گشایم | عاجز شده در وصف تو تقریر و بیانها

از جرعهٔ جامت لب من تر نشد اما | خوردند حریفان دگر از طل گرانها

آری بخدا خاک در ست کن من بود | عشق من و تو گر نفتادی به زبانها

از طعن رقیبان شده ام همدم هجران | تا خلق نگفتند ازین فکر و گمانها

اکنون تبرحم نظری سوی من افکن | از دست بشید ز غمت آن تاب و توانها

تا دم زده از وصف جمال تو بیانی | افتاده ز تقریر بیا عذر زبانها

رباعی

از خلق جهان کناره جویی بهتر   وز هر همه گو هیچ نکویی بهتر

هر کس که ترا بدی کند در عوضش   نیکی بنما ز بد نکویی بهتر

غزل ترکی

هرم المده وار شه صاحب برات ایدن   باج بر نظر که شاد اوله کونکلن جهات ایدن

مولا یولنده طوطیه شکر ایسته کمه   آلم اگر کتور ملی اوسن برات ایدن

کشکولمی بنا تیله دولدور کتادیم   بوش اولسون بذاق داغن بنات ایدن

تاری سکا نصیب المسون آکوثری   اوبرسو دور که اولر ایچن اول حیات ایدن

مجنون سنوانی ایاغ اوسته سا خلمه   بو شاه عشقبازی خلاص ابله بات ایدن

تا آلمینجه فکر ایده سن ال حکم کتدیم   تاری سلور که یوخدو هراسم ممات ایدن

عالم بلور که بن بیرم متصل بنات   ال حکمشم اوسن بین آب بنات ایدن

ایمان و کفردن داخی من اولشم بری   من کچمشم پرستش لات و منات ایدن

مجنون دله آدمی اما بناتیم   دایم ایشیدوکام آلورم من بنات ایدن

رباعی

سودای ترا از سر برون خواهم کرد   پیمانهٔ عشق جز نکون خواهم کرد

کردم غلطی دگر نگویم ای نفی   تائب شده فکر لام و نون خواهم کرد

فی المستزاد

ساقی نه دور بسن ایله بر رقص حبابی   آزاد ایله بر جام میله بو مست خرابی

ویر باده نابی   پاک ایله حسابی

یاران قتیلم غم کونی بر غیر علاجم   بوقانی ایچوب یاد ایلیرم غنچه ترابی

یوخ باده دن اوزگه   اول عطر کلابی

اوددو تدی تمامی بدنم یاندی سر آ   من تلمشم کیم جگرم مونجه عذابی

بو نار فراقه   بو جور و عقابی

ساقی هله بد ستلک ایتمک سبیلدوه   یخدون ابومی برده آت اول تیر شهابی

هرگز دکل انصاف   اول برق لهابی

ای مطرب خوشخوان ایله بر رقص حجازی — توک نفسکی افشان ایله اول چنگ ربابی

جانم سکا قربان — ویرکا کله تابی

هر وقت دوشر یاده اول نرگس مخمور — لبریز ایدرم قانیله بو چشم پر آبی

ای لاله عذارم — بو منزل خرابی

ای وادی وحدتده قالان عاشق مهجور — میخانه ده کیت رهن ایله قرآن و کتابی

سرگشته و رنجور — قالدر بو حجابی

قومیه منی مشکلده قالام زار و پریشان — کوستر بکا او نور ایله راه صوابی

ای مظهر باری — فتح ایله بو بابی

بندن صورا بیلیم که قالور باشنده اغلار — آخ یاد ایدر سالدن کنه ایام شبابی

مجنون دیر اغلار — حلپ حلپ بو طنابی

بو بلک قوادلغده بر عاشق عریان — نه بنکلی اوله نه اوله یاقوت مذابی

همواره کرکدر — نه جام شرابی

هر عاشقی کوردوم ایلدیم دردمی اظهار — بر آه چکوب چالدی یره چنگ و ربابی

احوالمه یاندی — ویردی بو جوابی

هر چند که بیمار غم عشقه دوا یوخ — بیدر بو مرضیه کنه به دانه لعابی

بر سوز دیم اما — یا شربت آبی

تفتیش ایده بر کیمسه بو عاشق عریان — کل اوشتینیخ اورمی باردو شابی

ساکندونه یرده — آت تاقچیه قابی

بسدر بو قدر آغلاما بیچاره نباتی — ذکر ایله دمادم کنه بر عرش جنابی

دلداردن اتری — بر خضر نقابی

رباعی

درکون و مکان وجود موجود توئی — در شاهدین شهید و مشهود توئی

لیلی تو نبود قیس بیچاره که بود — فرهاد توئی ایاز و محمود توئی

وله ایضا

به شبان دشت ایمن برد پیام حافظ — که بگیرد آن تجلی ز سر کلام حافظ

عقبات با ظلمت تو کی شود محقق — مگر آنکه خضر راهی طلبی ز نام حافظ

ز قفس پرید مرغ نظری کنید یاران — نشود قید گذارش به همان دام حافظ

بسحر قرین آهستم همه شب رفیق ناله — که مگر وظیفه من شده صبح و شام حافظ

تو دیگر مگو نباتی ارنی بدشت ایمن — که دگر تو خان چوپانی شده دولام حافظ

غزل ترکی

نه مدتدر بن بیچاره یارب یار سیز قالدم — پورلدی روزم داغلدی ایو بیکار سیز قالدم

کیمه اظهار ایدیم دردیم هانی بر محرم اسرار — غمم چوخ غمگساریم یوخ عجب غمخوار سیز قالدم

دریغا بلمدم قدرین بن اول یار وفادارین — عجایب بخت جانم یار سیز بن عار سیز قالدم

غمم هجرانه یاندردن نیجی ای چرخ دون پرور — رحیم ایت بیمنه اللهین دییم اقرار سیز قالدم

نباتی توبه قیل ایمانه گل افسانه دن نشمه — نوله بر یول دین کیم یا علی بن یار سیز قالدم

رباعی

درکوی تو از وطن نمیباید گفت — با روی تو از سمن نمیباید گفت

خود فاش کنی راز خود آنگه گوئی — با هیچکس این سخن نمیباید گفت

غزل ترکی

بن سن کنه بو طور دلی نور بار ایدن — بن سن کنه بو جان چوبانین مست یار ایدن

بن سن کنه بو غنچه لره رنگ و بو ویرن — بن سن کنه بو گلشنی رشک بهار ایدن

بن سن کنه بو جانمه نشترکان اوخن آتان — بن سن کنه بو کوکلمی ایوین تار و مار ایدن

بن سن کنه بو عاجزی دیوانه ایلیین — بن سن کنه منی ایل اولسندن کنار ایدن

بن سن کنه بو سینه سوزانه اود سالان — بن سن کنه منی کدازه قویوب داغدار ایدن

بن سن کنه قبیله هدوش اولوب دوران — بن سن کنه بو جانی مجروح خار ایدن

بن سن کنه او ناز سیله همتقرین اولن — بن سن کنه بو بکیسی گریان و زار ایدن

بن سن کنه نقاب دوتوب گزلنوب گچن — بن سن بکا بو بر نظری نرهار ایدن

چوخلار سنکا فریب ویرب عاشقم دیه — اولمز سنکا نباتی کیمی جان نثار ایدن

غزل ترکی

کورەسن مین یار بیله نالان اولدم
غلط ایتدم که سنکا والە و حیران اولدم

اوده یا خدون بنی بیچارەنی پروانه کیمی
آچقن کلدی مگر عاشق انسان اولدم

سود و سرمایه‌می مجموع الیمدن آلدیلر
نیه کیم زاهد اولوب سجده دربان اولدم

شیخ صنعان کیمی زنار بو نیمه سالدم
شمدی کل کور که کلیسالره رهبان اولدم

ایتدم اول دلبر ترسا یو کون سجده
ایندی بیلدیم که یقین منده مسلمان اولدم

للّه الحمد که من کفر ده بولدم ایمان
کچن ایامده حاصل که پشیمان اولدم

کل نباتی دلارام باش اکا وه وه کورکل
جان ویریب یاره [illegible] اولدم

(ولە ایضا)

می نخواهد دل من ذوق وصال تو دگر
تشنه سیرم نخورم آب زلال تو دگر

گر شوی مهر درخشنده و تابد تمام
سر بالا نکنم سوی جمال تو دگر

آنچنان از غم عشق تو بجان آمده‌ام
بسته‌ام بر دل خود راه خیال تو دگر

اینقدر ناز مکن پرده برخسار مگیر
گشته‌ام سیر من از غنج و دلال تو دگر

دانه بر مرغ دگر ریز بنه دام که من
بار خود بسته‌ام از دانه خال تو دگر

راستی از تو نگشتم مگر از جور رقیب
بادور گردن او وزر و وبال تو دگر

شد فدای سر تو [illegible]
خون آن عاشق بیچاره حلال تو دگر

رباعی

از اهل جهان کناره بسیاری بهتر
در جمله خلق بی نیازی بهتر

با جور رقیب بگذر از جور وصال
در بوته هجر جانگدازی بهتر

مخمس

یارب از کعبه و احرام چه خواهد بودن
یار بتخانه و اصنام چه خواهد بودن

ساقیا زین سخن خام چه خواهد بودن
خوشتر از فکر می و جام چه خواهد بودن

تا ببینیم سرانجام چه خواهد بودن

من که اشکم شده جاری بکنارم چو جو
روز و شب ورد زبانم شده ذکر یا هو

بدرستی که نشد کام دلم حاصل ازو　　مرغ کم حوصله را گو غم خود خور که بر او

رحم آنکس که نهد دام چه خواهد بودن

این همان عالم فانیست که بهرام نماند　　یار طناز پریچهر و گل اندام نماند

در مقامی که نشانی ز جم و جام نماند　　غم دل چند توان بود که ایام نماند

کو نه دل باش که ایام چه خواهد بودن

ساقیا بهر خدا باده برانداز بجام　　بیقین باقی می میکند این دور تمام

چونکه دانی که میسر نشود عیش مدام　　دست رنج تو همان به که شود صرف بکام

دانی آخر که بناکام چه خواهد بودن

هر که شد ساکن میخانه درویش عشقی　　ای خوش آن سر که شود تن پیمانه کشی

میگذشتم سحر از میکده با خوش وشی　　پیر میخانه همی خواند معمای خوشی

از خط جام که انجام چه خواهد بودن

دوش از جام می عشق تو بودم مدهوش　　چشم در خواب ولی چشم خیالم در هوش

ناگه

ناگه از پیر خرد این سخنم رفت بگوش　　باده خور غم مخور و پند مقلد منیوش

اعتبار سخن عام چه خواهد بودن

چون نباتی بخورد هر که می از جام ازل　　نخورد روز جزا فکر غم بار عمل

دلبرا ز دولت عشق تو باین فهم اقل　　بردم از ره دل حافظ بدفکر جدل

تا سزای من بدنام چه خواهد بودن

رباعی

عالم کنه چوخ اولدی یانان ای ساقی　　قربان اولیم سبدر امان ای ساقی

کونکلم ایونی لشکر غم ایتدی خراب　　ویر باده که باغرم اولدی قان ای ساقی

وله ایضا

من بخبر وصل تو ارزو تمنا نکنم　　بنده و قسمتم و اندیشه فردا نکنم

کاشتم خلوت دل سیل سرشک بدجو　　رو نزن هیچ که این سیل بصحرا نکنم

از سنگ تفرقه یدم بهما پیوستم　　در سر جیفه این غابره غوغا نکنم

دایما چونکه مرا بوده تسلی بصنم — طعن بر مذهب و آیین مسیحا نکنم

منکه دارم چو سرو قد تو زنار بدوش — فرق بر مسجد و بر دیر و کلیسا نکنم

سبحه و خرقه بمیراث تو ماند زاهد — خیره و بیهوده مگو حرف تو اصغا نکنم

هرچه گفتم بتماشای رخ زیبای تو نمود — کافرم بر تو اگر منت اخفا نکنم

غزل ترکی

خدنک تیر مژکان اترش دل و جانه — شکنج طرهٔ زلفن صالبدر رخنه ایمانه

دلیم پابسته سون نشو عاشق دیدم اولدیم ال بلبل — منی سن بلبلیا خود اون آتش اندوه و حرمانه

بو دور پرکاره دایما عرض ایتدوکم حاجت — کوزیم دیدهٔ انکلی قبان ایدیم بو حالی خانانه

جبر دوتی ورمشم شتاطیه یوز رشوت باطل — مبادا آنلری کسون او زلف عنبر افشانه

بی پایان ایدر مور خیالن یار زخمی تکت — یقین ایتدم که دشمندر محبت نوع انسانه

دماغ افسرده ام ساقی کتور بر ساغر لبریز — که نشأ ایلیوبن طبعیم بو شعری مست و مستانه

خمار آلوده ام ویر بکا در دستهٔ خمدان — امیدو بر بکا کیم دوندرر موری سلیمانه

یدن

یمان کوز کورمکدن اوقتری توک بر جرعه تر راحم — اگرچه ویرسم بر قطره سین یوز لعل رمانه

کرم قیل کفر نقدن بنی بردم خلاص ایله — او ظالم دوندر بدو بر قلیمی بر کافرستانه

خطا ایتدم ره عشقنده کافر اولمقم جیدر — تعهد ایلدم کیم پایدرم بر سنبر و بهتانه

کوزون قربانم ساقی تسلسل کز بو دورانی — که دوشسون بو صدادن حلقهٔ زنجیر دیوانه

اگر بو روزکار اهلی خبردار اولسه ارندن — یقینیمدر که بین بول شکر ایدلر کفر صنعانه

اگر عالم عمو دشمن اولسه قیلجه باکم یوخ — منم بو خرقه پشمین منسم بو کنج ویرانه

خدا شاهد دو سندن دونمنم تا جانده جانم وار — نثار خاک راهندور اگر باشم کیته فرمانه

اگر مقدور اولدو وصلن بکا روز قیامتده — کوزم چون اگر باخسم بهشته حور و غلمانه

هجوم لشکر عشقن توانا قو بمیوب بنده — ولی یوز ضعف ایله کتدم یمند فکری جولانه

کتور اوزدن نقابن تا کوزنسون شمع رخسارن — بولنده نقد جان ویرسون بنیادی مرد آنه

جناس

اوطرلان باخشون قربانی جانم — بوجی کوب کوزلرن کوزلرمه کورلر

آماج سینه‌می نوک مژکان قویوب نشانه کوزلرنه کوزلر
زغلطه‌ور دوشوب اوزارا آشنه اونی بیلمیاب اولمازاوزارا آشنه
اکر غواص سن اوزارا آشنه بر کورا آخر اوندن کوزلرنه کوزلر

تجلی سن بو یورسنه طاغنه اکر کورسن بنی سنه طاغنه
قومیه رقیب باخسون سنه طاغنه بیاندور کوزلری کوزلرنه کوزلر

ینکی آیدور آمانه سوداسی وار نقصانه باخ کورنه سوداسی وار
هیچ بیلمیم باشده نه سوداسی وار آغلر آغلر دیر کوزلرنه کوزلر

نباتی کل اولدی یاندی سناده بو الوددن براوده دوشسون سناده
دیه نرم تجنه دیم سناده دی کورم کورسن کوزلرنه کوزلر

احول اولمه بر نقطه در هر اوچی بر دوره ده دولانورلر هر اوچی
نباتی نن سلطانیدر هر اوچی بو ایدی من دین کوزلرنه کوزلر

رباعی

عید اولدی جهان خرم و خندان اوله حق هر قطره می شیشه ده بر جان اوله حق
وه وه کهنه دُرد نوش لر برمنند ساقی تحیلوب پیاله غلطان اوله حق

وله ایضا

در فصل نوبهار کلستانم آرزوست چون عندلیب غنچه خندانم آرزوست
ساغر بکف بپای کلی فارغ از جهان یکدم هوای صحبت رندانم آرزوست
دایم بیاد نرکس مخمور آن نکار مجنون صفت غزال بیابانم آرزوست
خواهیم زنی بتیغ جفا کردن مرا در کوی دوست قیمت شهیدانم آرزوست
در تنکنای عالم فانی دلم کرفت با یار خویش روضه رضوانم آرزوست
جانم بلب رسید و نچیدم کل مراد ساقی بیا که باده ریحانم آرزوست
وقت اجابت است نباتی طلوع فجر یکدم بکو که همت مردانم آرزوست

جناس

قربانی اولدقم او خن دوزیا بو خسته جانی کوزه در کوزه

یخشی کوزله کوزاور کوتمه کوزمدن — درست نشانلی کوزه در کوزه

کنه ایلشوق سالوب آئینه دستکا — نجه وراور سورتوب آئینه دستکا

ایندی که آلمسن آئینه دستکا — بوشان شان باغرمی کوزه در کوزه

سن بیلمسن رقیب نجه داغلر — مجنون تک سیر ایتدم نجه داغلر

فلک منی سندن نجه جدا اغلر — یمکر کوزاولشدم کوزه در کوزه

نجه قیدن اوطل دراحه کتندی — بیله کوزلرمدن دراحه کتندی

قومیه جبین بدن دراحه کتندی — دکیرزیاندور کوزه در کوزه

هیچ کیم نباتی تک کمالانمادی — عشقن کتابندن کمالانمادی

دالنه دارکلدی کمالانمادی — کورم هیچ سابخلسون کوزه در کوزه

وله ایضا

کوجوانی که زنا کامی من یاد کند — در سر قبر من این زمزمه بنیاد کند

بشاش برسد بوکه بی دل آن کند — ترک آسایش این دیر غم آباد کند

های وهوی سبب هجران مرا از یاد — همچو من نعره زنان نوحه وفریاد کند

ای نسیم سحری خیر وبرو در شیراز — خواجه را بین که زمن هیچ مرا یاد کند

کو که مرغ چمنت گشته اسیر قفسی — کاه کاهی دل او را بکلی شاد کند

خواهم از همت پاکش که مرا همچو خضر — بره ظلمت دل قابل ارشاد کند

بسکه بیچاره زد تیشه به بنیاد درد سبب — بو که شیرین نظری جانب فرهاد کند

چه شود گر بنباتی بگشائی در فقر — تا که در کنج قناعت بتو اوراد کند

رباعی

می از کف یار ساده می باید خورد — سر در قدمش نهاده می باید خورد

خواهی که بسر گشت کرام ابر سهی — از من بشنو زیاده می باید خورد

فی المستزاد

ساقی دوت الیم کیم تیس عمر کماله — دوشدم کنم غواص کیمی بحر خیاله

ویر بر جه پیاله — کرداب ملاله

کوکلم قوشی پروازه کلوب دور چخوبدر — آیا کوره سن هارده شکاریله قاله

قالخوبدر هوایه — یا کیم طوره ساله

دورالیه قاناتی چال نظرات بله تماشا — شاید نظرون اوغروشه بر طره غزاله

ای بچه عنقا — برحور شاله

کیتمدی داخی فریاد الیمه هومیه کلمز — دوشدی کوره سن هانسی داغه اوچدی یه باله

وحشی دوبو شهباز — یا قوندی نه داله

بیلیم نه قیلوم چاره نه دور قالمشم عاجز — هوشم داغلوب عقل معطلده بو حاله

مشکل ایشه دوشدم — دوشدم عجب آله

چوخ زار ایلیه توکمه کوزن یاشنی هر دم — دورکه دوکون اپسلدی یا ات اولدی حواله

ای مرغ سحرخیز — کلدی وجه ناله

توکدی چچکین ویردی ثمر نخل امیدون — عقد ایتدی ملکلر سنی اول قرص هلاله

بر اولدی مرادن — مهر اولدی قباله

بو نعمت عظمی سکا کر اولسه میسر — عهد ایله قوناق ایلیه منی برکا باله

ایعاشق مجنون — یا برجه سیاله

ساقی منه بر جامیده ویر دوری تمام ایت — صبح اولدی کل اوزره چاپوب قطره ژاله

دور قلمه تعلل — کلمکده دولاله

دیوانه کوکل غمیم بوندن بیله برذ — المنت لله که رقیب اولدی ازاله

حمد ایله خدایه — جفت اولدی شغاله

یاتمه دورایان آچ کوزنکی ایتمه شکر جوانشن — تیراقه دوشن غرضکی قیل بادشماله

ای بلبل سرمست — اول رشک خصاله

سینمده که شعله چکوب نار محبت — حسرتدو یانوق تشنه کیمی آب زلاله

ایسترمنی یاخسون — مایلدو وصاله

یارب کوره سن لوحه یازوب کاتب قدرت — البته که قادر دو خدا کل فعاله

کیم وصله تیم من — هر امر محاله

ال چکمه نباتی نقدر روا ربه جانون — سال عالمی کوزدن یاپوش اول بحر جلاله
مولا الکمندن — طی اولدی مقاله

رباعی

من بعد دگر ترک جفا باید کرد — با عاشق خود مهر و وفا باید کرد
عمریست چو من عاشق بیمار توام — با یک نگهی مرا دوا باید کرد

غزل

مرا گو آن سعادت کو که بخت نامهربان روزی — ترا زین سان در این ویرانه آرد ناگهان روزی
چگویم ای فدایت من فراق آهن ار و صلابت — گناهست ار ترا خوانی به پیش خود نهان روزی
کجا شد آن وفاداری چه شد آن رسم دلداری — که پندارم مدیتی نرا اندر جهان روزی
بریدی مهر و الفت گشتی عهد صحبت را — روم آخر بداد از تو بر پیر مغان روزی
نثار خاک پایت را بکف نقد روان دارم — اگر این کلبه را سازی ز رویت گلستان روزی
ز دست هجر جانکاه دلم چون کاسه خون شد — تو خود میدان که من خواهم نمودن ترک جان روزی

نباتی عاشقم گفتی بیا از یار و من بگذر — و گر نه میشود سود مبدل بر زیان روزی

وله ایضا

ما که این پیچ طرف راه نبردیم بیار — ساقیا خیز روان آتش دلسوز بیار
مفلس عشقم و هرچند ندارم زر و سیم — زر من رنگ رخم اشک مرا سیم شمار
قد برافراز خلاصم کن ازین قید وجود — تا گشایم بچمن بال و پری دیگر بار
فاش گویم که توئی مطرب و ساقی و ندیم — همچو منصور اگر میکشیم بر سر دار
ای نسیم سحری خیز و بگو لیلی را — که به دیدار رخت آمده مجنون فگار
زاهدا جنت و فردوس ترا ارزانی — تا بکی طول دهی یکسخن این لیل و نهار
یک نظر جلوه او گر نظر جلوه کند — همچو گلزار نماید به نظر شعله نار
قرص خورشید و قمر پیش تو از ذره کمست — زانکه این ذره بعید رکی آید بشمار
چون نباتی بگل روی تو مشتاق شده — شاد کن خاطر او پرده ز رخسار بدار

رباعی

سررشته عمر را رها خواهم کرد — جان و دل خود تو را فدا خواهم کرد

از یاری من دست مکش ای دل ور نه — بالله که تو را ز خود جدا خواهم کرد

غزل ترکی

سن نیز ایکی کوکلمو بردم قراری یوخدو یوخ — سندن اوزگه نیلسون غمکساری یوخدو یوخ

دردِ هجرین چاره سی هر چند ایلدوم صبر ایمش — نیلیم ابد بو دریانین کناری یوخدو یوخ

لیلی لیلی سویلیوب چولر دیر گیم عاشقم — لیک مجنونک اونین داغداری یوخدو یوخ

هر خزانین بر بهاری وار انیر اولمز اولسون — بو چوال اولمش گلستانین بهاری یوخدو یوخ

گللی بلبل لر آه هوای چوخ گوزل — حیف کیم بو گلشنین بر گلعذاری یوخدو یوخ

هیچ عیسون یوخ گوزلک می سندنه — نیلیوم اما که عهد و اعتباری یوخدو یوخ

بن دیلرمن بو طلانی نباتی روز و شب — من بوداغی چوخ دولاندم بر شکاری یوخدو یوخ

رباعی

در مصحف حق بخوان تو اینها را — تا درک کنی فضیلت مولا را

خواهی که بسر لن ترانی برسی — هر لحظه بگو تو لا فتی الا را

غزل وله

دوستان حلقه عشرت زده من غمگینم — ساقیا یار بخود باز تو را می‌بینم

می بساغر کن و برخیز و بیا رقص کنان — تا ز دل محو شود زنگ غم دیرینم

کرده ام عهد که هرگز نخورم باده‌ات — تا نباشد مزه لعل لب شیرینم

می ندانم ز من ای شوخ چرا دلگیری — مگر آزرده شدی از روش و آیینم

عاشقان را نبود مذهب آیین و طریق — تو وفا خواه چه کار است ترا با دینم

بهره ور شد همه مرغان خوش الحان ز چمن — از غمت ریخته شد بال و پر شاهینم

تا بکی شکوه نباتی ز غم جور رقیب — یار دلدار من از جمله بخواهد کینم

رباعی

آخر ای دل بخدا طالب سنگی تو چرا — همه جا با همه کس شیشه و سنگی تو چرا

قابل وصل نبودی نرسیدی تو بوصال — روز و شب با من بیچاره بجنگی تو چرا

غزل وله

ز فکر حلقهٔ زلف تو کارم مشکلست امشب — خطا گفتم مگر آن رشتهٔ جان در دل است امشب

مگر خواهد شکفتن غنچهٔ امیدم از وصلت — که از شوق جنت گوئی که طبعم بلبلست امشب

گل روی تو را از چشم بدبینان خدا حافظ — بیا دعا رضت باغ خیالم گل گلست امشب

اگرچه مدتی ترک کردم باده خواری را — ولیکن باده عشقت عجب در غلغلست امشب

بنای در دماغ دل پی اهل دلی امیکشت — زمین همت حافظ کنون اهل دلست امشب

غزل ایضاً

خیال چشم جادوی تو ایکل در دل است امشب — که مرغ طبع من چون بلبل است امشب

گرفته زنگ غم آئینهٔ دل را منم آن — قمر در عقرب و یاسمن در سنبل است امشب

سحر نزدیک شد بانک خروسی برنشد صبا — عجب نقش است وه من بیدلم یا بیدل است امشب

قمر اندر محاق افتاده یا امشب شب یلدا است — خدا ناکرده پای نگارم در گل است امشب

بنای صبح روشن شد مراد از وی حاصل نشد — زمانی دیده بر هم نه دعا بجا صلست امشب

ابای

رباعی

خوش آنکه دلش محرم اسرار علی است — مرآت رخش مظهر انوار علی است

ای من بفدای آنکه او از دل و جان — پیوسته لبش بذکر و گفتار علی است

فی المستزاد

ایتدی منی غم تاباداغی بر گوزلری جمنسار — ساقی منه ویر لطفیله بر ساغر سرشار

بر دلبر عیار — غمدن منی قورتار

یوخ غایتی تقریرا ایلسیم منی کیجه کوندوز — یا پایه تششزنه قلیم در ددل اظهار

شرح غم عشقی — مین کزلی سوزم وار

ایتمون منی مخمونه برابر سیری تاری — کوردی نچه یول یار منی اول عاشق تکرار

ای اهل خرابات — اول ساکن کهسار

الله بلسلور من کیمی بر عاشق محروم — شاهد و بو احواله ایکی دیده خونبار

دنیاده تاپیلمز — هم آه شرربار

هر دم دیلرم چاره اجلدن غم هجره — قالدم بیله بو دردیله بی مونس و غمخوار

کلمز که نه حاصل — بی یار و مددکار

ای عشقه دوشن عاشق بیچاره یقین بیلر — من ایلمدیم دوغرسی اللهمه اقرار

کیم داده یتن یوخ — خوش شدور منه زنّار

مسدود اولوب چار طرفدن منه یاران — گویا کسلبدور منه بر محرم اسرار

ابواب فتوحات — بر یار وفادار

افسون و فسون اثری اولمدی هرگز — آسان ایشیمی درد و دعا ایلدی دشوار

اول طرفه نگاره — قالدم بیله ناچار

نه عقلده کام اولدی میسر نه جنونده — سن منده‌ن ایشت ابرکله اول طالب دیدار

ای عارف سالک — اکلش بیله بیکار

فاش ایتمکن سرّینی هر جاهل خامه — سن اولمکن من کیمی هجرانه گرفتار

اول عاشق زاره — مهجور و دل افکار

هجران دیشن اولدم قلم اود دوتدی آلیشدی — بر خنجر خونریز کتور باغرمی یار

آهم شررندن — بر گور که نه لروار

زهر ایلدیلر بو ایکی گون دیرلکی بالله — گور ایتدی منی جور ایلیه بو چرخ ستمکار

من عاجز زاره — جاندن نجه بیزار

چوخ اتمه شکایت ستم چرخدن ای دل — اسیر ایتسن اگر گورمیه سن طعنهٔ اغیار

خوش شیوه دل گل بو — آه ایلمه زنهار

اول سنک دلن باشنه چوخ دونمه یتی — توک قانلو سرشکن دیکن صدقیله تکرار

والله که یا نارسن — یا حیدر کرار

رباعی

در هر دمک دو دیده دارم چو تو نو — ای مکحل دیده‌های صاحب شعور

احباب تو چون همیشه خوشند آیا تن — ای چیست نخشته چشم اغیار تو کور

غزل الکنک

پر و بال بسته دارم بله لنگ لنگ لنگم　　تن زار و خسته دارم بله لنگ لنگ لنگم

نه گلو نه نای دارم نه خرد نه رای دارم　　نه به زیر پای دارم بله لنگ لنگ لنگم

نه سرم نه هوش دارم نه گرم نه گوش دارم　　نه برم نه دوش دارم بله لنگ لنگ لنگم

نه ز بلغم نه سودا نه ز خونم و نه صفرا　　و نه از منم نه از ما بله لنگ لنگ لنگم

نه مکدرم نه شادم نه نهان و نه گشادم　　نه ز خاک و نه ز بادم بله لنگ لنگ لنگم

نه ز باده سرخوشم من نه ز غم مشوشم من　　نه ز آب و آتشم من بله لنگ لنگ لنگم

نه چو غنچه در شکفتم نه نعم نه لا شنفتم　　نه غمش بدل نهفتم بله لنگ لنگ لنگم

نه شرابیم نه بنگی نه خیالیم نه رنگی　　نه مغنیم نه چنگی بله لنگ لنگ لنگم

نه رفیق تو بتانم نه قرین گلستانم　　سگ کوی دوستانم بله لنگ لنگ لنگم

نه ستاره ام نه ماهم نه گدا نه پادشاهم　　بمیان این دو راهم بله لنگ لنگ لنگم

نه زمین نه آسمانم نه ازین و نه از آنم　　ز دیار لامکانم بله لنگ لنگ لنگم

نه پری نه جن و انسان نه ملک نه حور و غلمان　　نه فلانم و نه بهمان بله لنگ لنگ لنگم

نه زکان

نه ز کان و معدنم من نه ز گنج و مخزنم من　　نه منم نه من منم من بله لنگ لنگ لنگم

نه جوانم و نه پیرم نه حکیمم و نه تیزم　　نه صغیر و نه کبیرم بله لنگ لنگ لنگم

نه ز لعل بی بهایم نه ز دُر بی صفایم　　نه نوا نه بینوایم بله لنگ لنگ لنگم

نه حلولیم نه دهری نه کناریم نه بحری　　نه ریاضیم نه جفری بله لنگ لنگ لنگم

نه نجود مقیدم من نه ز خود مجردم من　　نه علی نه احمدم من بله لنگ لنگ لنگم

نه مریدم و نه استاد و نه بنده ام نه آزاد　　و نه دائمم نه فرهاد بله لنگ لنگ لنگم

نه مهم نه از مهانم نه کهم نه از کهانم　　نه شهم نه از شهانم بله لنگ لنگ لنگم

نه عزیزم و نه خارم نه خزان و نه بهارم　　و نه نورم و نه نارم بله لنگ لنگ لنگم

نه سیه نه روشنم من نه زره نه جوشنم من　　نه ز باغ گلشنم من بله لنگ لنگ لنگم

نه تهمتنم نه زالم نه بشیر و نه بلالم　　نه طلوع و نه زوالم بله لنگ لنگ لنگم

نه عراقیم نه رومی نه بهاریم نه نومی　　نه غریبم و نه بومی بله لنگ لنگ لنگم

نه ز کافم و نه از نون و نه زین دو حرف بیرون　　نه نباتیم نه مجنون بله لنگ لنگ لنگم

رباعی

از خانه دگر مست و ملنگ آمده ام — تا بر سر کوچه لنگ لنگ آمده ام

دیروز بدل ترک دورنگی کردم — امروز ببین که چند رنگ آمده ام

غزل

باز این دل بیچاره ام دیوانه شد دیوانه شد — مجنون صفت از مردمان بیگانه شد بیگانه شد

آواره شد از خانمان اندر سراغ لامکان — در گوشه تنها نهان ویرانه شد ویرانه شد

زنار کردم سبحه را آتش فکندم خرقه را — در عشق او اکسیر تنم پروانه شد پروانه شد

زین می هر آنکو قطره نوشید هشیاری ندید — همچون انا الحق گوی بس مستانه شد مستانه شد

بیمار درد عشق را پیدا نشد دیگر دوا — برگ گل و عناب تر بیهوده شد بیهوده شد

هرگز ندیدم یک اثر زین نالهای بی ثمر — افسون سخن گویا تورا افسانه شد افسانه شد

از بهر صید مرغ دل بر دام فشاندم دانه — بنگر نباتی عاقبت مرغانه شد مرغانه شد

رباعی

ساقی ز شراب کهنه در ده جامی — تا رفع کنم ز خود هوای خامی

بیرون فکنم خرقه سالوس از بر — مستانه زنم بگو چه بدنامی

بیاتی

منی مجنون ایدن یار پریوش — طاقتم کسلدی یتشدم جانه

بر یول الدر منی چور باشنکا — برجه رحمن کلسون بو ناتوانه

قربان اولم سنین گل یاغی تقینکا — آلا کوزلرونکا دل دوداقینکا

ایسترم دولانم صول و ساقینکا — نجه کیم دولانور شمعه پروانه

کیم اولدی منم تک بختی وارگوشن — کوزی قانلو باشلی حالی دگرگون

هانی زاولدیلر فرهاد و مجنون — کلیدیلر فریاد مدن امانه

من اللده منی قویمیون نزاره — اودون یقون ورون انکا شراره

منی آتون سیز حلکلون کناره — قویون شعله لنسون چکسون زبانه

عاشق اولن خوف ایلمز بلادن — انجمر یار ایدن جور و جفادن

نباتی ال چکین کیمده ور وفادن — قویمشم باشمی من بو سیدانه

رباعی

ساقی قدحی شراب انگور بیار — مطرب نی و نای چنگ و طنبور بیار

خورشید کشید سر تجلوگه راز — بربط بنواز و شمع کافور بیار

غزل

زین خواب غفلت ای پسر بیدار شو بیدار شو — دور است این منزل بسی هشیار شو هشیار شو

شد کاروان ای بیخبر از گردشان هم بی اثر — در پیش داری صد کمین بی بار شو بی بار شو

این راه را ظلمت است جهدی بکن تا فرصت است — تأخیر در این ره خطاست رهوار شو رهوار شو

آن خسرو شیرین سخن مستغنی است از جمله فن — تا کار فرماید تورا بیکار شو بیکار شو

دل از هوسها پاک کن چون گل گریبان چاک کن — مانند مجنون خاک کن کهسار شو کهسار شو

لاف تجرد چون زدی زخور ز پیش عرش شدی — بر ناوک شیرین لبان سوفار شو سوفار شو

باید سراسر جان شوی تا واصل جانان شوی — از سر فکن این خرقه را چون مار شو چون مار شو

خواهی که یابی راه حق سرمزن دیگر بجو — رو طالب شه قاسم انوار شو انوار شو

دیگر نباتی راز او در نزد هر ناکس مگو — در بسته همچون مخزن اسرار شو اسرار شو

وله ایضا

تا ترک چشم مست تو در کف کمان گرفت — خونخوار گشته جان برادر نشان گرفت

لب تر نکرده از لب لعلش خطا نگر — تیغ جفا کشید روان نقد جان گرفت

آهم ز سینه اشک روان کم نشد ز چشم — تا روی گل ز سنبل تر سایبان گرفت

شد جلوه گر جمال تو چون مه مثال امن — در حیرتم چگونه سرا این جهان گرفت

نازم شکوه و صولت سلطان عشق را — کز هیبتش ببین که سخن در زبان گرفت

از خویش در گمانم و آیا ز من چه دید — آن شوخ دیده روی خود از من نهان گرفت

کم کن خروش و ناله نباتی که ماه و خور — در آستان ز دود دل عاشقان گرفت

رباعی

میگرد بکوه و دشت عریان یکچند — تا جمع شوی باش پریشان یکچند

خواهی که در خلوت قدحی کوبی — بگریز ازین مردم نادان بکچید

رباعی

ماییم که در کون و مکان جز ما نیست — در ارض و سما، بحر و کان جز ما نیست
آن گنج خفی که در سراش غش گردی — میدان بیقین که آن نهان جز ما نیست

رباعی

ای دل تو اگر طالب سیر فلکی — پیدا نکنی چرا تو خوی ملکی
یکچند مقیم کنج وحدت میباش — حاصل بنما بخویش سوزدکی

رباعی

شیرین پسری و باده میخواهم — خوش نسل و نجیب زاده میخواهم
من مفلس و سفیروش و بیرحم و جنس — بی ساقی جام باده میخواهم

غزل ترکی

تا که اولدم آشنا اول تندخوی زنگه بن — باده ویردوم عقلمی دوشدم خیال بنگه بن

دوتیم وحشی کیمی صحرا ده مسکن ایلیوم — عاشقم بر دلبر عیار و شوخ و شنگه بن
بوندن اوکجه بر جفا قیلدون تحمل ایلدیم — ایندی رحم ایت کلمیشم هجران الندن تنگه بن
رحم قیل انصاف قیل آهم شراریندن صاقین — توتیا تک نرم اولورسام نقش سنگه من
ساتمشم من باغ رضوانی نباتی چهره — بوجهان ملکین سرا آلمنم بر دانگه بن

دل تا سراغ روی تو از عارفان گرفت — از دین و دل گذشت و ره صوفیان گرفت
از سر فکند خرقه و دفتر بباد داد — با گلرخان پیاله چون ارغوان گرفت
گفتی که دل مده به سر زلف دلبران — بس بیدلی به تیر نظر دلبران گرفت
شایسته کرد مرغ دل از من رمیده رفت — در شاخسار نخل قدت آشیان گرفت
گفتم بگیر جان و بده بوسه مرا — اینم نداد و آن مرا رایگان گرفت
جانم فدای نرگس مست قلندری — کان را نداد و هم دل از این این و آن گرفت
از شعر دلفریب نباتی به این جهان — بگنبد و سپهر برین زیب و شان گرفت

غزل ترکی

ایلسن طلب راه ظلمتی چاچه بره کیر زهر ماره باخ — باخمه عاشقن بنک زرد سنه آه سردن سوز ناره باخ

رند خام ریتمه پرده‌نی بکت میت یار او کومن جقم دیمه — کرسی آتش‌چخ کورانا تجلی باشن طلنده چوب داره باخ

اول اتکمرو تیر غمزه‌نی جچمدن قصد جان ایدر — خالی هندو رنازی اولدرر دز لعله هیچ پاره باخ

ایمه چوخ بسلو غنچه نیلره اومیه اونلمرون اکمرو آینه — کورکنن منم شک و آلی لوح سینه ده زخم خاره باخ

لعل توکرت آت زرتر بحر حیر لو اول آشنا وری — قورخمه سوجدن نا کهی ایچ بوسی کشوردن شهر پاره باخ

سن کیدمس اول نلقیه خضری تاکتن پال قباکا — شاهی کوزلمه اوت سکندر ایچ بقای سوکن دور ره باخ

هجره عادایت وصلی ایستمه اسن لی یا نتک آتشه — اوزکه لرکیمی دور کنار ده آیده ایلیده بر بکدار ره باخ

رباعی ترکی

تحویل حمل چو ایتدی سلطان بهار — گل جوشه گلوب شاهد می آچدی عذار

ساقی کتور پیاله مطرب چنکی — بر جامیله الدن آلدیلر صبر و قرار

وله ایضاً

بسیار غلط کردم از کرده پشیمانم — لطفی نما یارب مگذار بدینسانم

بیچاره عشقم من از سر من آگاهی — این خار تعلق را بردار ز دامانم

من از تو نیم غافل از من تو نه فارغ — در ظاهر و در باطن غیر از تو نمیدانم

تا عشق تو ورزیدم مهر از همه بگرفتم — نه واهمه از دوزخ نه طالب رضوانم

برخیز دلم خوش کن قربان تو من ساقی — بگذشت دم صحبت وامانده ز مستانم

بس راه خطرناکست ای خضر بی رحمی — من طفل ره عشقم نادیده بیابانم

با این همه درویشی دارم هوس شاهی — خواهد گذرد تاجم از قبه کیوانم

شکرانه بجان منت روزی که عیانم هم — شمع رخ دلبر را در تیره شبستانم

هشیار ز مستانم ساقی قدحی دیگر — از مستی ناکامل گردیده گریبانم

بی شوق رخت جانا در دو نبود ذوقی دل — گر حور و پری باشد هم یار گلستانم

بردار ز رخ پرده آنگاه تماشا کن — تا بر چمن سان جان را در تعلق افشانم

ز آندم که نباتی را دیدم تو شه جاگر — شد شکر لبش افزون از خسرو خاقانم

رباعی

شرمنده ام ازنماز و از طاعت خویش ... وز خوی بد و طور بد و عادت خویش

از کرده خود تا بقیامت خجلم ... بیزار شدم ز لذت و راحت خویش

فی المستزاد

ای غنچه دهن سیم بدن دلبر طناز ... الدم داخی قربان اولوم رحم ایلیه بر آز

ای سرو سرافراز ... بسدور بو قدر ناز

یاندم کله دوندم یا نا ساسن سنده بنم تک ... اوناکسله اولمه داخی همدم همراز

ایده جفته ترسا ... والله بسله اولماز

آدم کیمی چوخ اندور اولوب وردربانم ... اماکه نه حاصل اوجفا پیشه یا نماز

یا رب ظلمنا ... بر دم منه باخماز

سن بیله بیلور دین که اوزن عاشق اولوبسن ... دور زلفیله اوجاقی بوا و دون یاشدر آکشماز

کل یا شنکا اولسون ... اوز یاشنه یا غاز

مین داغی اگر بر نفسه جانمه قویسه ... اما اونی کور برجه منی یانمه قویماز

بر اوف دیرم من ... بر بوسه قیماز

قالدی داخی چون محشره بو حسرت دیدار ... باری هر اکی ایلده سورش حالمی آزماز

ای یار وفادار ... یا برجه کاغذ یاز

طوطی کیمی فریاد ایلیرم خسته و رنجور ... بر تپه ایلیه کیمسه منی یادنه سالماز

بو کنج هتنده ... بر کوکلمی آلماز

ای بلبل بیچاره فغان ایتمه دمادم ... دایم که قیش المازمی همیشه بلیه قالماز

صبر ایله دوت آرام ... البته کلور یاز

اوزورمه منی سیر گلستانه آپارمه ... یور فصل بهارا ولسه منم کوکلوم آچلماز

ای همدم جانی ... بو کفدن آیلماز

یارم کمسه سندن کوسوبن آجق ایدیدر ... بیلمم نه قیلوم چاره نه در بر اوزین آچماز

اوخ اوخ امان الله ... بر کلمه دانشماز

کوکلم ایوینی لشکر غم ایلدی ویران　　دورویرکه بوسستهٔ برایکی جابشلیه دوباز

ساقی تنکاقربان　　تا دو شمسه قانماز

سال غلغله بوگنبد افلاکه خروشات　　مطرب داخی سن شند ایله بر نغمه شهباز

ای دف زن چابک　　ای مرغ خوش آواز

هرنه دیه جاقین دکمین جانمه خوشدور　　دریایه داش آت قیه سالان جه دا سماز

ای زاهد بدکیش　　هرگز که بو لاشماز

باخمه که بیله عاجز و مسکین دو نیاتق　　مولا بولی یو خدوراوزی تک رند نظرباز

هی هی حذراوندن　　عیارچپ انداز

رباعی

اکنون که غمت این شبهای منست　　این شعروغزل کمینه کالای منست

هرسو که نظر کنی باطراف جهان　　آواز صدای شور وغوغای منست

غزل

بلبل صفت از عشق گل بسیار خوردم خارها　　چیزی نشد حاصل مرا غیر از جفای خوارها

از بلبلان این چمن گر می شنفتم یک سخن　　کی میشدم دامن کشان از جانب گلزارها

در راه عشق آن پری از صبا یم رهبری　　یارب روانش شاد کن از همت ابرارها

هرکس برای عزتی بنیاد قصری میکند　　اظهار شهرت میکند از رفعت دیوارها

برشاعری چون من اغم زانرو که حافظ اعلیم　　شاید که غمخواری کند از طعنهٔ اغیارها

ساقی بیاور جام می کی طی شود احوال کی　　این نقل را بار و دونی گویند در بازارها

از عکس او چون ذرهٔ موسی چو اندر کوه با رفت　　زانرو نباتی میرود بر دامن کهسارها

رباعی

ای دیدهٔ تر همیشه بیدار چرا　　از زنده کی دو روزه بیزار چرا

عمری که عزیز تر از و چیزی نیست　　در چشم عزیز من چنین خار چرا

وله ایضا

هرکه در دل غم آن زلف پریشان دارد　　کو که از درد میندیش که درمان دارد

آنکه دارد بنظر جلوه که منزل یار　　چه غم از طول ره خار مغیلان دارد

ای خوش آن رند که هردم ز صدای هو هو　　راه پرواز بمرغان خوش الحان دارد

خبر ایام جوانی است بخوان نقش مراد　　پیش ازین گوی تو را چرخ بچوگان دارد

گر کنی گوشه چشمی به جنابی زکرم　　جان شیرین بتولای تو قربان دارد

رباعی

جانا بجدا مجوی آزار مرا　　بیهوده مکش بسوی گلزار مرا

از سیر چمن نمی‌گشاید دل من　　از برگ مگر گشاید این کار مرا

غزل ترکی

شراب ارغوانی و رخ زیبا نگاری خوش　　معاشر قمر شعر و طاق زرنگاری خوش

یکی از نغمه بلبل یکی را ناله قمری　　مرا خوش آید این خلوت گلشن در بهاری خوش

غلام همت آنم که همراه سهی سروی　　قدح در دست بنشیند بطرف جویباری خوش

نه از طالب نه از صایب بسرم زده مقصودی　　مرید خرقه حافظ که هست استاد کاری خوش

الا ای لاله حسرت که درکهسار دل دارم　　چه خوش باشد پس از مردن ز خاکم سر برآری خوش

که شاید بگذرد روزی بخاکم یار سنگین دل　　بگوید از ره یاری که بود این داغداری خوش

اگر آشفته لیلی شدی دیوانه شو جانا　　مجو با مردمان الفت برو در کوهساری خوش

مگو دیگر نمیدانند نباتی کار و بار ای گل　　فدای تار زلفت او ندید از عشق کاری خوش

رباعی

افسوس که دور زندگانی بگذشت　　ایام نشاط و کامرانی بگذشت

رفتیم برون ز خانه این زن پیر　　مهمانی و شرط میزبانی بگذشت

وله ایضاً

ای دلبر نازنین خوش شکل　　از ناله من تو را چه حاصل

حیفست بدین شمایل خوب　　طبع تو شود بجور مایل

لطف تو لذیذتر ز شکر　　بی مهری تو چو زهر قاتل

زین سان که مرا تو غرق کردی　　مشکل که رسم دگر بساحل

از آتش غم دلم سوزان — عشق تو درو گرفته منزل

در بوته هجر سوخت جانم — مهر تو نشد ز سینه زایل

وصل تو با این غریب بی یار — امریست محال درد مشکل

دردا که تمام گشت عمرم — آخر نشد این خیال باطل

زین بیش ستم مکن بجانم — از آه دلم مباش غافل

وقت است که از تغافل تو — دادی بکشم بشاه عادل

بر سر چو زنی ز غم ناتی — صبر است شعار مرد کامل

رباعی

از شوق رخ تو ای پری پیکر ما — چون مرغ قفس طپد دل اندر بر ما

از قرب تو جان و دین و ایام سو جنت — تا دوری تو چه آورد بر سر ما

وله ایضا

تا بکی از زلف مشکین میکشی بر رخ نقاب — میکنی بر سایه پرده دار آفتاب

زبر

چیست این زاغ جایگه کرده در گلزار چین — ظاهرا بیرون شد از خلد برین مشکین غراب

پرده افکندم ز روی گردم خفی را منجلی — غنچه سر بسته را انداختم دیگر بآب

تا بماند این از باد خزان گلهای تو — رسم شد باید که دایم بر کشند از گل گلاب

از تو از خویش را پنهان نمیدارم دگر — مردم از حسرت بده یک بوسه بی ناز و عتاب

لعل خندان کن دگر آتش زن بر خرمنم — این دل بیچاره تا کی باشد اندر اضطراب

بیم تو از غیر تشویش ناتی از رقیب — حالیا این خلوت انس است دیگر رخ متاب

غزل ترکی

با خمه شمشاده کوزم سرو خرامان کزکز — در مه هر غنچه نی بر غنچه خندان کزکز

بارده دور آب بقا چشمه زنزم نجه دور — کوثرن آدین ایشیت باده ریحان کزکز

آلمه فیروزه نی یاقوت و زبرجد دیگ کیج — دُر نا سفته بدر لعل بدخشان کزکز

آلمنم بر پوله من بر قوطی مرواریدی — سنی تاری تکه جوم کو هر رخشان کزکز

هر کوزل تیر نظر نصب ایده بیلمز بایه — عاشق آلدر که بر کوزلری قاقان کزکز

نه بیلور نازونز اکتدیر هر کوچک اوگلن　　حسنی خوش خلقی گوزل لبی خندان گزگز

گیتدی شیرین و زلیخا اله کلمز لیلی　　ایتدی بو عصرده کیم آفت دوران گزگز

ممکن اولمز بو جهانده گوزل اولنیاده　　ربع مسکونی دولان عالمی سربان گزگز

تا بمن داخی نباتی کیمی افسانه دین　　النکا شمع کوتور کون کیمی یایان گزگز

رباعی

حاصل چه بود زکعبه و دیر و کنشت　　معمار کشیده هر سه را از گل و خشت

مقصود تویی ازین مقامات　　هجران تو دوزخ است و وصل تو بهشت

وله ایضا

سرو سرکش چه شود سوی کف پا نکند　　از سر لطف برین بیسر و بی پا نکند

زنده بی جان نبود گرچه متعاست ولی　　در من آن سر عجب ظاهر و پیدا نکند

آن کی باشد که درین منزل ویرانه چو من　　هیئت قوس و قزح در شب یلدا نکند

گر بگیرد خبر از سیل سرشکم شب هجر　　من چه گویم نظری جانب دریا نکند

مگر از آتش عشقت دل من هست چنانکه　　پور عمران انی کوه تجلی نکرد

همچو من عاشق دیوانه ندیده است کسی　　بلکه مجنون دل آزرده به لیلی نکرد

گر باخلاص کسی فاتحه بنیاد کند　　از پس دیده بر آن جان فطانشید نکرد

یارب آن ساقی پیمان شکن و مهر کسل　　چه شود گر به نباتی بدو صهبا نکرد

رباعی

ساقی بمن از کرم بده جامی چند　　تا پی ببرم بکوی بدنامی چند

بسیار مده ولی چنان مستم کن　　کز سر برود خمارش ایامی چند

غزل ترکی

عشق جاننده انگن کیمسه شیدا اولمز　　نه بو دنیاده قیامتده ده بیدار اولمز

قورخی بیلمز ایلمز شاه و گدادن پروا　　مست مستانه گزر کاغذ و طومار اولمز

بو نه هجرده بلبل کیمی افغانکار اولور　　قیس بیچاره کیمی چله خریدار اولمز

ترک ایدر لذت دنیانی کچر جاندن　　سکه نی داغ قیلار طالب دینار اولمز

كوستر مهر وفا يار نه كوردك جفا   ذلتى فخر بيلور ذره جه بيزار اولمز

ايلمز دردنى هيچ كيمسه يه هر كز اظهار   بند بند دو غريس كاشف اسرار اولمز

آتشور شمع كيمي اودلا شور پروانه كيمي   جان ويرر ياره نباتى كيمى بيعار اولمز

جناس

سنون تك شهبازه سروقامته   برجوره طرلانن اياغى كرك

كمش ساعده كبك دوراجه   قيناغنن دمى اياغى كرك

اكنونكا كيه سن كونده فيالى   بيلى باغلى خنجر دسته فيالى

قورولسون مجلسون چپك مينالى   النده ساقى نن اياغى كرك

قبا قنجه نجه بديك چكله   سنى كورجك خانزاده لر چكله

اريشه شهرتن چينه چكله   ديه لر شاهلوقه اياغى كرك

سحر اقشام طبل ونااين بوقلنه   چكله دشمنين داره بوقلنه

بلوقازانلرن اوسته بوقلنه   يخشى بوللى اتى اياغى كرك

صبا بو عرضه نى اله سلمايه   متم سلامى يتور كوى سلمايه

نيه كرك منى ياده سلمايه   اونن نباتى تك اياغى كرك

رباعى

از ديده و دل بسى شكايت دارم   وز هر دو تو را دو صد حكايت دارم

ليكن غم دل نميتوانم گفتن   رازى است درو كه من امانت دارم

نباتى

كون ستيدى زواله دوندى اقشامه   ياندى پروانه نن چراغى كنه

دكمين ساقيه دوشمسون دورانه   كردشه كتورسون اياغى كنه

نه تدتدور جبرم يوخ اوقردن   نچه ايليدور اياغ چكيدور بزدن

بو ساعتده اونى استيرم بيزدن   كوروندارده كلورسراغى كنه

جلاد جانستان سويوب قانه   خدنك زرنشان قويوب كمانه

النده جام مى كلدى مستانه   قانمى توكمكه اوياغى كنه

منی کورجک اوزه دوتدن نقابی   بهانه ایلدن شرم و حجابی

سنده یوخدور مکر وفا کتابی   کوزمدن اچمسن بلاغی کنه

دیدیم سن کی دیمه اغناره   سنی منده ن جدا قیلار نه چاره

ایندی که هجر اودی چکدی شراره   قومیسن کلشنه اوزاغی کنه

عشقدن اریدم دوندم هلاله   کونم باشه کلدی یتدم زواله

بر نظر قیل کوردو چشم نهاله   ها چانه دین کزم بوداغی کنه

بناتی ناله دن اثر اولدی   کوردکون اشقدن شرر الدی

بو هجرون سنکا ثمر اولدی   دور برده کزکنن بو باغی کنه

رباعی

کیرم زکه من سراغت شمع چکل   ناوای تورانه دیده دانست نیرد دل

زین عمر نشد مراد دل حاصل ومن   عمر دکر ازکجا نمایم حاصل

غزل

ای صبا بگو از من آن نگار رعنا را   کهکهی به پیغامی خوش کند دل ما را

تشنگان تیغت را جان بلب رسید آخر   از لبت بتو ید اکن معجز مسیحا را

دیگر از من بیدل از چه میشوی پنهان   منکه دیده ام صدبار آن عذار زیبا را

در قفس طپید تاکی در هوای گلزارت   با گلی بیاد آور عندلیب شیدا را

ای شه شکر ریزان شاهباز شیرین کار   ساز گوشه چشمی طوطی شکرخا را

تاب جور ده یارب عاشق بلاکش را   یا که مهربان گردان شوخ سرو بالا را

این فلک که من دیدم زان نگار سنگین دل   نرم میکند از موم جان سنگ خارا را

میفزود در هردم حلقه بر نخیرم   هرزمان که می دیدم آن چشم مست شهلا را

هرچه مهر ورزیدم در عوض جفا دیدم   رحم ده خداوندا یار ماه سیما را

بهر قامت یارم اطلس زری آرم   شال ترمه از کشمیر از فرنگ دیبا را

من بغیر عریانی پوشکی نمیخواهم   لنگی بود کافی عاشقان رسوا را

آنکه گشت در خلوت جام باده وحدت   اندکش زمی نفرت رد زنبک بیارا

کفر زلف یار من ذکر نفی اثبات است — گرد از دلم برون فکر دین و دنیا را

من بنا بی دام غم بلبل قرار دام غم — داغ من سیه دل کرد لاله های حمرا را

غزل ترکی

درد هجردن حال زاری ایستیه سن گل بیرباخ — یوخ ایسن اگر ضعفیمی سن نطق یوخ گل بیرباخ

یین گریز دیدم سبک رقیبن اختلاط ایتدی آشنا اولمه — کلشوب کنه اول العینین سست عهدی کور بو وفایه باخ

اولمه گل کیمی خاره مقرین سالمه عاشقی شور عشقدن — هیچ کوریم اورین ان گلمسینوم اودلادون مینی برخدایه باخ

زاهد زدا انش کیت ان ای اغ شعدن تمی جوخده دالمه — من غیب اولمشم دلی براوبیم ودا اباورایه باخ

مسدن الکتورای اوز فولا زبدیمه حوای حمار محض باغ — دور ایاغ ایچ اوکوزکوزان اوکوز سوزه سایه باخ

یا علی منی ایمه نا او یر برائمی با فضلدن — ماه هاشمی ارجع عرب سرو گلشن مرتضایه باخ

قیل کرم نکا لطفنکی وصل یاردن ایتمه بی نصیب — بر رحیم ابو بلا مبو بچه ایتدی کم آه و وایه باخ

من الندره نعشیم اوستن کلن نظاره قیل داغ سینه مه — داله چلیم غنچه جایز براه مین پاچ رایه باخ

قیل کرم نکا لطفنکی کربلا طرف حلب غنایی — جرجی جلال چاروای جو بول رفیقم اول مقصد ایه باخ

دور چرخ خندان اولمشم علیل و یزده طاقتم کوزده نور یوخ — بر نظر ایا شاه لافتی بو بناتی بنیویه باخ

رباعی

ناکام لبم دگر چو گل هرزه مخند — بیچاره دلم مسوز دیگر چو سپند

آهوی تو شد شکار دام دگری — بیهوده مران دگر درین دشت سمند

غزل ترکی

گنه بهار اولدی آچلدی گللر — بلبل ناله سندن دولولور قولاغ

گل کله سر مشوب چچک چچکه — لاله جام جمدن کتوروب سراغ

سبز و خرم اولوب دشت و کوهسار — دم جنت دن ورار طرف جویبار

ایاغ کوتور ساقی دوره انتظار — منی بر جا ییلن ایله تر دماغ

عالمده خیر و شر نه اولسه حادث — حکم یزدان اولورا و امره باعث

دیمه زاهد میه ام الخبائث — سن نه انلا سن یری های الاغ

جفایه یوز قویدی چرخ بی وفا — درد هجره منی ایتدی مبتلا

دوغری سوز مختصر من بخت قرا	بردم یاره یتوب تاپدم فراغ
دیده نباتی نین یوخدور دوای	جور مه تاب اتیمز چکمه جفای
شاهد اولسون عالم جمله تمای	نقدر اتیرسن چکب سینمه داغ

وله ایضا

ای گرفته از رخت خورشید عالم‌گیر نور	چند از خاک درت باشم من مهجور دور
گر بگویم رفت سودایت ز سر باور مکن	روز محشر با غم عشق تو برخیزم ز گور
دوستانت شاد و خرم همچو بلبل در بهار	دشمنانت همقرین دایم با صحبت قبور
لن ترانی گفتن جانا ره نمودن چیست	مشکلی دارم خدا را ای کلیم الله طور
بس بگشتم هیچ کس زین نکته آگاهم نکرد	همتی ای مطلع دیوان ارباب شعور
من کجا و دیدن دیدار جانان از کجا	کی ببیند تابش خورشید از خفاش کور
در میان عاشق و معشوق رمزی دیگر است	لب ببند همچون نباتی متصل گویا صبور

غزل ترکی

باشنه دوندکم بو نجه حالدر	دیمیشن دیرسن آینه دوریدر
باشم خنجر منم سنون دیلیندن	بو یورکنن کوریم آینه دوریدر
عقلمی سرمدن ایلدی زایل	درج دهاننده آینه دوریدر
قربان اولیم اوزنده کی حیا	غمزه اوخین میسندر کنن حیا
نه باخارسان ترال کیمی حیا	جمالین یاننده آینه دوریدر
کوزم قان کاسه‌سی اوره کیم شیشه	منی کباب کیمی چکمسن شیشه
سیر قیبی کورم دام کیمی شیشه	ایلار ایلار چکه آینه دوریدر
نه باخرسن اوسلطانه بوخانه	چوخ آدم لرکلدی کیتدی بو خانه
کنه بوکون اشقلنوب بوخانه	بیلرم کور بین آینه دوریدر
حمد اولسون الله کیتدی آجله	نباتی آزقالدی گللر اجله
بو مشکلم یارب کیمدن آجله	یار دستنده دوتن آینه دوریدر

وله ایضا

شیرین لبی که خسرو دل پای بستش است | شب تا سحر فغانم ازان چشم مستش است
فرهاد خود نگشت اسیر کمند عشق | با تیشه پیشه بازی او سر نوشتش است
تنها نه من بدردکشی شهره گشته‌ام | هر کس که دید لعل لبش می پرستش است
کی میکند بخلوت تاریک من گذر | آن بت که خیف و صعصعه کمتر گنشتش است
سوزد اگر بقهر حرم را بحکم او | بخشد اگر بلطف کند شمن سرشتش است
بتخانه بود کعبه درون نیست شبهه | افکندن شکستن بت ضرب دستش است
مجنون بصد هزار جفا پا نمی کشد | از رهگذار دوست که راه گذشتش است
کشتی مران که غرق کند عاقبت تورا | بحری که این حباب فلک موج پستش است
پرتو فکن بارض و سما آفتاب نیست | خورشید را اگرچه بکف نور دستش است
آنک نگشته جان نباتی فدای او | آن غم کشیده عاشق روز الستش است

جناس

آلا گوزلوم بودر دمنی الدرر | سانه بو آزاردن آی لن منی

اوزمان که اجل کلم سولدرر | قبرم اوسته اوخوا آی لن منی
مژگان اوخین چک بر برات سینه‌یه | معشوق گرک عاشقنی سینایه
دمیه گلن داخی کلمه سنتا | ایده بیلمز سنده ن آی لن منی
هیچ گور و کمیر شفا اوزی بودرده | یوخ عزیزم چاره یقین بودرده
قویون باری جان تا بشورم بودرده | ایندی که بیلمسوز آی لن منی
عشق بو حسرابی دوتدی تابنه | منی سالدن زلفن پیچ و تابنه
قربان اولوم اوره گنون تابنه | بربادة سالمن آی لن منی
زلفن برج عقرب بنزر یوزه آیه | بله گون وار برابر دور یوزه آیه
نباتی چاره یوخ دیسن یوزه آیه | سانجه جق بیلورم آی لن منی

ولهُ ایضا

ما گدایان کوی رندانیم | قصر فردوس را امیدانیم
داده دایم رضا بحکم قضا | در ره فقر سر دمیدانیم

یکه تازان عرصهٔ توحید　　تاجداران ملک امکانیم

غافل از هول دهشت دوزخ　　فارغ از فکر حور و غلمانیم

پیش حکمت کراست حد مقال　　هر چه گوئی تو بنده فرمانیم

آتش افروز گلخن عشقیم　　گاه خندان و گاه گریانیم

بهر نانی نمیزنیم قدم　　بلکه ما قاصدان جانانیم

همه جا این سخن کنیم عیان　　یا علی گفته مدح میخوانیم

حاصل عمر ما همین اسم است　　بجز این نکته هیچ نادانیم

به بناتی مگو که رستان است　　ما غلامان شاه مردانیم

فی المستزاد

ای سنبل تردن اوزنه پرده هانم　　پروانه کیمی باشنگا قوی برچه دولانم
ای غنچه دهانم　　ای روح روانم

ایتدون بو قدر جور و جفا بونچه بلده　　ایندی داخی باید اوزلوب تاب و توانم
هیچ برجه دیدم آه و فغ　　قالموب داخی جانم

یاندرمه منی آتش هجرانه یار فتن　　سن سیز کیجه لر عرشه چخوب آه و فغانم
آهم سنی اودلار　　ای قاشی کمانم

گورجک منی کرتند کیچوب بر گروبا حسن　　وحشی کیمی کوهی الورم بودوکمانم
اولم کنه مجنون　　آرتار کنه شانم

بیلسم یقین ویرمسن کام ز هستی　　اما گوریرم ویرسن آخرنه ایانم
دورم ایتون اولم　　قانم که ایسانم

عهدم بو ایدی درددم الیم الهما　　چونکه سنی گوردم قوریدی الدی قالدی قانم
هر وقت سنی گورسم　　لال اولدی زبانم

فکرم بو دوکیم الیمه سن براوضه قربان　　یردن یره چرپم اوزمی خاکه بولانم
بو عاشق زاری　　آل قانه بویانم

توکدون پرو بالیمی منم ایندی قورسین　　قوی کنج قفسده منی بر حسرت آواز انم
انصافنکا قربان　　اوز حالیمه یانم

رندان خراباته نه لازم ایدم اظهار — معلومدر اونلاره بوتون سوز و نیازم

من دردمی یاره — هر راز و نهانم

دردی دیمک استه‌مندور اگر اوله ارسطو — ایندی که اولار یوخ براوتان کسمه امانم

لقمان و فلاطون — ای اشک روانم

لقمان و فلاطون و ارسطو ایده بیلمز — آزدردی منی بو قلم اشک فشانم

بو درده مداوا — دوندردی غنانم

ایتسه ایده جک سرور گل صاحب دلکل — گلدو گجه نفس مدح ایسم بلبل واردو بیانم

اولدم گنه بلبل — آچوقدو لستانم

قورتار منی بو محنت و غمدن دردوا لدن — برگوشه چشم ایت نه ایشاه جهانم

ای سیر هدایت — ای عرش مکانم

صرف ایتدی ره عشقه تمام عمری نشاتی — بر یول دیدی اول جانی داش حیفدو جانم

بو دار فناده — کل کل براوسانم

ولهُ ایضاً

کهی عاقل کهی دیوانه گشتم — کهی معمور و که ویرانه گشتم

کهی صوفی شدم اندر خرابات — کهی جاروکش میخانه گشتم

کهی ساقی شدم در بزم رندان — کهی ساغر کهی پیمانه گشتم

کهی عابد شدم گاهی برهمن — کهی مسجد کهی بتخانه گشتم

کهی درویش گشتم که قلندر — کهی مست و کهی مستانه گشتم

کهی وحشی شدم در کوهساران — کهی با دام و دد همخانه گشتم

کهی مجنون شدم گاهی بنائی — که تا از خویشتن بیگانه گشتم

غزلیات ترکی

مجنونلر آدنی چکن تحریره — نوله سر دفتره ایازه منی بنی

دیللر بو ایدی ذکری محمودن — دورون قربان ایدن ایازه

گنه ساق قالمشم بیله یاره من — گلبن تک گوینده نیه یاره من

کزلین سرم کیدم دیم یارمنی — برآقاج کو توره ایازه منی

خوش نغمه دور نغمه لرده بو سلی — کون جمالن کوردوم مین یول بوسلی

اوپی تک ایسترم یولین بوسلی — کله بردن کیجه ایازه منی

ساچی سنبل اوزی کلکل کوز آیه — کوز ایستمر کوزلردن کوز آیه

بوشان شان باغرمی کل کل کوز آیه — قناعت ویرکلن ایازه منی

باتی تک دریالری اوزره سن — سیاه زلفن فشان ایله اوزره سن

قمرتک بولدیدن برجیج اوزره سن — چو خده ویرمکلن ایازه منی

ولە ایضا

ازهستی من دربدنم جان گله دارد — ازطالع من کوکب رخشان گله دارد

اززرع من آب روان گشت فسوس — ازخرمن من آتش سوزان گله دارد

ازبسکه زدم برلب خود مهر خموشی — ازراز درونم لب ودندان گله دارد

گه زاید محرابم وکه طالب زنار — ازطاعت من قبله درشان گله دارد

تهنا نه که بیگانه نماید گله ازمن — ازمن پدرو مادر واخوان گله دارد

که رند جهانسوزم وکه عاشق شیدا — ازشیوهٔ من خاطر جانان گله دارد

تا چند کنی شکوه نیابی زغم دل — خاموش که ازدرد تو درمان گله دارد

ولە ایضا

منم بختیم کیمی طاق وروقن — فلک کوریم دوشن بویوزاوزه

کونش چخر مکر سمت مغربدن — اگر یول دکسن اویوزبویوزه

هر کونم هجرندن دونوب برآیه — کیجه کوندوز ذکر ایلیرم برآیه

سنی تاری اوزن کستر برآیه — هیچ کوریم اوخشر می اویوزبویوزه

کوکب طالعن اولدی سنبله — یخشی مقابل ایت کوبی سنبله

قویه دسته لنن سنبل سنبله — بردوندر خرمنی اویوزبویوزه

آدم یین باری دانه بسلیمیم — کورمشم خالونی دانه بسلیمیم

دلبرسندن اوزگه دانه بسلیمیم — عبث منی آتمه اویوزبویوزه

نباتی غملی یم می توک ایاغه   بیله تک قورلدم دوشدم ایاغه

بوندن آرتوخ نی سالمه ایاغه   سایل کیمی دوریم اولیوز بولوزه

وله غزل ترکی

صبا بو عرضمی یتور صیاده   سویله باغشلسون خدایه منی

طاقتم کسلوب کنج قفسده   مرخص ایلیه سون برآیه منی

اگرچه بیلورم چوخدور گناهم   داخی آندن اوزکه یوخدور پناهم

دیکین امیدم وار دورکه شاهم   عفو ایتسون آیه وفایه منی

کیجه‌لر صبحه‌دین ایشم ناله‌دور   آغلمقدن کوزم قان پیاله

جانم بوتون قرا داغلی لاله   یتورسون زمزم صفایه منی

ملامت چکمکدن یتشدم جانه   اریدی اوره‌کم دوندی آل قانه

صبا عرضیم بودور شاه جهانه   داخی چوخ سالمسون صد آیه منی

نباتی مجنون تک کاهی آغلادن   اوشاقلاری یعقوب دسته باغلادن

کاهی

کاهی قلندر تک اوزن داغلادن   آخر که کتوردون هرایه منی

رباعی

عمری است که اندر طلبت کوشیدم   از هر تو صد ساغر غم نوشیدم

دیدم که سر وفاداری با من   من هم ز تو چشم خویشتن پوشیدم

غزل ترکی

گنه آشفته بر نرگس شهلایم من   اوندن اوتری بیله آلوده صهبایم من

اولمشم بر صنم لاله رخن مشتاقی   بو سببدن دلی تک بادیه پیمایم من

ایتدکم شام و سحر ناله زارن سببی   بودور کیم بسته بر زلف چلیپایم من

دمیه کیم نیچون اولوبسن بیله بیمار و ضعیف   عاشق غمزه بر شوخ دل آرایم من

نه دیرسن گنه ای زاهد افسرده برنج   کل عالم بیلوکیم طالب مینایم من

اولمشم خضر صفت پرده اخفاده نهان   گنه بو عالم آراکون کیمی پیدایم من

چوخده کوسترمه منیم ورزین کیسه‌سنی   بو توری اوزگیه قور بچه عنقایم من

منده وار بحر کبی در و گهر انباری — یوخسه بی مایه سانورسن منی دریایمن
ایتمشم سوزنی رشتهٔ مریدن دور — ینمشم توسن گردونه مسیحایمن
معجزات همه پیغمبر الورمند عیان — بیلمک اولمز منی بر سر هویدایمن
بله گوربدو نباتی نه انا کهدور بو — داخی بر یول دیکنین واحد و یکتایمن
ایسته بن کیم بیکسن کیمدو بو نشانی قلین — گزگزم قان ایچی دختر ترسایمن

رباعی

یارب ز تو من چون جگر مسطلبم — آه سحری و چشم تر می طلبم
این بضعهٔ دل سزای آماج تو نیست — بهر هدف دل دگری می طلبم

غزل ترکی

ندن ای دل بت پریوش داخی بریانه گلمز — مگر اول خرابه وده او سانوب خرابه گلمز
نه قیلیم ایدیم نه چاره او نگار نازنینه — بو یانوب جانان سوزندن اوزی عجبانه گلمز
باشنکا دونم دولانیم او بو بلا بین آلیم — نیه ترک چشم مستین اوخی بو نشانه گلمز

اولنور

دوشنوب عبیر زلفن نه خوب آل یعاقوت اوزره — نیه بس او قاره ساچن اوزانوب دیبا گلمز
لب لعل روح بخشون کله گر ترحم اوسته — دیرلور بو خسته بالله دیکیم که جانه گلمز
دیمه چوخ گوزلدو لیلی نجیه ور اوزون زلیخا — بیله دلبر فسونگر داخی بو جهانه گلمز
من اونن فدا اینسن آلام من اونن فدا ای واللا — اوندور که یوخدو نی او بو سوردو نشانه گلمز
دلیکه گونده اللی یین یول بو سوزی اگر زبانم — گنه دیر که برده نیجو یورلوب امانه گلمز
منی چو خده منع قیلمه بو فغان وهای وهودن — او دایچنده بس اوزر لکت قیلار فغانه گلمز
چاقورن حسین بالانی او خوشنون بو خوش کلامی — اله داخی برده بابیله خوش زمانه گلمز
سکا درد هجری یکسه ایدرم حکایت اما — قلم الده نیر ایلر که بو سوز بیانه گلمز
هانی بس گورن اولدی منی درد و غم توکدی — نیه گلدی بو باشه نه اید بهانه گلمز
باسارایت ها ایه گیتدی نی فشقرق صدای — نه گلوبدو خان چوبانه که بو ایش مغانه گلمز
بو سوزی بکمزن سوقوی او رقیب نحس مشوم — بیله لعل دُرّ مکنون ایله چال قابانه گلمز
گوچنن دل عزیزم بو سها عشقدور عشق — که او برق تخت امین هر اودین ایلقانه گلمز

قلمی شکسته قطعه سوزی رشک در نابت ا ال داخی برده باعه بیله خوش فسانه کلمز

کیچه عرش کبریادن تغب قتادة عاشق آلشوربازار لیکن کوزه برزبانه کلمز

سرکوی یاره کیتمش کنه قان ایچن بلاتچی او بلالی عاشق ایندی باتوب آل قانه کلمز

رباعی

بی لاله رخی هزار داغست بدل نه میل گل و نه سیر باغست بدل

از روی تو روز دیده ام روشن بنیست از عکس رخت شب چراغست بدل

وله ایضا

چشم من نیست خاین بر رخ جانان محتاج که رخ اوست برین دیده گریان محتاج

سرو و تخت تو بر روی هوا نیست بکر خاتم لعل تو بر مهر سلیمان محتاج

از پریشانی من نیست دلت شاد چرا کشته رخسار تو بر زلف پریشان محتاج

ای ز پرسش من هیچ قدم رنجه مکن که پریشانی من نیست بسامان محتاج

درد خود را بعبث بهر چه گویم به طبیب داغ ناسور دلم نیست بدرمان محتاج

جوهر تیغ من از صیقل سوهان عاریست طفل من نیست بتعلیم دبستان محتاج

به نباتی بنمارویی خود از بهر نواش ظاهر است اینکه پری نیست بانسان محتاج

وله غزل ترکی

بیلیم که ایدر آخر اول نرکس مستانه بو عاشق شیدانی مجنون کیمی دیوانه

یوخ حاجت گلگونه اول عارض گلرنکه برشانه کرک ناچار اول زلف پریشانه

سن کورمیسن آخر ترسا قزینی ای کافر ایمانه کلل ایزاهد طعن ایلمه صنعانه

هر نه دیجاسن قوسی دهر یوخ بیه جاقینه برکون سنه من چالم برضرب حصیمانه

دورکت کوز او کندین اچوخ بشیمه عشمه هر یانه کیدرسن کیت کلمه داخی بویانه

قربان اولوم ساقی سنده نه تغافلیدور من زاهد توش اولدم سن دور ایله مستانه

مست او لمشم بالله بو نشانی خام ایتمه توک ویرمه بومی دن بر ساغر رندانه

سن کورمه روان بو سوز دل اسلان کسن ایسرسن اگر قوی بایسونی اوده پروانه

دورکه حکم باندی مجمر کیمی او دولاندی آز قالدی کوزیم یاشی ویرسون منی طوفانه

کر اتیسه طلب کونکلن وصل لب جانانی
کل سنده بناتی تنک قوی باشکی سیدا

رباعی

ای گلبن نازاز چه رامم نشدی
یکدم زسر وفا بکامم نشدی

صد داغ بدل نهادم از دست عمت
آخر تو شبی فروغ جامم نشدی

غزل ترکی

جل الخالق جل الخالق عجب آق جانن یاراد وب
بر قطره آب منیدن کوهرخشان یاراد وب

قامتی سرو صنوبر بعیاقی لاله احمر
تازه دن خالق اکبر یوسف کنعان یاراد وب

سند آفرین او نقاشه قلم چکدی پیکه قاش
سنی بو رنده قلاشه جان ویروب جانان یاراد وب

بیله کوزل اولماز انسان بو یرنده اولمز غلمان
دیسن قادر سبحان چن پاچنده جان یاراد وب

کوزلری نرکس شهلا طلاری عنبر سارا
جنت باغی اوزی آرا سنبل ریحان یاراد وب

قور خما چاکت تیر مژکانی آت سینیمه خسرو قانی
بو مجنونی ناتوانی او جانه قربان یاراد وب

ساقی غم اولدی باده ویر پیاله جامم باده
تاریخی بو دنیاده ایکی کون مهمان یاراد وب

کوزل چوخ روی زیننده صفا چیندی و ماچینده
سنی ده بوا وشتبنده بر سه تابان یاراد وب

ایکیدلر اشیدون بندن قیلون حذر عشق اودندن
الله اونی ازل کوندن بیدرد درمان یاراد وب

هر کیمی فرد بی همتا بر اسمه ایدوب مسما
منی بر عاشق شیدا سنی جانستان یاراد وب

بناتی یا تمه هوشه کل صبحی اولدی اوخی بر غزل
سنی خالق لم یزل مرغ سحر خوان یاراد وب

غزل ترکی

جانه اود دوردم اوزم پروانه لردن کوسمشم
تاکه مجنون اولمشم دیوانه لردن کوسمشم

بر غلط سوزدور که دیرلر کنج اولور ویرانه ده
کنج یوخ ویرانه چوخ ویرانه لردن کوسمشم

حاصلم اولدی مجردن ندامت توبه سی
ایندی اول باش آغردن افسانه لردن کوسمشم

بین اشتدم اول کلن میخانه لردور سرنلی
اصلی یوخ کوردم کلوب میخانه لردن کوسمشم

خانمانمدن منی سالدی بناتی دلبر
عقله باخ مجنون کیمی بیگانه لردن کوسمشم

غزل ترکی

دوشه لی عشقه خار و زار اولدم
شمع تک دود آهه یار اولدم

یاندرب خرقه وردانی تمام — شیخ وصنعانه ننگ وعار اولدم

دیدیلر آدمه خراباتی — خلقه بر کفر آشکار اولدم

تنگه کتدی منی ملامتلر — ساکن دشت وکوهسار اولدم

درد هجرانه تاپمدم چاره — کنج وحدتده برقرار اولدم

ایلدم مال ودولتی بربوت — نه عجب شاه تاجدار اولدم

چون نباتی اونوتدی دنیانی — سنده بو خلقدن کنار اولدم

غزل ترکی

بیله جلاد اولمز اول مستانه جادولر کیمی — ایچمک ایستر عاشقین قانین سریر سولر کیمی

کبر وستانی دیللر بیروت خلق آرا — حق بیلور الصفا فیر اولمز بومه روالر کیمی

راز نهانم منهم تواشک غماز ایتدی فاش — اوندن اوتری بس کوزمدن دوشدی کوزلر کیمی

سینه سوزانمی تاودتدی عشقین آتشی — یاندی جانم هر زمان مجمرده خوشبولر کیمی

تا اولوبدور خاطرم ای گل خیالین مسکنی — دوشمشم بر درده کیم ایلچشم سولر کیمی

کرشورسن حالمی لطفیله ای نامهربان — ناله چکمکدور ایشیم هجرنده قرقولر کیمی

سن که یاندردن منی کورم نباتی عاقبت — باشنکی میدان آرادوش قرال کورلر کیمی

غزل ترکی

اولدی کونکلم کنه بر زلف چلیپا دلیسی — دوشدی زنجیره خوشن یرده بو سودا دلیسی

عور وعریان باش آچق اورچور صحرا دلیسی — قویدی مجنونی یاری یولده بو صحرا دلیسی

عاشق خسته دور بلبل شیداکه دکل — که اولوبدور دیسن بر گل حمرا دلیسی

رب ارنی دیلینون ذکری دوتوب موسی آ — دشت ایمنده اولوب نور تجلی دلیسی

چوخلری مست اولوب ساقی میخانه عشق — کورمدی کیمسه منم تک بیله رسوا دلیسی

دیمه فرهاد ایله مجنون لی دهرر بریبی باخ — بری شیرین دلیسیدور بری لیلی دلیسی

کنج وحدتده تباه اولدی عزیز عمرم حیف — اولمادی یار بیکار بت زیبا دلیسی

خوشلیوبدور کوره سن هانسی نزارستانی — دیون اول زاهد ای برکوکه حلوا دلیسی

باشکی آزیره ووک دنک صفت ای آسوان حسن — آلمادی جنتی بر آرپیه مولا دلیسی

کل ایا غنده سحر وقتی تکلمشدم مست   بری سلندی که ای برکل رعنا دلیمی

برآیل کورکه نباتی نجه اورادیلر   نه یا تو سن بیله ای برکوز شهلادلیمی

غزل ترکی

چوخ دولاندم کیم کورم اول چشم جادوکیمی   کورمدم سیر ایلدم دنیانی هندوکیمی

بخت ناسازم منی تا ایتدی کونبدن جدا   داد و فریاد ایلرم چولرده بوبولرکیمی

کنج فهمی اولدقین تا شم زلفنده دربیلیم   اولمشم ویرانه لرسلطانی یا بقولرکیمی

سن نیرای مه طلعت شکرلب حوری لقا   تلخ اولوب آب نبات آغزمده آغولرکیمی

محنت هجرنده عمرم باشه کلدی ای صنم   حیف کیم قول سالمدم بو بوکا کیسولرکیمی

باعث ایجاد عالم تاکه بیلدم عشق ایمش   ذکر هو هو ایلرم هر لحظه یا هو لرکیمی

تا نکرویرسون نباتی بوی زلفندن خبر   هر طرف جولان ایدر صحراده آهولرکیمی

رباعی

از هجر تو زار و دلفکارم چکنم   وز دست غم تو بیقرارم چکنم

خواهم که زخود در آیم ایم سویت   زین بیش دکر صبر ندارم چکنم

غزل ترکی

بیله بیوفا اولمه ای ای تمه چوخ جفا ایتمه صنم   کرد راهنکی چشم تار مه ایله توتیا ای صنم

بسکه حکمشم درد فرقتون تلّلرین کیمی اشم ییخلمشم   رنک آلیمی اشک لاله کون ایتدی کهربا ای صنم

کافر ایلیدون بخششی سن ترک دین ایدوب اولدم ار منی   مسجدم اولوب کنج میکده یا کلیسیا ای صنم

سن نیرادم زار و بی نوا هجر دوشکی بسته مبتلا لمشم درده   کل بو درده لطف ایله قیل او زین ایله بردوا ای صنم

ای قمر شبتن خوب یار نازنین ای ملک لقا مهر پرتو بن   برجه بوسه ویر بوره قتلنده اولدی بینوا ای صنم

کرچه عاشقم رند و مفلسم بوشده کیسه زرقچه هیچه دن   نقد جانی خاک پایکا ایلرم فدا ای صنم

لوح سینمی نخل طور ایدو آفرین سنکا شمع روی   یکدن کنه دودی با شمعه عجب هوا ای صنم

ایتسرم دوم بحر حیرتی نطق چکمیم اشم کلشن خموش   مشق عشقمی ایلیم تمام بر سورم صفا ای صنم

کل نباتین صدق و کذبنی بن بو بابده ابتلا ایدین امتحان   کرد انشمدی اوتدی نیر بان سوبله مرحبا ای صنم

رباعی

تا آمدی از دلم بشد محنت و غم — روی تو زدود از دلم زنگ الم

از لعل لب خود ای ز گل تازه و تر — یک بوسه بمن بده نه بسیار نه کم

غزل ترکی

ای گوزم بایمه داغی گل داغی بیدار اول اول — خواب غفلتدن اویان بر کیجه بشیار اول اول

بو قدر غنچه کبی پرده ده قالدون بس دور — بر زمان جم اچوب شاهد بازار اول اول

باشله ظلمت یولینی آب حیاتی آختار — یوله دوش باخمه دالی کیت یی رهوار اول اول

لن ترانی بر عجب سوز دور اگر عاشق سن — منه باخ طوره یوگر طالب دیدار اول اول

سال عصانی یره نعلینلاین غلدن آت — تیه سن تا که تجلایه سبکبار اول اول

دوتا سن تا که مسیحا کیمی گوگ کرده مقام — حقی دت خلقی او توز بیت بیر دار اول اول

الی ایلدور بو قدر سجده کیتدون گلدون — غلو ایلسین تا بوبن داخی بیزار اول اول

شک و سهوی گوتور وسواس حجاتن گوگلندن — قابل مغفرت قادر غفار اول اول

قیل تماشا مغ و مغزاده ور ساغر باخ — مست و بدهوش قالوب صبحت دیدار اول اول

حقی تا باخدوا اگر مطلبون ای بیر زاد — داخل حلقه رندان قدح خوار اول اول

بو قدر گوشه محرابه سقندون بس دور — بر ده میخانه گل فایض انوار اول اول

عشق عاشقلیقی منع ایلیه زاهد بالله — عقلونی باشدن آتی عاشق بیزار اول اول

دوره گلدو گجه قدح سن داخی بر جام آلیج — پیفدی انبهی سن داخی خمار اول اول

نه زلم گوپیبدی اما که ویرن یو و نبکا — ای نباتی بو عجب حاله خبردار اول اول

وله ایضاً

جام در کف گل بدستم یللی — از دو چشم یار مستم یللی

کافرم من کافرم من کافرم — بت پرستم بت پرستم یللی

آنچه دل در جستجویش می طپید — باز جستم باز جستم یللی

خاطرم فارغ شدم از باده مست — دامن دلبر بدستم یللی

تا نگوید دوست بی من خوش نشست — در بروی غیر بستم یللی

عنکبوت آرزوها سوختم — از سر این دام جستم یللی

شد فلاطون درمیان خم نهان | من بپای خم نشستم یللی
ساقیا ساغر بیا پی که من | تشنهٔ روز الستم یللی
شد نهال مدعایم بارور | از غم ایام رستم یللی
درفشان شد باز طبعم زین خیال | گوهر اسرار خستم یللی
تا نباتی کف زنان آمد برقص | پسته را من هم شکستم یللی

غزل ترکی

کلمه کلمه گیت گیتیک نخجیمز سن سنونکیمی یاری ایستیم | اولدی عاشقون بن کبی کلمدو ن ایندی ای سن ایندی زاری ایستیم
موبچه گیم دیدم اولدم اولدم هایی | سن گوور قیزی برابانمدون
ایندی گلمسن نعشم اوستنه | دورکه سن ایدن زاری ایستیم
هرنه آغلادوم هرنه داغلادوم | قویدون گورم گون جمالنگی
تاب ویرمه چوخ ناز زلفنا | من خزینه سنیرماری ایستیم
حوری جنتی نیلرم صباح | من بوگونکه گون یاری ایستیرم

ویرمسون اگر دوغری سوزکنمن | بیله چمنیر تاری ایستیم
ساقیا کتور جام خوشگوار | قیش توکنندی کلمدی بهار
من گل ایسترم بلبل ایسترم | بو سویوخ قیشی قاری ایستیم
چاره عقلدن اولماز عاشقه | چوخ گوزلدوم ایتدوم امتحان
دورسویون کهنه رخت چکنگی | من بو غیرتی آری ایستیم
دور لبالب ایت جام زرکشی | برجه قطره‌سی دانمسون یره
آندویروب منکا پیر میکده | من پیاله‌می یاری ایستیم
ال چک ای رقیب حق رضاسینه | رهبور لقه سکمه عمرمی
برده کلمرم من بوگلشنه | دررم گلون خاری ایستیم
من نباتیم زار و بینوا | عشقی مفلسی رند مبتلا
ال گوتورمشم مال وملکدن | اول جمارنگ یاری ایستیم

مخمس

در جهان نیک و بد خلق کشیدم محک — لله الحمد که فارغ شدم از ورطهٔ شک

چونکه جز محنت و غم نیست درین دیر فلک — ای دل ریش مرا با لب تو حق نمک

حق نگهدار که من میروم الله معک

ایکه کامت شده حاصل ز دم روح القدس — مدتی هست که دایم بهم الفت و انس

خرجی راه ندارم مددی کن از جنس — تو نئی آن گهر پاکیزه که در عالم قدس

ذکر خیر تو بود حاصل تسبیح ملک

گر بگیرد خبر از حال من زار همه — در ره عشق تو کاهیده تر از پر کهم

خاطرت هست از آن عهد که تسلیم بهم — گفته بودی که شوم مست دو بوسه بدهم

وعده از حد بشد و ما نه دو دیدیم نه یک

ای بقد رشک همه تازه نهالان چمن — وی برخ بازن بازار نکویان ختن

لطف کن منتظرم خوب بود راست سخن — بگشا پسته خندان و شکرریزی کن

خلق را از دهن خویش مینداز بشک

ساقیا چند دلم زیر بار غم گردد — تا بکی قامتم از بار ستم خم گردد

من کجا عجز کجا گر پسر جم گردد — چرخ بر هم زنم ار غیر مرادم گردد

من نه آنم که زبونی کشم از چرخ فلک

ای خجل از رخ خوبت همه گلهای چمن — وی گل از تو قد سرو خرامان چمن

خواهم آویزه فتراک تو گردد سر من — در خلوص منت ار هست شکی تجربه کن

کس عیار زر خالص نشناسد چو محک

می ندانم ز رقیبان چه تمنا داری — اینقدر حرف نزدیم چه نگفتی آری

مانعی نیست که گویم بلی ناچاری — چون بر حافظ خویشش نگذاری باری

ای رقیب از بر او یکدو قدم دورترک

حیدری

کنه اسکندر تک دوشدم ظلماته — قاباقمی گسوب یوز بین بحر و بر

ایکید لقون بروتون چاقیدو — تیش فریاد سه ای خضر رهبر

طلوع ایتمزندن شمس الضحی   قایه باش چکسون لیلة الدجا

یوخسه یا توب مکر نسیم صبا   مشامه تیمز نفحهٔ سحر

اوزمه بر سوسب ای کلگون   قویه عاشق باتسون بیچاره مجنون

ایتورمش فرهاددن کوه بی‌ستون   شیرین شیرین سیلر تاپز براش

یاره قربان دین دیلی لال ایتدوم   مهر ایدیب آغزمی ترک قال ایتدوم

الف تک قدمی بوکدم دال ایتدوم   ایندی کوراخ بو کمانی کیم اکر

نباتی مین کنن رخش همتی   سیر ایله سیر دشت وجنی

قویه الدن حچپون وقت و فرصتی   حیف سن دنیادن کیتمه بی‌خبر

وله ایضاً

خواهی که یابی امل وصل شهِ بدر را   باید که سازی ورد جان پیوسته بسم الله را

بگذر ز شمس خاوری از حق طلب کن داوری   گر طالب نور حقی از خود طلب آن ماه را

پیرا من کرامت بکرد تا دل ز غم نا دید برد   در کنج وحدت شو مقیم دریاب سر الله را

هر کس که گوید نام او کوثر بود در جام او   واقف مکن بر از خود چو هست به بر راه را

مگشا برای یک دو نان در نزد هر ناکس دهان   رزاق عالم او بست بشناس باب الله را

گشتم بری از هر ملال گل گل شکفتم زین خیال   کوی رسیدم بر وصال دیدم جمال الله را

تا کی نباتی از شراب خواهی شدن مست و خراب   ترسم که سازی جا میخانه باب الله را

رباعی

جام بر دست و هوش از سر رفت   هوش سر بر هوای دلبر رفت

طوطی دل ز تن کند پرواز   یار شکرلب و سمنبر رفت

مخمّس

یک کلاه نمد و خرقهٔ پشم دو منی   پیش من به ز دو صد گوهر در عدنی

لیف خرما کمر و رخت و یک قبا کهنی   نوله عالم کوره بو وضعده بر کرمنی

بر دعا ایله سنی ساخلسون الله غنی

عالی ایت همتکی سیر ایله بو دنیانی   نه گوزلدور دیه لر خلق سکا بیرانی

کیمه و بو چرخ کهن اولسن دربانی | بی بنا اولدقی معلوم هانی بنیانی

اول مجرد که مکرر قوتاره سن بو بدنی

ارتمش قال و مقالن چک اوبن زبانه | خیر یو ضد و ربو جهانک بی دور مردانه

جام تجریدی کوتور باشنکا چاپ مستانه | انتها کیم دیه لر رسیدا اولوب دیوانه

بنده فکرن بکر ایتمشسن یکی محکوم سنی

بلبله ورمش اگر گل نچه زخم کاری | کیم کورد بدور که ایده غنچه گلک اظهاری

بسته خاموش اوتورویر اوزنکا دلداری | کورجک هر کیمی فاش ایتمه اونکا اسراری

اوزنکا محرم ایله سرو گل یاسمنی

چون بهار اولدی چمن تاپدی حیات تازه | نه تغافلده دورا بلبل بی اندازه

بال آچوب طرف گلستانکا توراندازه | کورباتی نچه شورلیه کلوب آوازه

محو ایدب وجد سماعیله تمام انجمنی

غزل وله ایضا

ال...

آشنا اولا هر کیم حیله غیره آشنالار گرک | فانی عالم مال و ملکنه مطلق اتیمیه اعتنا گرک

اهل عشق آولان غم چکن اولور زینت استیز بوریا | جسمی ضعفدن کاه ضعیف ایلب رنک طلای کهربا گرک

هر کیم عشقله اولسا آشنا القصون غیر عشقدن | قلبی شاد الوزکلمز هیچ یوزاین مصیبته مبتلا گرک

روزگار ایده بو عالمی شاد الیمیوب فلک بجمی سیاه | درد غمدنی شورلیه ن بالوشمدی باشمیز کلمیز هوا گرک

شوریم ارتوب و نطقمی آن چاپ الیمین بیلبل بهانه | برگل اوزلو یار سرو نکار بر سرا پا خشش کوفرا گرک

ماه روی مهر جبین نازنین نکار نازلو نازنین | یار دیدن جدا غیره آشنا عاشق اولدن بیوفا گرک

بی نوا نوبخشی آیرین بیت شیده کی بوا حق نوا آسیده ور | بینوا اگر سنده ایستیه سن سیده نی کیمی بر نوا گرک

او یمانی وام کوزم فعل ایله اعتبار ایدوب کر مسجده | ای مسجد فیوض کشا اولور سکده جرم لاجرم برسا گرک

مسجد کیده ن حق بو لکیده ن بر عمل ایدر بیبا ایدر | کینه سیز اولور لوح سینه قلبی نوربیدن بر صفا گرک

ای حقیقتون سرری اگر صبح جو صیقل آینه دلی بیل | حق بولکین ویرکه نشان بر علی کیمی بر رهنما گرک

پیچ کیم ایستر ن مشکلین آچوب کیزلی ایلاب علاج | کیبت علیدن آل مشکل آچما قه مرتضی گرک
چاره درد دوه

حل مشکلا باعث نجات شاه ذو دوام صنم لنعم حب کرم | چار علی مهد نازده از دها جان لا فتی گرک

برق ذو الفقاری بو کله برجی بجیدر کیمون بی شهیره / ای قلیچ ویرن آفرین بیله الله ره جان فدا کرک

منکر علی عالی اولما حق علیه دوردانما حقی بن / حقی اکلینیو دانمان حضرت نطفه‌سی بار ناکر کرک

حق علی کوره حق عینی بول حق علیله دورما خسان حقیقیه / حق بیلور اکر منکر اولمایان بو سوزه سوزین اولمیه کرک

حقی ایسیون کوکل ای دلی اولما منکر مرتضی علی / ریلی کورو سوزله وکلی بیلن سنکی کورمین سنده لا اکرک

یا علی اورزو الیه برکرم دیم منی ساللما کردن / تیز تیور کلن اوز سرالیه ویرکلن بکا مدعا کرک

غزل فارسی

شدم امید که آیی تو کلغذار امشب / نیامدی و مرا کشت انتظار امشب

دل از فراق تو گردید همچو کاسه خون / گریست تا به سحر چشم اشکبار امشب

ز نوش وصل تو خواهم ز زهر هجران نجات / گسیخت رشته عمرم ز آه و زار امشب

چنانکه از غمت ای جان رسید جان بر لب / خوشم کشند چو منصور بر سر دار امشب

بر آنچه بود مرا اندکی ز دانش و عقل / مکن خیال که گردید تار و مار امشب

ز عشق روی نکویت گذشتم از ایمان / زدم بیاد لبت جام خوشگوار امشب

خدا کند که سحر که رسد به سر وقتم / وگرنه جسم مرا سوزد این شرار امشب

ندیده ظلم چنین هیچ عاشق بیدل / که دید آنچه نباتی ز هجر یار امشب

فی المخمس

عشق زیبا صنمی کرد مرا سودائی / همچو مجنون شده‌ام دربدر و رسوائی

بر جهان شور من افکنده عجب غوغائی / در همه دیر مغان نیست چو من شیدائی

خرقه جائی گرو و باده و دفتر جائی

آنکه خوش آن دل که درو مهر نگاری دارد / با سر زلف بتی شیوه و کاری دارد

نه چو گل خاطر من فکر بهاری دارد / دل که آئینه شاهیست جلائی دارد

از خدا میطلبم صحبت روشن رائی

یافت آزار دلم عاقبت ای غنچه خبر / نتوانم که کنم بر سر کوی تو گذر

در ره عشق چو فرسود مرا پای هنر / جو نهیا بسته‌ام از دیده بدامان گهر

در کنارم بنشانند سهی بالائی

دوش رفتم بدر میکده با جوش و خروش | گفت رندی که بفرما و بیا باده بنوش
عذر آوردم و گفتم که ببخشا و خموش | کرده ام توبه بدست صنم باده فروش

که دگر می نخورم بی رخ بزم آرائی

ساقیا فصل بهار است چه هنگام نکوست | گل بجوش آمده اطراف چمن عنبر بوست
ساغر عیش بکف آمد و لب جوست | کشتی باده بیاور که برای رخ دوست

گشته هر گوشه چشم از غم دل دریائی

آن جفاها که بدیدم من از آن آفت جان | نرسیده است باوراق گل از باد خزان
عاشق خسته از آن نیست توانای بیان | شرح این قصه مگر شمع برآرد بزبان

ورنه پروانه ندارد بسخن پروائی

چکنم ناله ام از شوخ ستمگر نشنفت | رنج بسیار کشیدم گل بختم نشگفت
لب گشودم بغلط باز باسرار نهفت | این حدیثم چه خوش آمد که سحرگه میگفت

بر در میکده با بربط و نی ترسائی

یارب این نکته بناتی بزبان چون آرد | سر بسر کفر ازین حرف خطا میبارد
این سخن را بجز از کبر بدل میسپارد | گر مسلمانی همین است که حافظ دارد

آه اگر از پی امروز بود فردائی

غزل ترکی

میده نه لطف ایچی نشاه اوله دورسنده وار | آب حیات لذتی لبلرونی امنده وار
ایتمه نظاره سنبله سال بره مشک و عنبری | تاب و طراوت آیسته سن زلف شکن شکنده وار
غنچه ندور گه سن اونی نسبت ایدیم دهانکا | احمری گل اورن کیمی لاله هر چمنده وار
قدّوی سروه اوخشادن احمقی گور کماله باخ | نه روده سلیمه خوش برش بلیم یا عشوه خنده وار
غم بیه چو خدای جنون بو غده و نظری دلبرون | بودلین نشانه لرها میی کز کزنده وار
قیلمه نظر نه زده قدر نه دور زر چمن | انجی صدف دیشون کیمی لعل نه هر دهنده وار
هانسی گلن شباهتین ایتمک اولور جمالنکا | هارده بو طور آورنک سوسن و نسترنده وار
برچه نگاه قیل بکا گوشه چشم ستمدن | شور شراب عشقه باخ ناله نی گور که سنده وار

سن نگار روح تازه سن کوکلده سیجی یارم — بالله اونون کراتی سن کیمی کل بدنده وار

چوخده اودو زمه عقلمو قندی دکل شکر دکل — سن دیریم که اول کلن خالنه تا باورده وار

عاشق اولان دورنگر بو سوزیمی دم او نکاه — کیم نه عجب نه اکتی اول صنم چیسنده وار

کیم بیلور که عشق اودی سالدی نه جان آرزی — اولسه خبر بو دن عشق اودونه دوشنده وار

عشق سوزین آنلمسون چولده کزن او آنکه — یورزمین عجیبه کفتکو بو ابنی بولنده وار

منده هانی او شوق کیم بلبل و خاره یار اولم — نشاه دوق عطر کل شیر چوب دربنده وار

باد شمال قتلنی کتدی بهاردن سراغ — دورکه صفا بو فصلده مست شراب اولنده وار

آلمه قولاغه واعظین پندینی ایتمه اجتناب — قوت روح و جسم و جان مطرب خوش سخنده وار

من نجه جرات ایلیم نرگسنه برد و کوزن

نقطه فرد ساده کیم قابل قسمت اولمسون — یوخ دمیه کیم علاقتی تار امالیه کلشنده وار

چاره درد و غم بودم گردش جامسنده دور — بیلمین سن لذتی بر بچه جام ابخنده وار

چکدی سوزن نهایتی بر یره کیم تتشیر ال — ثانی دیلیم دیم بومی جام ابوالحسنده وار

کوهر تاج انما سرور ریاض مل اتی — ختم رسل محمدن کوکده دیکوین سنده وار

رزم کوننده دشمنو حلدی نه رودام ایده — هیبت سکالی اژدها تیغ دو سر دمنده وار

صولت شصت حیدرن شاهدی خیبر ایلده — حدت برق ذوالفقار انیده شهپرینده وار

سانمه نبی اورد و تو هرکسه التجا ایده — تاری بیلور که کوزلری جه اوکورنده وار

فی المخمس

زد آتش بر دلم دیکر نوای زار بلبلها — نمیدانم چه خار غم بدل دارند این کلها

علاج درد عاشق را چه سود از پند عاقلها — الا یا ایها الساقی ادر کاسا و ناولها

که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها

مشام من ز عطر مشک عنبر می نمایاید — که بی زلف آورش کل و سنبل چه کار آید

مرا جز باده شکین دیکر چیزی نمی شاید — ببوی نافه کاخر صبا زان طره بگشاید

ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها

هر آنکو عاشقست در راه یار خود بسر پوید — سراغ دلبر خود از در و دیوار می جوید

بیاد عارض جانان بهر گل میر بوید   بمی سجاده رنگین کن گرت پیر مغان گوید

که سالک بیخبر نبود ز راه و رسم منزلها

بیابان دور و پر وحشت و بیچاره خر در گل   ز نکیسو خوف رهزن یک طرف دشواری منزل

دو صد خار ستم بر پا و صد بار غم بر دل   شب تاریک و بیم موج گردابی چنین هایل

کجا دانند حال ما سبکباران ساحلها

دریغا هر دم از عشقت بگشتی اگر از دردم   اگر باور نمیداری گواه اینم چهره زردم

نمی آیم دیگر کویت بدید از ستم خوردم   مرا در سر اجانان چه این عشق چون آن بردم

جرس فریاد میدارد که بر بندید محملها

دل از دوری بجا آمد وصال او ندید آخر   گلی از گلبن روشن بکام دل نچید آخر

بهر کس رام شد چون گل ولی از من رمید آخر   همه کارم ز خودکامی به بدنامی کشید آخر

نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفلها

اگر عمر ابد جوئی زمی تا نب مشو حافظ   وگر عزت طمع داری بس نایب مشو حافظ

تو هم مثل نباتی از عمل غایب مشو حافظ   حضوری گر همی خواهی از او غایب مشو حافظ

متی ما تلق من تهوی دع الدنیا واهملها

غزل ترکی

مژده ای دل کیم سنی کورمکه جانان کلدی   الوی چال الله جان جان لیکو کیم جانان کلدی

ایشدن و واقف اولون جمله ایا خوردو کبار   چلکلون کوچه ویرن و یانه دوران خان کلدی

مرحبا نام خدا قدرت یزدانه باخون   دیر مصر حسن یوکون یوسف کنعان کلدی

سبزه باشده کله شور سالوب دنیایه   سنبل و سوسنه باخ تللری افشان کلدی

ویروب آینه کیمی عارض زیبایه صفا   حسنی کور شوکته باخ مهر درخشان کلدی

یخشی چال داشه کلنکی الا کوز فرهادم   کری دوران بر دالی باخ خسرو خوبان کلدی

تخت طاوس کیمی زیب ویروب کاکلونه   بیتون اود آیره غنچه لعل بدخشان کلدی

اوزی کوی یجک سوزی شیرین دهنی غنچه تر   زلفی عنبربوی عرعر کوزی فتان کلدی

قاشلری قوس قزح کبرکی اوخ ایتان   خالی فلفل لبی بل عارضی تابان کلدی

اوزی گلبرگ عجب اینجه تنی پیرهندن صاف / بو خاقی لولوتر گوهر درخشان گلدی

دیشی دردانه کیمی سیب زنخدانه باخ / اوزی آل اولمه که او عاشقه زندان گلدی

عاشق اولدرکه ایچون غمزه سی یای جلاد / نازی چوخ عشوه سی خوش تپه خندان گلدی

گوره سن بلبل مسکین نیه خاموش اولوب توز / دیون اول غافله کیم فصل گلستان گلدی

دور گل ای عاشق بیچاره چراغین یاندی / غم یمه چوخ خنده داخی دردکا درمان گلدی

آچلوب لاله و گل عالم اولوب باغ ارم / صحن گلزاره عجب سنبل و ریحان گلدی

دیکلین ساقیه آلسون الینه جام شراب / کنه قان ایچمگه اول گوزلری قانا گلدی

بیلیرم گوندر و منتور المیوب دنیا لی / یا بزم گلبه اول سرو خرامان گلدی

نارده قالمش گوره سن اول دلی دیوانه فضی / دور دیو گور گل دیدیگون آفت دوران گلدی

شولوم وعلی خبر دور دور اویان آج گوز نی / بی‌خبر بر نظر ایت گورنجه انسان گلدی

هوسن وار دور اگر لعل لبندن اوپه سن / قورخمه اوپ سو پله که حقیدن فرمان گلدی

بیله گلدی بیله گیتدی یمه چوخ قاچ گل / آدم اول برزون ایشیت گوراو دو قربان گلدی

اوچورب قاطری ملعون اودینی پولدی لوت / بالماچکنده گوپک اره خادهٔ پالان گلدی

چوخ عجب واقعه دور خیر دور ان شاء الله / بو دو تعبیرگ بونی کیم سیره مهمان گلدی

دیدیگون پرده دکی گزلی سوزن تعبیری / بو دو کیم یرا ورنه بر عجب اوغلان گلدی

اعتبار ایلمیون چوخ خنده نباتی سوزنه / که ازلدن اوتگا قسمت سیله هذیان گلدی

غزل ترکی

عاشق دیوانه برزمزمه بنیاد قیل / خاطری غصه‌دن برس نفس آزاد قیل

حلقه زنجیری جانبنگه سسلن کنه / عشقیله برهای وهوی شیوه بیله برداد قیل

مدتی آخر بو آیو برمکه یارا یدی / سیفدو بو شرلی نحمه گلی آباد قیل

ماحصل مقصدن یار دو مقصود اگر / باشنگی بو دامده داینه صیاد قیل

روز ازل عاشقه قسمت اولوب خون دل / باخ بکا بر صدرگی گوره خداد قیل

یوخدر بر سم زنزنا خوش آواز بز / توک اوزه اشک روان ناله و فریاد قیل

ماه نبی ناهم اول ضربت عیاسدن / ایتمه مدد خاکی تیشه فرهاد قیل

پیشیرور بهرم بید واورعشقم بکا / بو سوزه سوز یوخ ولی کل بله برزاد فتیل

اودکی مجنون اولوب عشق ره‌دن دوشوب / سن بونسق یاغری تازه دن ایجاد فتیل

غنچه مطربن بورده یری یوخ هنسوز / آه چکوب دمبدم نوحه و بیداد فتیل

یندی نه آسمعه تفلاریدن / مطلبن اولدی رواخاطرکی شاد فتیل

نقشی دیوان حق یازدی بو فرمانی کیم / بو نچه ابیاتده دفتره ایراد فتیل

لاف ورب عشقده آن دکنا عاشق دیمه / یا بوکه یوز آهده جانکی فولاد فتیل

بوس قلبی آتب بوته اصلاح نده / ورا و نکا اسیر عشق قابل نقاد فتیل

نصف شب اولدقچه دور اول اوز نکاره صفا / یا تمه داخی صبحه دین شوق ایله اوراد فتیل

تا که سنکا رام اوله حرص ایله نفس دون / عمکده غولته طبعنکی معتاد فتیل

شیر تجرید دن باشکا بر ماهچه کپ / کیت اوزنکی داخل حلقه اوتاد فتیل

تا که سنکا فتح اوله قفل طلسمات عشق / خلق اوزنه قاپوکی شد زیاد فتیل

توشه راه فنا برچه توکلدور بس / سویرینه کوزلرن دجله بغداد فتیل

بلمز

اشهب صبح خرام کرچه عنانن قوب / کینه دورای بی ادب حبت استاد فتیل

شام وسحر متصل حمد و یوز اخلاص ایله / تا نفس وار ایسه روحن اونن یاد فتیل

یار الکمندن الن اوزمه بو دور ره عشق / کوزله اونی عالمی تابع و منقاد فتیل

وسوسه اهرمن کرسنی کمراه ایده / خاطرکی ذکردن جنت شداد فتیل

برده بناتی اکر سیل سیاحت ایده / باشین اونن طعمه خنجر جلاد فتیل

فی تخمیس خواجه علیه الرحمه

کر تو این نغمه نشنتا نه ز من داری کوش / هوشت از سر برود از تو بیابی سروش

بیخود از جام طرب کف بلب اوزرده زجوش / سرخوش از کوی خرابات گذر کردم دوش

بطلبکاری ترسا بچه باده فروش

شد سراپا بدنم دیده بهر دیواری / خرد رمیکده نامد بنظر دیاری

ناکهان کشت عیان طرفه قلندری / پیشم آمد بسر کوچه پری رخساری

کافری عشوه کری زلف چو زنار بدوش

تا بدیدم نظراندازی او از چپ و راست   آتش عشق بیکدیدنم از جان برخواست

دست بر سینه نهادم بطریقی که سزاست   گفتم این کوی چه کویست ترا خانه کجاست

ای مه نو خم ابروی تورا حلقه بگوش

دید چون زآتش غم خسته تنم چون سپند   دارم از عشق تبی حالم بسیار نژند

رخ برافروخت چو گل پسته برآمیخت بقند   گفت تسبیح بخاک افکن و زنار ببند

سنگ بر شیشه تقوی زن و پیمانه بنوش

گر ترا هست بدل ذوق ره بی‌منی   ترک سر گیر مخور هیچ غم از بی‌وطنی

چون مسیحا بگذر از سر دنیای دنی   بعد از آن پیش من آ تا بتو گویم سخنی

راه این است اگر بر سخنم داری گوش

چشم بستم ز جهان و ز فریدون و کیش   دست شستم ز دف و بربط و آوازنیش

شیشه بشکستم و بر سنگ زدم جامیش   من دیوانه دویدم ز پیش

تا رسیدم بمقامی که نه دل ماند نه هوش

الثانی

دوستان تا آن بت ترسابچه باده فروخت   آمد از ناز برم ساغر لبریز بدست

تا که بنمود مرا مست می از جام الست   دیدم از دور گروهی همه دیوانه و مست

از تف باده شوق آمده بر جوش و خروش

غرق انوار حقیقت همه چون ماه شعاع   مست میخانه وحدت همه چون شیر شجاع

فارغ از کار جهان آمده بی‌رنج و صداع   بی دف و چنگ و صراحی همه در عیش و سماع

بی می و مطرب و ساقی همه در نوشانوش

تا که از سلسله عالم فانی رستم   جستم از جا کمر خدمت رندان بستم

گرد آن ترک پریچهره چنان سرمستم   تا سر رشته ناموس برفت از دستم

خواستم تا سخنی پرسم از او گفت خموش

این گدایان جهانسوز که وارستانند   کاه هستی دو جهان را بجوی نستانند

خبرت نیست که اینها چه زبردستانند   این خرابات مغانست و در او مستانند

از دم صبح ازل تا بقیامت مدهوش

تا بکی ای دل دیوانه چنین شیدائی　　در بیابان جنون بادیه پیمائی

از نباتی بشنو این سخن از ترسائی　　گر ترا هست درین شیوه سر یکرائی

دین و دنیا بیکی جرعه چو عصمت بفروش

فی غزل ترکی

مصطبهٔ عشقده باده و مینایه باخ　　ساقی گل رنکی کور ساغر و صهبایه باخ

حلقهٔ رندانه گل دیر مغان سیرین ایت　　اهل خرابات ارا مؤمن و ترسایه باخ

ذوق می عشقده چوشه کلوب شیر تک　　هی هی مستانی کور شورش و غوغایه باخ

شعشعهٔ باده دن شمس اولوب منفعل　　لمعهٔ جام بلور باله اور بر آیه باخ

نغمهٔ چنک و رباب شاهد و شمع و شراب　　همهمهٔ سازی کور زمزمهٔ نایه باخ

بلبل طبعم کبی اوزکه نوا باشلیوب　　دیر که گل اولمش خزان نو خبر وایه باخ

غم بیه شاد اول کوکل اولمه بو سوزدن ملول　　صبر ایله سن بر زمان قدرت مولایه باخ

امریله مشکل دکل کیم ایده پیری جوان　　ایله کوزم اعتقاد درجهٔ لنجایه باخ

چکدی سوزین رشته سین تب لیلی حرام　　سالدی منی چوللره آه بو صحرایه باخ

ای سنی تاری کنه ایتمه پریشان منی　　برده منه سویلمه زلف چلیپایه باخ

هیچ عبث عمرمی ایتدی بو سوز تباه　　آخر الوب حاصلم غم بو کی سودایه باخ

ایجمه دور چال قلم سن کاتبان اولیم　　قویمیه سوزی ناتمام طعنهٔ اعدایه باخ

یوخسه یورولدون بکر ایلغا بله اردهسن　　مسجد اقصی دو بو عرش معلایه باخ

قورخمه دکل اژدها بالله عصا دور عصا　　موسی عمران کیمی سن ید بیضایه باخ

برق صفت قیل گذر جمله حجاباتدن　　فوق ثریایه چیخ منظر اعلایه باخ

شاعر عرب لافی ویره سه مرادم اگر　　نظم در باری کور گوهر نشانیه باخ

کلبهٔ احزان اولدی منور کن　　آچ کوزن ای بینوا یار سمایه باخ

زلف شکن در شکن طره پر پیچ پیچ　　ناوک مژکانی بر کورله او شهلایه باخ

چو خده سوزی آشکارا ایتمه دانش پرده　　سنده حیا یوخ مگر عاشق رسوایه باخ

نقطهٔ خالن کبی سالدی منی حیرته　　منده داخی نطق یوخ کلک شکر خایه باخ

طایر فکرم کنه همپر سیمرغ اولور | سیر قیلور قاف ده بچه عنقایه باخ
داغلره سالان هوی های و ناله‌دی مجنون آه ای | عاشق دیوانه کل هودج لیلی یه باخ
جانی نثار ایتمدون یاره نباتی فقیر | ایندی بو غم خانه ده تا شب یلدایه باخ

فی المخمس من کلام خواجه

آه ای خسرو جان بی تو سرو من چه کنم | تاج زرین جم و کرته بهمن چه کنم
نقش شاپور و شهنشاهی ارمن چه کنم | بی تو ای سرو روان با گل و گلشن چه کنم
زلف سنبل چه کشم عارض سوسن چه کنم

ماند در دل هوس طره عنبر بویت | حسرت لعل لب سرو قد دلجویت
کرد بیزار مرا جور رقیب از کویت | آه کز طعنه بدخواه ندیدم رویت
نیست چون آینه ام روی ز آهن چه کنم

ای خوش آن دل که شود در خم زلف تو اسیر | دیگر از دانه خال تو نمیگردد سیر
من بمستی شده ام در همه آفاق شهیر | برو ای زاهد و بر دردکشان خورده مگیر

کار فرمای قدر میکند این من چه کنم

یا علی جان بر آن بت بمهر کداخت | بنشست یکسال جفا کرد و بساعت ننواخت
ناگهان کر برخم بخت سیه کرد فراخت | شاه ترکان چو پسندید بچاهم انداخت
دستگیر ار نشود لطف تهمتن چه کنم

ره خطرناک و فرس لاشه و منزل بس دور | شب دیجور هوا برق و نباتی شبکور
نیست فریادرسی جز تو ایا شاه غیور | مددی گر بچراغی نکند آتش طور
چاره تیره شب وادی ایمن چه کنم

سخت آواره نماندیم درین دشت مهیب | یکطرف ظلمت شب یکطرف این شیر عجیب
دست بردار خدارا ز من ای بخت شغیب | برق غیرت که چنین میجهد از مکمن غیب
تو بفرما که من سوخته خرمن چه کنم

حالیا حضرت حوا بت مأنوس منست | حضرت آدم خاکی دل دیوث منست
عرش با آن عظمت مسند مبثوث منست | حافظا خلد برین منزل موروث منست.

اندرین منزل ویرانه نشیمن چکنیم

غزل ترکی است

امان امان منی بر زلف یاری یاندردی — کورن منی نچه بوز هر مار یاندردی

چکوب برای قیلوب نوحه الیرم فریاد — نه کزلی سوز منی بر کلعذاری یاندردی

قیلوب کباب منی چکدی شیشه هر ساعت — تو کوب کوزم یاشنی زار و زاری یاندردی

نچه دیم که منی یاندرب نه غایتدو — مجوس الوسی کیمی توکدی خاری یاندردی

اوجادو کوز سنکا قربان منی بوجان سالوب — سنکا الکمان کبی منی روزکاری یاندردی

خزان اولنده دیلار شجر توکر بر کین — قضانی کورکه منی نوبهاری یاندردی

نه جام وصل ایچوب کل برادر ب — عبث عبث منی رنج خماری یاندردی

بناتی ایتمه شکایت که اوددو توبدی یاندیم — اوبی نوانی ده چوخ انتظاری یاندردی

فی المخمس

صد شکر شد تمام رکوع و قیام ما — موقوف کشت وقت سجود و سلام ما

تشریف

تشریف برد قاضی ماه صیام ما — ساقی بنور باده برافروز جام ما

مطرب بگو که کار جهان شد بکام ما

از هر دو کون مال جانان گزیده‌ایم — ساغر گرفته پرده تقوی دریده‌ایم

دست از بهشت و باده کوثر کشیده‌ایم — ما در پیاله عکس رخ یار دیده‌ایم

ای بیخبر ز لذت شرب مدام ما

موسی بطور جلوه نماینده شد بعشق — عیسی قرین مهر و فروزنده شد بعشق

از خضر کن قیاس که پاینده شد بعشق — هرگز نمیرد آنکه دلش زنده شد بعشق

ثبت است بر جریده عالم دوام ما

پادر کشید جمله بیک باره از زبان — ای گلرخان غنچه لب و سیم غبغبان

مطرب دگر بساز و مغنی دگر بخوان — چندان بود کرشمه و ناز سهی قدان

کاید بجلوه سرو صنوبر خرام ما

دیگر بگو که ترک سمرقند ما خوش است — بزم شراب و خاطر خورسند ما خوش است

شیراز و لعل یار شکر خنده ما خوش است | مستی ز چشم شاهد دلبند ما خوش است

زانرو سپرده‌اند بمستان زمام ما

ساقی بیا که فصل گل و مرغ در نواست | دف در خروش و کاسهٔ طنبور پر صداست

می ده کنون که موسم عیش و نشاط ماست | ترسم که صرفه نبرد روز بازخواست

نان حلال شیخ ز آب حرام ما

دریاکداهی تو ز خورشید انوری | در شان و رتبه از همه آفاق برتری

نازم تو را که روز ازل اینک اختری | ای باد اگر به گلشن احباب بگذری

زنهار عرضه ده بر جانان پیام ما

ای آنکه در هوا چو سلیمان همی پری | در مرغزار خطهٔ افلاک می چری

ره بر حریم خلوت خاصش چو میبری | کو نام ما ز یاد بعمدا چه میبری

خود آید آنکه یاد نیاری ز نام ما

دادم دگر رضا بقضا از برای سرو | بگذشتم از جمیع جهان در وفای سرو

قانع

قانع شدم بیک کفنی چون قبای سرو | بگرفت همچو لاله دلم در هوای سرو

ای مرغ بخت کی شوی آخر تو رام ما

ای دل ز فقر و فاقه خود انقدر منال | چون من ببند لب بکلم کف از سؤال

بنگر که از تفضل قیوم ذوالجلال | دریای اخضر فلک و کشتی هلال

هستند غرق نعمت حاجی قوام ما

در هجر یار سوخت نبابی بصد فغان | در داکه پی نبرد طبیبی بدرد آن

رحمی بحال او بکن آخر تو یک زمان | حافظ ز دیده دانه اشکی همی فشان

شاید که مرغ وصل کند میل دام ما

غزل ترکی

آه بیلمم کیم نشون بزدکنه یار ایچمش | بوی ایاغ الفتنده آتش ساکه شهمارا ایچمش

بند اید طرف بناگوشنده مشکین زلفلر | یوخ به بادا ایش داغلمش لاله رخسارا ایچمش

قویمدو بردم باخم اول چشم مستین دورنه | نیزنه قلدوخ کیم که بیردن چشم دلدارا ایچمش

بارده سن ای بینوا مجنون‌لشت آواره‌می — کل داغی بسدور که سندن دشت و کهسارا اینجمش

کنج خلوتدن اناغ دشتقاری باسمه برده سن — قوی کلی الدن که سندن صحن کلزار اینجمش

ترک ایدیت تمام آشنا و دوستدن — بیل یقین واضح که سندن یار و اغیارا اینجمش

بونه هیبدور نه آیین ای نباتی برآوان — سن کافرسن که سندن جمله کفارا اینجمش

فی المخمس

بر در مصطبه چل سال گدائی بکنیم — در ره دیر و حرم آبله پائی بکنیم

بصنم یا بصنم پشت دو تائی بکنیم — ما برآریم شبی دست و دعائی بکنیم

غم هجران ترا چاره ز جائی بکنیم

منکه مست ازلم از می ناب ابدی — دارم از داغ جنون بر تو موجه سندی

بسته دامم و غمخوار ندارم احدی — دل کر بیمار شد ایدوست رفیقان مددی

تا طبیبش بسر آریم و دوائی بکنیم

دل من در سر هر زلف قراری نکند — یا بهر سلسله مو سلسله داری نکند

زانکه

زانکه هر زاغ سیه چتر کذاری نکند — سایهٔ طایر کم حوصله کاری نکند

طلب سایهٔ میمون همائی بکنیم

آن چه خال است که از آن دل کسی مجمره — این چه زلف است که از و مشک بهر مجمره

وین چه چشم است که در سحر چو خود کافرنه — مددار خاطر رندان طلب ای دل ورنه

کار صعب است مبادا که خطائی بکنیم

چند پرسی که بگو شیخ کرامات کجاست — یا در صومعه پیر مناجات کجاست

اندرین دیر فنا قاضی حاجات کجاست — خشک شد بیخ طرب راه خرابات کجاست

تا در آن آب و هوا نشو و نمائی بکنیم

این دل تنگ که خلوتگه صد شعبده بود — که خرابات و کهی مسجد و که صومعه بود

که مناجات و کهی دیر و که آتشکده بود — در ره نفس کز و سینهٔ ما بتکده بود

تیر آهی بکشائیم و غزائی بکنیم

کو نباتی که دگر چنگ حسین و بقفاست — شیشه‌ها خالی و رندان همه بی برگ و نواست

همه خوبند ولی نغمهٔ هر مرغ جداست   دلم از پرده بشد حافظ خوش لهجه کجاست

تا ببانگ غزلش ساز و نوائی بکنیم

فی غزل ترکی من کلامه

تیکمشم گوز راهه بر جلادی گوزلر گوزلرم   دامهٔ دوش صید تک صیادی گوزلر گوزلرم

یوخ دیریه سیز زاهدم من اولمشم مسجد نشین   اول صنمدان اوتری بو بربادی گوزلر گوزلرم

بیستون تغین کیدر کز بیک دکل منظور نز   نقش شیرین تک همان فرهادی گوزلر گوزلرم

تا ایدب عکس جمالین سینه می لوح خیال   ششدر حیرتده بهزادی گوزلر گوزلرم

برق عشقن آتش سوزن آیا خمش باغرمی   یاش توکنده دجله بغدادی گوزلر گوزلرم

مکتب عشق ایچره تا ایتیسون منی کامل عیا   اولمشم ایاسته بر اوستادی گوزلر گوزلرم

تو میم تا اونده اوزکه کیمسه یوق ویرانه ده   روز و شب بو خاطر ناشادی گوزلر گوزلرم

پرتو مهر خندن تا که بلیسون بر نشان   هر طرف سیران ایدب بر زادی گوزلر گوزلرم

جمله قرآن و کتابی الیمدن الورق   اوزکه مطلب یوخ همین بر آدی گوزلر گوزلرم

ولی

یخشی سوزلر چوخ دییش گرچه عاقل وولی   یا ایسه دن بیک من بو خوش افرادی گوزلر گوزلرم

محمل لیلی نهان اولدی گوزدن ناپدید   من مجنونم که بو اوتادی گوزلر گوزلرم

فی المخمس

ای خوش آن روز که منزلگه من کوی تو بود   سایه‌گستر بسرم قامت دلجوی تو بود

این دل سوخته غارت زده خوی تو بود   دوش در حلقهٔ ما قصهٔ گیسوی تو بود

تا دل شب سخن از سلسلهٔ موی تو بود

ساقیا جام تو خالی ز می صاف مباد   خیر در ده که غم هجر برآیاد مباد

سوختم خوش خبری در بر من بگشاد   هم عفی الله صبا کز تو پیامی میداد

ورنه در کس نرسیدیم که از کوی تو بود

کاش این عاشق دلسوخته مجنون بیگشت   در بن غار نهان همچو فلاطون بیگشت

تا غم عشق تو هر دم ز حد افزون بیگشت   دل که از ناوک مژگان تو در خون بیگشت

باز مشتاق کمانخانهٔ ابروی تو بود

در رهٔ عشق تو از قید زنیغم سودم | خاک در بار تو را گر بجبین میسودم

آه از آن روز که در کوی تو می آسودم | من بیچاره هم از اهل سلامت بودم

دام را هم شکن طرهٔ هندوی تو بود

حیف صد حیف که بی جرم شدست قاتل من | از تو باید نشود باز دمی مشکل من

فکر رفتن بکن امشب دگر از منزل من | بگشا بند قبا تا بگشاید دل من

که گشادی که مرا بود ز پهلوی تو بود

در ازل مهر رخت تا علم حسن فراشت | اول این داغ جنون بر من دیوانه گذاشت

حکم تقدیر ترا تا که بدین کار گماشت | عالم از شور و شر عشق خبر هیچ نداشت

فتنه انگیز جهان غمزهٔ جادوی تو بود

چون نباتی ز غم هجر تو شد خاک بسر | در دل خاک سیه کرد بصد سوز مقر

کشتهٔ عشق تو شد عهد وی از یاد مبر | بوفای تو که بر تربت حافظ بگذر

کز جهان میشد و در آرزوی روی تو بود

غزل ترکی من مقالاته

گوریم ای شوخ سنی خرم و خندان اوله سن | غنچهٔ گل تک آچلوب زیب گلستان اوله سن

گیه سن اگنکا هر هفته ده بر دسته لباس | برق اور عالمه بر مهر درخشان اوله سن

ترمه باشنده ایاغنده فرنگی باشماق | صونه گلگلیک تکی هر یانه خرامان اوله سن

وسمه قاشنده گوزن سرمه ده زلفن ورنکا | هر طرفدن توکلوب سنبل و ریحان اوله سن

اوکمیه شنک و قشنکلیکده بری تای سنکا | نامی دلبرلره سن خسرو خوبان اوله سن

نقدر وار ایسه عمرن گزه سن ستانه | بو جهان باغنه بر سرو خرامان اوله سن

حق تعالی سنی ایکی ایلسون برده جوان | اون دورت یاشنده گنه بر مه تابان اوله سن

اوزگتورسون سنکا دولت بیله دریا دریا | هر نه دولتلی اوله سن اولاره خان اوله سن

قونشیه گتمیه سن حاجت ایچون بر زاده | سن اولاری گتورب قاپوکا سلطان اوله سن

گنج قارون کیمی جمع ایده سن سیم و زری | صاحب مملکت خسرو خاقان اوله سن

بر دعا قالدی نباتی اونی مولویه براخ | تا او سن سینه سوزانمه درمان اوله سن

فی المخمس

وقت آن شد که دگر شور بدنیا فکنم | برق غیرت بدل طارم اعلی فکنم
رعشه بر کشتی خورشید مجلا فکنم | دیده دریا کنم و رخت بصحرا فکنم
اندرین کار دل خویش بدریا فکنم

ایکه امروز تو بر جمله خوبان شاهی | سر بفرمان تو دارند زمه تا ماهی
سوخت یکسر تنم از هجر رخت واللهی | از دل تنگ کنه کار بر آرم آهی
کاتش اندر جگر آدم و حوا فکنم

خیر بالا بنما ای بت پیمانه بدست | اینقدر ناز و تغافل بمن از مهر است
کشتی صبر من ای سنگدل آخر بشکست | خورده ام تیر فلک باده بده تا سرمست
عقده در بند کمر ترکش جوزا فکنم

مدتی است که بر جرعه کش رندانم | آخر الامر چه خواهیم شدن سیدانم
چون چنین است جهان پس من اگر انسانم | جرعه جام برین تخت روان افشانم
غلغل چنگ برین گنبد مینا فکنم

چند گوئی که برو خانه خمار آنجاست | مجلس عیش و بساط گل و گلزار آنجاست
شاهد و شمع و می و مطرب و زنار آنجاست | مایه خوشدلی آنجاست که دلدار آنجاست
میکنم جهد که خود را مگر آنجا فکنم

چشم بگشا و ببین ای بت مایل بجفا | قد موزون مرا بار غمت کرد دوتا
تا بکی از من دیوانه کنی شرم و حیا | بند برقع بگشا ای مه خورشید لقا
تا چو زلفت سر سودا زده در پا فکنم

بر طرف سیر نمودیم درین دار فنا | ای بناتی نشنیدیم ز کس بوی وفا
آمدم باز بمیخانه بصد شور و نوا | حافظا تکیه بر ایام چو سهو است و خطا
من چرا عشرت امروز بفردا فکنم

غزل ترکی من طیبات کلامه رحمة الله علیه

بیلمزم کیم فلکده باشم آی اوزنده کی خالدور ندر | کوکین اوفی تا پین بوینی یارالنده کی شاللدر ندر
دوشدی شمسه باشیما چندی طالعم برج نحسیدن | بو کلمن کورن نازایله اردو رتیوکی بوسوز فالدندر

شکر بحنین عرض مستجاب اولدی درگه ربه / رخشه قیل نظر پهلوانا باخ بس او رستم زالدر

پچون اولمسن بیله خار و زار چکمسن بکر درد هجر یار / بنیوا اسونن خسته خاطرون رنج نالدن نالدر

گل کیمی بدن لمس سوسن بیله یا الوب سنبون بلبلن بکر / زرد الوب رخن زعفران کیمی سرو قامتون دالدر

گل ندر که سن بزم اونی ای صنم سنبون کلاجا ملنکا / کوزلرین مست سلامیم غنچه لبلرون بالدر

ایله کونکلی شاد باغبانا اول شمامه نی قیل کرم بکا / خاین جوانیم بر فطیر قران من آنلارم کالدر

فکر قیلمیه کیم بو خدو دو تبی برگله بمدگهنه تاجی وار / شاه لافی منبع سخا بس بو کون بکا مالدر

دوستلر کلون همت الیلون اشتبین طرف بزم قلاخ / بر کوراخ بحون او ل اناتی بن نطقی باقلنوب لالدر

غزل فارسی من تصنیفاته علیه الرحمه

هر که یک جرعه خورد از می میخانهٔ ما / عرق آلوده بیاید بدر خانهٔ ما

رنج بیهوده مبر درد سر خویش مخواه / پند ناصح نکند سود بدیوانهٔ ما

زاهدا باغ جنان از تو بود سر تا پا / بی نیاز هست از او عاشق مستانهٔ ما

حاجیا بیت حرم مسکن و ماوای تو باد / بخدا دست نزن بر در ویرانهٔ ما

قرص خورشید شود مستتر سایهٔ ابر / گر پدیدار شود صورت جانانهٔ ما

نقطهٔ عشق من از نکهت یوسف بگذشت / عالمی گشته خریدار بیک دانهٔ ما

چقهٔ افسر اسکندر رومی است مگر / که جهانگیر شد این دفتر افسانهٔ ما

کشته شاهان جهان در طلبش بی آرام / چه عزیز است ببین گوهر یکدانهٔ ما

بردم از بحر فنا گوهر خود را که نبود / صدف تنگ جهان قابل دردانهٔ ما

من چه سان از در میخانه بگردانم رو / مست جام ازلست مرشد مردانهٔ ما

در ضمیر دل خود این همه گل زان / که در و جلوه کند دلبر فتانهٔ ما

غنچهٔ لاله بکل ساغر سرشار بدست / از چه ساقی نکند باده به پیمانهٔ ما

طوق زنجیر جنون گردن ما را کافیست / که بهر طره نه پیچد الف صد دانهٔ ما

کهکی همنفس آینه میکردیدم / مدتی هست که او هم شده بیگانهٔ ما

طایر روح نباتی نشود یار هما / کار سیمرغ کند این پر پروانهٔ ما

بیات ترکی من بیاناته نور الله مرقده

صبادن سوله او کلعذاره ... بلبل کلستانه کلسون کلمسون

بو هجران دکونی ایلار خسته یی ... قاپوکا درمانه کلسون کلمسون

من قربانی اولیم عنبر طللروُن ... غنچه دوداغلرون پسته دیللرون

اولاله رخسارین مشکین خاللرون ... اودینه پروانه کلسون کلمسون

کوزم چوخ اسرتدور خمار کوزنکا ... کونش جمالنکا شکرسوزنکا

اوتانرم نجه دیم اوزنکا ... دردون خسته جانه کلسون کلمسون کلارن

دولاشدور بو یمه شمشاد دکی لنکی ... قوجاقلیوم قوجم اینچه بیلنکی

لعل لبن امیم سورم دکی ملنکی ... ایستر الی جانه کلسون کلمسون کلارن

بناتی ایستمرسن سیر دنیانی ... غرتی حرمتی شوکت وشانی

برزاده قالمیوب داخی کمانی ... بو باش اومیدانه کلسون کلمسون کلارن

فی المخمس من تضمینتنا علیه الرحمه

ایکه فرمان تو بر بنده وآزاد رود ... چه شود از تو دل غمزده شاد رود

بخدا اکر ز دو چشمم شط بغداد رود ... کی تمنای تو از خاطر ما شاد رود

داغ عشق تو کلی نیست که بر باد رود

روز و شب میکشم از هجر تو افغان از دل ... همچو من کس نشود زار و پریشان از دل

کر بجو شد صنما چشمه حیوان از دل ... نرود حسرت آنچاه زنخدان از دل

تشنه را آب محال است که از یاد رود

شمع رخسار تورا تا که شدم پروانه ... از غم آتش عشقت دکرم پروانه

چاره درد دل از باده کشی افسانه ... کر لبش تبن برود نقش الف از شانه

فکر بالای تو از خاطر ما شاد رود

بسر حقه خورشید صفای شیرین ... بسراپرده ایوان طلای شیرین

بخم زلف کج عقده کشای شیرین ... نتوان از سر من برد هوای شیرین

لشکر خسرو اکر بر سر فرهاد رود

هر که رامی نکرم ای بت بیهوده وفا ... دست بردا شته از دست تو بر سوی سما

نه همین بار غمت قد مرا کرد دوتا　　در ره عشق جهان سوز چه شاه و چه گدا

حکم سیلاب بویرانه و آبا درود

بسکه هر شب برود جانب انجم شررم　　تیره شد صفحه افلاک ز دود جگرم

آنچه ریزد ز غمت سیل سرشک از نظرم　　یک شه هر چه بدریا رسد از چشم ترم

نازش کرد هنرمند به استاد درود

ای بناتی مشو آزرده ز غوغای کلیم　　خم کند پشت فلک را غم سودای کلیم

آخر عمر همین است بدل رای کلیم　　کاش چون شمع همه شود اعضای کلیم

تا سراپا همه در راه تو بر باد درود

ابیات ترکی حیدری من مقالاته نور الله قبره

صبا بو مهجوری کل شاد ایله　　یتور بو پیغامی جانانه مندن

نه بو مجنونی ایتمش فراموش　　ندن اوتری اولوب بیگانه مندن

یتیشجک یانینه او سرو نازن　　باشنه بردولان او شاهبازن

اودن

اودن صوره سوله رازو نیازن　　یالواره یالواره اول خانه مندن

اوپ الّلرین اودن دوش ایاغنه　　پروانه تک فرلان صول ساغنه

بلبل کیمی سرمش گل بوداغنه　　عرض قیل عجز ایله سلطانه مندن

درد هجرن توکدی برک وبارمی　　خزانه دوندردی نوبهارمی

اودن سویله کتمن حال زارمی　　اوقاش یای کوزی مستانه مندن

قولاق ویرایلسه هر نه در افشان　　اوپته دیل دوداغ اوشکردهاشن

کتور بناتیه اودن بر نشان　　درست تیشکن فرمانه مندن

غزل فارسی من طیبات کلامه عطر الله تربته

ای ذات تو ناپیدا از کون و مکان ها　　آخر بکجائی تو ای کنج نهان ها

هر مرغ بدستانی اوصاف تو میخوانند　　عاجز شده از وصفت تقریر و بیان ها

این رشته جهان پیمانکست ز رین صحرا　　از بحر خود آبی ده بر تشنه زبان ها

سر مشق سر زلف مجنون تراکافی　　دانم که تو بیرونی از وهم گمان ها

از فکر تو در رنجم چون عرصهٔ شطرنجم / زین مات خلاصم کن ای شاه جهان ما

سودا اگر هجرانم بارم همه خون دل / تا دست که آراید این لعل گران ما

بیمار غم عشقم دیوانه صحرا کرد / این است متاع من قربان تو جان ما

بر مشق جنون زین میدان فلک تنک است / در صفحه نمی گنجد فریاد فغان ما

در علم نظربازی فردم بجهان داری / جوزا شده خم قامت از سهم و کمان ما

آهم بثریا شد در شام فراق تو / تا کی تو نمی آئی ای سرو روان ما

گر در غم هجرانت بر دیده کنم یاری / سیراب شود دریا از اشک روان ما

جان را چکنم بی تو دل بی تو چکار آید / قربان سر زلفت هم این و هم آن ما

روزی که زنم آتش این کسوت هستی را / از دور تماشا کن بر دود دهان ما

استاد نباتی را شاگرد مشو زنهار / برهان و دلیل تو این داغ عیان ما

غزل ترکی من تصنیفاته عطر الله تربته

کنه فلکلر اونشدی بن صداسندن قرباقربا / معطل قالمشم بالله عاشقلرن اداسندن

موجه کلدی کوزم یاشی آشدی باغرمن باشی / سس کوتوروب داغی داشی بو مجنون نواسندن

کیتدی کوزمن قراسی کیمز سرندهواسی / ایله بیل طرلان بالاسی جدا دوشوب یواسندن

کسلدی کوکلمن زاری توکندی صبر و قراری / بربول الدر قوتاباری بوجسمن بلاسندن

کلدی نباتی دیوانه کنار دورن قاچین یانه / باخمر او خان و سلطانه حذر قیلیون خطاسندن

غزل ترکی من مقالات عذبه طاب الله ثراه

زحسن لیلی زعشق مجنون فتاده شوری عجب بدنیا / بده نصیبی مرا خدایا از آن تجمل از این تجلی

مکن ملامت مرا تو تا صبح زعشق لیلی از این زیاده / دگر نخوانی مرا تو مجنون اگر ببینی تو روی لیلی

دو زلف چین چین فکنده بر رو کشیده تیغی ز دو ستان ابرو / ترا چگویم ز خال هندو مکن دوباره مرا تو شیدا

دلم چه خوش گفت با شک چشمم که آتش من زند در آب / که مشکل است این که نقش آتش ز زر زند بسنگ خارا

زتیغ جورت بمنک چشم نمی روم من دگر از این در / هر آنچه خواهی بکن بجانم که داده هجرت مرا شکیبا

یکی عزیزم در این گلستان نه می بدستم نه گل بدامان / ولی چو مجنون ز دور گردون هزار خارم شکسته در پا

فتاده کارم به باده نوش باشک ریزی چو باد نوروز / نشسته دائم بکنج خلوت ز دود کلشن ز دو صحرا

زدرد هجر تو دلفکارم چو تار زلف تو بیقرارم — زحال زارم خبر ندارم بپرس از من زدی و فردا

کجا روم من دگر ز کویت چو پای بندم به تار مویت — چه سود دارد دگر طپیدن که ره خلاصی چو نیست یارا

هر آنچه گفتم ز عشق تو ای گل بچشم مستت ندیده گفتم — کنون که گویی مگو ندیده مرا چو بینی جمال نما

نهال عمرم بسر در آمد خیال زلفت بسر نیامد — دگر بیاتی مجاز پس زقطره دل اشکها دریا

غزل مشهور بکور اوغلی من عجیبات کلامه

ایشم پیشم او دیاندرماق — غریب آتش پرست اولدم

ایچدم شودی چکدم بنکی — عجایب شیر مست اولدم

قوی الدن جام شرابی — آت کیتسون چنک و ربابی

تیز اول چک شیشه کبابی — من که مست الست اولدم

کیچدم تمامی عالمدن — سلیمانیله خاتمدن

گویا دکلدم آدمدن — بر حباب ایدم پست اولدم

مرحبا کمانه شصته بر تیره — دو قوز فلک لری تکیدم بر بره

النم

رستم دستانی ایتدم بر بره — گور نجه زبردست اولدم

شکار ایستر یکن دامه دوشدم من — بر سینه مست اولوب جامه دوشدم من

نبانی صبح ایکن شامه دوشدم من — برافعی ایلانه پای بست اولدم

غزل فارسی من فصیح مقالاته قدس سره

بی روی توام بهار خوش نیست — بی عشق تو دل فکار خوش نیست

بی چشم خمارت ای گل اندام — اندر سر من خمار خوش نیست

در قتل منت چراست انجا — در کشتن بنده جار خوش نیست

تو غنچه گلی رقیب چون خار — گویند که گل بخار خوش نیست

زلفت زده حلقه گرد رویت — در باغ بهشت مار خوش نیست

قربان تو من نقاب بردار — خورشید به ابر تار خوش نیست

از من گذری چو باد صحرا — سیلابی لاله زار خوش نیست

تا کی داریم عار و ناموس — در راه محبت عار خوش نیست

بی رحمیت ای نگار تا چند — والله که هیچ کار خوش نیست

ظالم نظری بسوی ما کن — اندر غم تو آه و زار خوش نیست

قربان نگاه نیم خندت — این شیوه به کلعذار خوش نیست

شاهی تو چرا روی شتابان — گویا که تو را وقار خوش نیست

از گفتن من مباش دلگیر — گفتم که رهت غبار خوش نیست

خاموش دگر بس است قمری — گو کوی تو بی نگار خوش نیست

سرداست مرو برون ز خانه — در روز دوم شکار خوش نیست

هرچند خوش است باده لیکن — بی روی توای نگار خوش نیست

غزل ترکی من مقالات الکافیه رحمة الله علیه

عریان زار اولدم کنه مجنون باخ مجنون باخ — سلطان غار اولدم کنه هامون باخ هامون باخ

داش آوسته قویدیم باشمی عمانه توکدم یاشمی — طوفان نوح اولدم کنه جیحون باخ جیحون باخ

وحشی یاتاقی تنزلم قوشلر یواسی کاکلم — افعی الفلا اویشرم افسون باخ افسون باخ

سالدی منی دیلدن دیله دشدی ایام جوخ نکله — ای مرغ جان بو دیده پرخون باخ پرخون باخ

سالدم او جاده تضحی ساز ایلیدم جنک و دفی — بو نیمه برزناری کور ملعون باخ ملعون باخ

لیدی حزان اولدی کلم دشدی نوا ذن بلبلم — بردم منی شاد ایتمدی کردون باخ کردون باخ

آلدی الیدین یارمی آرتردی آه زارمی — هر ایلیده بر داغ آرتور قانون باخ قانون باخ

کچدم فلکدن کیمه ور او دورسون نیملن رو برو — یوز یمن حرمیم وار منم قارون باخ قارون باخ

قویدالندین تیشه نی توک دی اغه بو اندیشه نی — فرهاد شیرین کلن کلکونه باخ کلکونه باخ

قربان وفالی یارنکا عاشق تسون دلدار نکا — وه وه عجب شب نک ایمس شبخون باخ شبخون باخ

قندنباتی توک دوزه کل تماشا قیل سوزه — برکورنه کوهر دور بشیم مضمون باخ مضمون باخ

صورمه نباتی دن خبر کیم بو کلامی کیم دکر — دوربر نظر اول قامتی موزون باخ موزون باخ

رباعی

سوز دل من اگر عیانت بودی — صد چشمه خون ز دل روانت بودی

از تاب و تب من ار تورا سوزی بود — که گاه بدل آه نهانت بودی

غزل ترکی من درر کلامه علیه الرحمة

جومدم که غواص تک دریایه من دریا ین — قلدم نظر بر لؤلؤ لالایه من لالا ین

سن سانمه من بو بحرده هر انجی بروار گزیم — کوز تیکمشم بر کوهره والایه من والا ین

کیتدم بیابان کشتنه اردوم تجلی دشتنه — ایتدوم تماشا طورده موسایه من موسا ین

چیقدم بو عرشن اوسنه باقدم بلند و پستنه — پس اونده ناکه اوغردوم عیسایه من عیسا ین

سالدم تمام عالمی کوزدن اوندندم آدمی — ویردوم کوکل بر واحده یکتایه من یکتا ین

کزدوم سمواتی تمام هر منزل اتیدم خرام — قیلدم کذر هم جنت اعلایه من اعلا ین

ایتدم تماشا کللرین هم رنک رنک بلبللرین — سالدم نظر هم منظر حورایه من حورا ین

کیتدی سران عقل و هوش کوشه ده اویدم خموش — دوشدم عجایب سر اخفایه من اخفا ین

نه یای ایدم نه اوخ نه آتلی ایدم نه یایاخ — بر وقتکه کوردوم کلمشم دنیایه من دنیا ین

لیلی دیو چکدم امان قالمش توکوب ایتدم فغان — دوشدم کنه مجنون کیمی صحرایه من صحرا ین

فانی اولوبدور بو بدن دور تاپ بناتی کهن — بو جانی قربان ایلدم لیلایه من لیلا ین

رحمه

قصیده من تصنیفاته طیب الله کافوره فی العشق

باز بر آمد ز در قاصد جانان عشق — کشته ببر سایه سا مرغ سلیمان عشق

شد به بر ناقه بار محمل لیلی بناز — گشت بهر سو دراز بانک درایان عشق

گشت بلند از زمین شور و شر و غوغای خلق — آمده از چه مگر یوسف کنعان عشق

خیر بده ای صبا مژده بیاران حی — برده بگلشن بساط غنچه خندان عشق

نافه گشا شد دگر طره هندوی یار — گشت پدید صبا بادیه پویان عشق

ساقی فرخنده پی خیز بده جام می — آمده اندر سماع جمله حریفان عشق

لاله خونین جگر میدمد از جم خبر — آمده در کف ایاغ ساقی مستان عشق

بلبل دلخون دگر مست بنا شد چرا — گشته چو باغ ارم طرف گلستان عشق

قمری بیچاره خیز گشت هوا اشک ریز — جلوه کند در چمن سرو خرامان عشق

لشکر فرعون غم گشت بدریا غریق — تا که عصا زد به نیل موسی عمران عشق

شد ز سر کوه نجد ناقه لیلی بلند — صور به مجنون زند شیر بیابان عشق

تا که شد از بوی گل جیب صبا پر عبیر   غالیه سا شد همه زلف عروسان عشق

از اثر نوبهار هر طرف از جوش گل   گشته پر از عندلیب صحن و خیابان عشق

فرش زمرد فکند ابر بهاری بباغ   باز دمید از زمین سنبل و ریحان عشق

کیست رساند ز نو مژده بگلهای باغ   جام بدست آمدند لاله عذاران عشق

داده صدا بر صدا کف بکف همدگر   عازم سیر اند باز تازه جوانان عشق

عاشق و عارف کنون آمده از خود برون   سوده جبین نیاز بر در سلطان عشق

در نظرم شد عیان جلوه گه کوی یار   شکر که گشتم سوار بار ز بیکران عشق

گر هنر آه من شد بدلت کارگر   کوه شود ریز ریز از غم حرمان عشق

عرش بپا شد ز هم چرخ نماند ز گرد   گر بکشد نعره رعد خروشان عشق

خار خلاند بدل داغ گذارد بجان   عشوه سیمبران غمزه شوخان عشق

بند گذارد بپا نور ستاند ز چشم   ناز پری طلعتان خنده خوبان عشق

کشتی نوح نبی غرق شدی در محیط   گر متلاطم شدی موجه طوفان عشق

شاه سلونی لقب سرور قوم عرب   شام و سحر میکند مدح گدایان عشق

میر ملک پاسبان سرور ریاض جنان   نور دل مرتضی فخر شهیدان عشق

پادشه گلبدن سرور خونین کفن   داده بصد شوق جان در ره میدان عشق

عیسی گردون نشین خواند ز عرش برین   هست زمین و زمان بنده فرمان عشق

بر صفت خادمان زمره کروبیان   چتر زنند از هوا بر سر رندان عشق

جمله پیغمبران با همه عز و شان   میطلبند از خدا عزت خاران عشق

گشت خجل از ضیا قرص قمر شد هلال   تا که دل افروز گشت شمع شبستان عشق

هیچ نظر میکنی شهرت پروانه را   وه چه عجب آتش است مشعل سوزان عشق

رفت بظلمت بکر خضر بپای هنر   از سر اخلاص زد دست بدامان عشق

چون بصداقت نهاد رو بطریق وفا   در دل او شد روان چشمه حیوان عشق

از نظر عاشقان گشت عزیز جهان   شد مه کنعان اگر ساکن زندان عشق

سایه لطف ازل کرده بدشت جنون   کاسه خورشید را افسر شاهان عشق

خاصیت عشق این که زلیخای پیر / گشت دوباره جوان از دم پیران عشق
وه که چه خوش نقش کرد صورت شیرین به سنگ / حیف ز فرهاد آن سام نریمان عشق
بگذر از اینها بیا پیر کهن سال بین / با همه فضل کرد سجده بر رهبان عشق
دلبر عیار کو تا که تماشا کند / از دهنم سر کشید شعلهٔ نیران عشق
ای بت شیرین سخن چشم بحالم فکن / بین که چسان گشته‌ام چاک گریبان عشق
چند بگوئی بمن باعث این ناله چیست / سوخت سراسر تنم از غم پنهان عشق
بر همه عاشقان سنگ نمودم نظر / نیست یکی همچو من زار و پریشان عشق
سر بنهادم چو سگ بر در میخانها / تا که شدم طالب لعل بدخشان عشق
گشت دوتا قامتم از خم ابروی یار / کرده مرا همچو موطرهٔ حوران عشق
نیست عبث جان من این همه افغان من / شاهد حال منند داغ گذاران عشق
شد دلم از دست بت ساقی مجلس کجاست / تا برساند مرا باز بیاران عشق
بیخ طرب خشک شد دور ز کوی نگار / چند کشم ای خدا محنت هجران عشق

در دل من بر فروز مشعلهٔ معرفت / تا بزنم یک نفس غوطه بعمان عشق
راه معارف ز مو هست چو باریکتر / مانده بلطف خدا کار علیلان عشق
نیست کسی در جهان واقف از احوالها / هست درین نکته‌ام رو با سیران عشق
کشتی من غرق شد در سر موج سراب / آه کجایند این بحر شناسان عشق
مغز سرم شد قدید روح ز جسمم پرید / وای بحال دل سبحه شماران عشق
دود دلم سر کشید بر فلک از سوز دل / هیچ مؤثر نشد آن مه تابان عشق
وه که دگر بار زد راه خیال مرا / یاد نگاه یکی آفت ایمان عشق
درد مرا ای حکیم به نکند آب نار / بلکه کند چاره سیب زنخدان عشق
کشت مرا ساقیا نشاه جام نهان / کو که بیایند باز دایره باران عشق
گرد دلم حلقه زد لشکر غم چون نجوم / رفع ملالم کنید دست فشانان عشق
جوش زند خون از غم زخم نهان / دست بکارم کنید چنگ نوازان عشق
مطرب مجلس دگر زد ره عشاق را / بیخبر از من گسیخت رشتهٔ پیمان عشق

رفت بیک جرعه می صوفی صافی ز حال — وه چه پایند این رابه خواران عشق

رحم کن ای سنگدل بر دل مسکین من — بسکه کشیده است غم کشته هجران عشق

هجر تو ای بیوفا میکشد آخر مرا — بر سر رحم آید آن حسرت قربان عشق

گر برسد اشک من بر لب شط فرات — هجر برآرد فغان از تب باران عشق

نیست عجب گر ز غم ناله کشد آسمان — تیره کند ماه را آه غریبان عشق

ناله من بی اثر نیست ندانم چرا — بر تو نشد کارگر این همه افغان عشق

از شرر برق طور من دگر سوختم — نیست مگر زین شرار بار کلیمان عشق

نیست خلاصی مرا از خم یک تار مو — آه ز زنجیر این سلسله پایان عشق

گرد مرا بی زبان کثرت فریاد من — گشت کنون حالیم حال خموشان عشق

برد ز من اختیار نشأه یک شیشه می — چیست خدایا دل میکده سازان عشق

می نشنفتی کسی ناله عشاق را — گر نشدی در جهان جور قستان عشق

خیز درین انجمن دم مزن از تلخ و شور — لایق هر سفله نیست نعمت الوان عشق

نوش بکن همچو صاف دُرد ته جام را — نیست بهر کس نصیب باده ریحان عشق

رابطه نظم را باز ز چنگم ربود — شوق تقاضای علی یاد محبان عشق

دایره عشق را میکشم از نو حصار — چونکه بمن شد عطا نوبت دوران عشق

تا که برافراختم من علم عشق را — رفت بسوراخها شب‌پره طبعان عشق

این گهر شاهوار نیست بهر کس روا — آمده این جنس خاص بهر امیران عشق

مرغ سیه بال من در پی هر صعوه نیست — کاو قوی هیکل است صید پلنگان عشق

چون فرس طبع من بست بگردن قطاس — تنگ ترا از خیمه شد عرصه دوران عشق

راه خطرناک و صعب توسن من تیزرو — شکر که شد حافظم همت پاکان عشق

پاک مکن از رخت گرد ره دوست را — تا که ببارد ترا ابر بهاران عشق

در دل شبهای تار باده بمینا فکند — عاشق شب‌خیز را باده فروشان عشق

عمر عزیز ای پسر رفت بغفلت بسر — خیز بزن یک قدم در ره مردان عشق

دم ز وفا میزنی سر بکف آور بیا — تا بنمایم ترا خدمت ایشان عشق

خیز بفکن ز سر خرقه و دستار را / باش چو مجنون تو هم عاشق عریان عشق

بوم صفت کن مقام کنج خرابات را / تا که عیانت شود کنج فراوان عشق

زیب بر خود نما خرقه پشمینه را / تا بتو تمکین دهد خلعت شایان عشق

هست درین ره بسی محنت و رنج و عنا / سر نکشند از بلاخانه بدوشان عشق

تا نکشی از حیات دست توقع مدار / تا که بیاری بکف گوهر غلطان عشق

نیست جز این ارمغان در ره عشق بتان / کوی صفت سر بباز در خم چوگان عشق

رند جهان سوز را در ره فقر و فنا / هست گل یاسمن خار مغیلان عشق

ترک سر و ترک جان نیست درین ره گران / هست دو صد سر بیک عشوه ارزان عشق

شال و قبا و ردا نیست بعاشق سزا / سنگ سر کوههاست فرش جنونان عشق

هیچ ندانی چرا شور جنونست عزیز / میکشد آخر ترا راست بسامان عشق

زود برد مستندی ره بسر کوی یار / گر بکشد مدتی بار گرانان عشق

همچو گهر چند وقت باش نهان در صدف / تا بدهند آب فیض صاف ضمیران عشق

سطر شماری ترا میکند از حق بعید / در ورق صفحه نیست درس دبستان عشق

نفع نبخشد ترا کوشش و سعی و تلاش / بلکه بدردت کنند چاره مسیحان عشق

کس نتواند شدن خود بخود این راه را / تا ننمایند ره راه نمایان عشق

در قفس سینه دل باز طپیدن گرفت / هست مگر در سرش شوق رفیقان عشق

سهل بود پیش من هجر جگرسوز یار / سوخت مرا زین تر بار طبیبان عشق

درد بر عاشقان به ز علاج حکیم / دمبدم افزون شود درد مریضان عشق

از هوس گلرخان آمده بودم بجان / شکر که دیدیم باز روی حبیبان عشق

آینه دل صفا یافت ز دیدارشان / بر سرم افکنده باز سایه همایان عشق

سخت گرامی نشد بر در دیر مغان / از سبب سوز دل این می جوشان عشق

دل زباید زکس چشم غزالان چین / جان بفدای همه دیده ربایان عشق

خامه مشکین رقم خیز توقف مکن / بر دربستم عنان یاد غزالان عشق

به ز سخن یادکار نیست درین روزگار / باقی لافانی است ملک خدایان عشق

پرتو شمس و قمر شد برم از ذرّه کم تا بدلم جلوه کرد مهر درخشان عشق

محو شد از لمعهٔ موسی عمران بطور حیرتم از تجلّی جان خلیلان عشق

زاهد افسرده دل زد بیکی جرعه جوش وه چه گروهند این نوش بنوشان عشق

بگذر ازین ماجرا بال فشان شو دگر چند شوی همچو من بی سروسامان عشق

گر بیقین عاشقی کو تو آثار آن طعنه بدریا زند دیدهٔ گریان عشق

بر مگه کوی یار گرچه بود جمله خار هست بر عارفان روضهٔ رضوان عشق

بلبل این گلستان نیست درین آشیان از تو بپرسند اگر نغمه سرایان عشق

ساقی این بزم هست با تو بگویم که کیست خواجهٔ روی زمین حافظ دیوان عشق

شاعر حکمت بیان عارف شیرین زبان نیست جز او در جهان مرغ خوش الحان عشق

داور ملک سخن بادر شهر وجود نور دل عارفان فخر ادیبان عشق

بادهٔ مینای چرخ ساغر بزم نشاط ساقی مستان حق منظر ایوان عشق

عاشق آتش قبا عارف صوفی صفا چشم چراغ همه گوشه نشینان عشق

دردکش ذوفنون مرشد اهل جنون پیشرو جمله عذب زبانان عشق

ساغر عیشش تهی از می معنی مباد کز نفس او شدم بلبل بستان عشق

سایهٔ او بر سرم تا که چو گل چتر زد بست زبان در برم قافیه سنجان عشق

حلقه بگوش درش هست چو من صد هزار هست ولی هر کدام هادی غولان عشق

هست ز ایشان یکی صائب معنی طراز کو ست درین انجمن طوطی خوشخوان عشق

رحمت حق دمبدم بر همه عاشقان من نکنم پایمال حق دبیران عشق

چند کنی پر ز می شیشه و پیمانه را خون دل خود خورند باده پرستان عشق

هست اگر بر سرت شوق زلال خضر رو بدر سردم خرقه بدوشان عشق

گر تو طلب میکنی منزل سیمرغ را هست از آن دل غارگزینان عشق

نفس و هوا را بکش خیر روا بی بکش رخت بمنزل برا ته خواران عشق

آیهٔ کرسی ترا میکند از غم خلاص بر سر زلف بتان جان عزیزان عشق

خاصیت چار قل با تو بگویم که چیست خار قیود آرا می‌کشد از جان عشق

ظاهر و باطن کند شور سرت افزون نیست ترا بیش ازین خصلت تبیان عشق

تند چه رانی درین بادیه شبدیز را هان نه در اندر زهم پنجه شیران عشق

عشق و کتاب ورق پنبه و آتشکده لوح دل ساده است دفتر تبیان عشق

سوخت سراسر همه آیه و تفسیر را در قدم اولین آتش خامان عشق

طول سخن میشود باعث رنگ قلو می نزد هیچکس دست به پایان عشق

گوش کن این نکته را که شوی فیض یاب ساکن میخانه شو باش تو ویران عشق

اینقدر از فرط درد چند کشی آه سرد خضر نمایم ترا من در لقمان عشق

پادشه لوکشف شحنه دشت نجف فخر من سر ازل کاشف قرآن عشق

علم لدنی بیان لوح سلونی نشان زینت ارض و سما زیور دکان عشق

آینه حق نما رند قلندر نما ملجاء هر بینوا یار و حیدان عشق

صاحب تیغ دو سر باب شبیر و شبر گوهر بحر قدم منشا ارکان عشق

نور ده مهر و مه سرور انجم سپه لنگر روی زمین بانی بنیان عشق

تاجور قل کفی مظهر قل انما عروه وثقی نشان ناظم ارکان عشق

صاحب یوم غدیر بر همه اشیا خبیر کیست جز او در جهان عالم درمان عشق

شافع کل امم حافظ لوح و قلم شاخ طراز جنان اصل درختان عشق

خسرو دلدل سوار مالک روز شمار زهره شکاف عدو خصم بخیلان عشق

شیر تهمتن نبرد سرور برزو ببیب ببر بیابان همه شیر شکاران عشق

خواجه قنبر غلام قالع کفر و ظلام دادرس عاجزان قاید کوران عشق

تا رخ آن مه جبین گشت عیان در زمین شد بفلک آفتاب آینه گردان عشق

پیر طریقت علی پیر شریعت علی کیست بغیر از علی کعبه پیران عشق

هست اگر لامکان اوست ترا در مکان نیست اگر اوست پس این همه رغان عشق

میکنم این نظم را ختم بنام علی تا که بود توشه راه نوردان عشق

از عمل کاف چون نیست مرا بهره می نهم این گنج را بهر فقیران عشق

هر که برین نکته‌ها دست خیانت نهد بر پدر و مادرش لعنت شیطان عشق

ختم سخن بی دعا خوش نبود دوستان — زانکه مرا داده یاد پیر دلیلان عشق

بار خدایا ز لطف بر همهٔ عاشقان — بخش بروز جزا قرب شهیدان عشق

جملهٔ احباب را وقت بود خوش مدام — تا که بجویند باز صحبت خاصان عشق

هست امیدم چنین از نظر اولیا — تا که بود شعر من ملح نمکدان عشق

لاف بناتی دگر از سر کیوان گذشت — تیغ کشیده است باز رستم دستان عشق

غزل کتب من بابا نه افصیحه رحمت الله علیه

اکلشوب بر خسرو آفاقی کوزلر کوزلرم — بر تپرستم قبلهٔ عشاقی کوزلر کوزلرم

دونمز رب اوز اهل دنیادن عموما هر زه وار — نعمت بی منت رزاقی کوزلر کوزلرم

باغرمی قان ایلدی نوع محنت هجران امان — ساقی جان بن ساغر راقی کوزلر کوزلرم

ای خدا ابن نوریت جان غزیزین خار قتل — سالدرب زندانه بر دوستاقی کوزلر کوزلرم

توبه کرسیل ایلیوم هر دلبر زیبا این — یاره بر عهدم ام تشیم میشاقی کوزلر کوزلرم

با خمنم هر کز اکر خورشید عالم تاب اوله — اوزنکام یار سیمین ساقی کوزلر کوزلرم

عنبرین گیسو کمان ابرو شلاین نازنین — مه جبین بر دلبر اوباقی کوزلر کوزلرم

سینه سی قند لبلری شهد شکر — نار پستان بر چناق قیماقی کوزلر کوزلرم

دوره قاش غم دل چرخ فلک دوار تک — هر بودم دوشنر او بر طاقی کوزلر کوزلرم

کللر آچلدی بهار اولدی صفا سور مک کرک — بر بلاغ باشی سیرین سلاقی کوزلر کوزلرم

خوش چمن بر سبز و خرم بر نچه همدم رفیق — کلیده بر کمان یار ماقی کوزلر کوزلرم

چشمهٔ مولا علیدن ایچوب سیران ایچون — سلسبیل باشنده بر کزباقی کوزلر کوزلرم

ایلده بر دفعه طواف قبر سید جبرئیل — چوخ مبارک اورده بر مشتاقی کوزلر کوزلرم

آستان جائی صفای بنهایت دوردولی — باری باغلار ندهٔ بر اولاقی کوزلر کوزلرم

تک آقاج قالدی مراد یوردین فراموش ایلمه — اورده برده بر صفا سوری باقی کوزلر کوزلرم

چالدی شیدا در باقین لیک اولدی شیدر بر حال — رخش کلکون بر دیر درناقی کوزلر کوزلرم

تنکه کلدم بو قفس کنجنده باغسرم چاپلادی — عالم بالایه بر اوچماقی کوزلر کوزلرم

یازمیوب کلک قضا یارب شب هجرانه صبح — اوزدوتوب درکاهه بر قلاقی کوزلر کوزلرم

ایلسون بو درده چاره یوخدور حاذق طبیب | حاکم حکم علی الاطلاقی کوزلر کوزلرم
مشق عشقم محو اولوب مشقی یادیمدن کچوب | لوح مشقم الده بر شاقی کوزلر کوزلرم
سرور شب زنده داران بنده غیارود لیسر | عمر و مهر باشی بر ساقی کوزلر کوزلرم
مرشد صاحب نظر سنده کوزدن دوشمیش | بو فقیره بر نظر با خماقی کوزلر کوزلرم
کهنه لوب الدن دوشوب بو جسمی نقش کمر نکت | آتش سوزانه بر یا خماقی کوزلر کوزلرم
بر جوانمرد کورسیرم بو ابرده قدم ایلسون | کورسالوب بر بایه بر قوچاقی کوزلر کوزلرم
نار و نوران معدنی مین کیتت خاچ پاننددن سورش | دوت جبر کورا ورده بر جراقی کوزلر کوزلرم
دوغرسین سوباینسی کیم خاچ پانی ایلدی | آدی یوخدور بر بویوک خلاقی کوزلر کوزلرم
چالماوی کلکون باتقی بیله چاپار زناتی | چالماسون بر کره تو خماقی کوزلر کوزلرم

غزل ترکی من اسرار مقالاته

کوشه وحدت نعجب جا یمش | سر نهان اونده هویدا یمش
عاشق دیوانه لرون منزلی | رتبه به باخ عرش معلا یمش

غافلدیم

غافلدیم بو دل ویرانه دن | دل دیمه اوغلان بو که دریا یمش
کنبد افلاکی دیلر و سیع | شهرت بیجا دو بو بهتا نمش
قابل فیض در شهوار عشق | مظهر انوار تجلا یمش
مخزن اسرار کنوز آله | معدن فیض شه والا یمش
مطلع دیباچه سلطان جان | مقطع دیوان شهنشا یمش
نقطه پرکار منقش اساس | دایره مرکز مینا یمش
مغفر کردان تهمتن شال | افسر سردار سرآرا یمش
مهبط اشعار جواهر نظام | منبع انهار مصفا یمش
وه نه دیم من که بو مشکین نفس | مبطل اعجاز مسیحا یمش
لفظده بر طوطی خوش داستان | نغمه ده بر بلبل شیدا یمش
خنده بر یوسف کل پیرهن | عشوه ده بر طرفه زلیخا یمش
طور صفت آتش عشق ایله غرق | عاشق ایوین نجمعا سلما یمش

کاه اولور وامق شیرین سخن   کاه دیرسن که بو عذرا ایمش

فایده ویرمز که قرا داغلیمن   ناره دیرکیم عجب حسیوا ایمش

خاطر عشاق پریشان ایدن   شانه کش طره لیلا ایمش

کیمدو بو من دین اوغلان کنه   بردن اوودایم نیه اخفا ایمش

کاردکلسن که او شیرزبان   بوکلشن باقتر بر نا ایمش

شبهه سی یوخدور که چوبان سن چوپان   نسته اوبر ناله صورنا ایمش

دانشه بیلمزدلی یوخ لا الله دور   او دیه کون بر بیله لالا ایمش

ای آفرین قل هو الله بر جبا   خیرا و بر بچه عنقا ایمش

سن دی کوریم بن ندی‌ها ی تا بیشم   پسته کلی یا کل رعنا ایمش

انلادین انیدی که انا الحق دین   شیخ ده کی ربی الا علا ایمش

عقل دایازداغ چاپان اوغلانه باغ   دوردی یربذن که نه نها ایمش

صیحه شبدیز سمک جسته خیز   نغره کلکون سما سا ایمش

باشمی چوخ چالنمار شاپورتک   من نه بیلم اوف بو که بنا ایمش

خسرووون احوالنی شیرین بیلور   کیم او بکا همکار حنزکا ایمش

او تیشور قصه شیرینی بن   نقل ایلرم خسروه همرا ایمش

دنک ایلمه قوی سوزی الدن چخار   تاری بیلور کیم بو نه غوغا ایمش

خسرو شیرینه ایدلر عروس   بانک دهل صورتنی ونا ایمش

داخی اینانذم بلی فرهادین   اللری وار تیشه استا ایمش

ساقی دیمکیدن نه کرک ترکی سی   مطلبمز باده حمرا ایمش

سن بجه براودلی مجنونه باخ   او نیه نیچون بیله رسوا ایمش

عاشق اولان کیمسه مکر عور اولور   چاتمدی ذهنم بو معما ایمش

من نیه یا رب بیله بدفطرتم   انلامیم من بو نه اما ایمش

دشت جنون سیرنه کیتمشدی او   یوخسه مکر عادت صحرا ایمش

تا که دیسونلر که اوزندن جحوب   یا بو که اظهار تبرا ایمش

قاعدهٔ شهر قفا دور قفا　　بو صفت او ملکده برپا ایمش

سهو دانشدم بر ایلم بیلدیم　　بو نجه مشکلجه معمّا ایمش

شهر قفا مهرمنا بیلرام　　من دیرم نشاه سولا ایمش

اوز سوزنکی سویله سن آخر کوزام　　خیر او بر کوهر یکتا ایمش

جرعه کش میکدهٔ حافظم　　وه وه عجب شاعر غرّا ایمش

باغری قراقانلی کونکل خانه‌سی　　آه که بر کلخن سودا ایمش

نام خدا طبع عجیب الخیال　　سوزدو بو یا لؤلؤ لالا ایمش

غرّ علا کلک مسلسل رقم　　خطّ دو بو یا عنبر سارا ایمش

لعبت صورتکر ارژنک چین　　یا نمط خطّ چلیپا ایمش

کاغدی دیبا کیمی کلکون ایدی　　جمله هنر بونده مهیّا ایمش

کوش ویروب نغمهٔ طاووس عرش　　شهپر آچوک بو طغرا ایمش

کلک سخن سنج شکر ریزه باخ　　کوندو بو یا کوهر انشا ایمش

نقطه لری هر بری بر قطعه دُر　　حرف لری هر بری بر آیمش

بو حبشی زاده مداد سیه　　عالمه بر نعمت عظما ایمش

سوز بزمکده ید و بیضاسی وار　　سحر دو بو یا ید بیضا ایمش

کوبیچک اولور خامه و سرخ و سفید　　سود بحکم بو بت زیبا ایمش

هاشمیم وارث فخر الکلام　　بزلره بو شیوهٔ آبا ایمش

اونده ایمش اصل جمیع شئون　　بانی بنیان بو دنیا ایمش

پادشه ارض و سما دور قلم　　تاج سر خسرو و دارا ایمش

بو قلم سلسله مودور که بو　　همدم هر عارف دانا ایمش

زهد و صلاحی چوله سال کز ا　　موسم عیش و می و مینا ایمش

خان چوبانی آدی نباتی اوری　　براوزی قرخق بیقی بوریا ایمش

غزل ترکی من درر کلامه

کیت دولا نکمن خارسن تخته او تچیوح سنور کرک　　مرغ فلک همزبان او لوب دور قالی خامه تال کرک

کوی عشقده کل کتمه بیدیل غول اولنک تک دوچوللره / تا که سالکه همیون اوله خضر ره کبی راهبر کرک

چوخ یالان دیدم هرزه سویلدم اویدیم ادعای غرور / حقه عاشق وصل اتمکه بر دوداغلری کل شکر کرک

زلفی عنبرین غنچه لبلردن خالی نازنین قاشی جانستان / باده بقرین شاه کلرخان نسترن کبی سیمبر کرک

لاله تک اوزی آل اعلاق اوله تازه کل کبی تر خال اوله / بر کلشن قاما خوش مذاق اوله شوخ و سرو قد متوالی کرک

هم عنا اوله مهرو بین مهربان اوله نور و نارتن / نطقی دلکش نطقی جانفزا کنج سینه سی پر کهر کرک

حقه آشنا خلقدن جدا المیش اوله نفی ماسوی / حی لم یزل فرد بمثل اول مسیح تک بی پدر کرک

و تکین قدم دیره جرم لاجرم نقش بنده کور سر وحدتی / بو چکوده ن واقف اوله لقمه رضوان حق مردار کرک

آرزدا شکلن اولکلن خموش اتمه عاشر عشقی فاش / بورده دور سپهر چوخ کج بو دوردن بو معو سوز فخر تر کرک

منع قیلمیوپن جو حدره راهی ای وار اولون عاشق اولمیو / او عیب پرده حلق اولمیوب نابغه بر کلمه خر کرک

جد و قیل عارف اول کوزم علمن عشقدن اولمه بی نصیب / جوهر بحره تاب کوهری عاشقم دین ترک سر کرک

راه پرخطر بخت و ازکون زلف یار تک شب سیاه کون / ایندی غیب دن خان چوبانه تجل طوردن شرر کرک

هر حسیبه کل التجا ایتمیه اولمزا اوزکه دن مطلبون روا / مشکل اچمقه شاه لافتی غیبتر اولدرن شر بر کرک

شاه اولیا پیر حبیل ماه بی ریا میر بی بدل / جان مصطفی ختم ابر سبیل تضی کبی کوهر درج کرک

سلوه شمس حقی پایمال ایده بو سوز ترن کره / مردیلدم اونکا اختیاری والدوا اردن الفقار الحیدر کرک

من نیسیری تک عاشقم انکا سویشیم اونی شایقم / بو لکهرلری نظمه چکدن بو تراب تک پر خبر کرک

بو جواهرن قیمتی اچکن کوزن بخششی بیر قیل / هر بری خراجه چین دکری معنیه مرم تک نسیم و زر کرک

بر کوزل جوان اتیر همان کیم بو سوزلری اولمسون روان / نادره دوردن برزبان کیم بو سوزه مشتری کرک

یا علی منم جام شن عسعد بر کرم قیلو بیله ست قبل / کیم دلیلو حلق لال اوتو مکه بنات تک بحروز کرک

غزل ترکی من طیبات کلامه الشریف عطر الله مرقده

ای کوزم کل کوزه باخ نرکس شهلا نچه دور / زلفه باخ سنبله باخ عنبر سارا نچه دور

دانه خالنه کوز تردکین قبل نظر ان / کونه باخ عارضه باخ لاله حمرا نچه دور

دوشدی بیچ قویه کور کج اوچاه ذقنی / لبه باخ شکره باخ شهد مصفا نچه دور

دیشلری کوهر ناسفته دهانی غنچه / دلیه باخ لهجه باخ طوطی و مینا نچه دور

صدف جان ایلرم ناوک مژکانه هدف / طاق ابرو سنه باخ منظر اعلا نچه دور

حقدن باطلی چکت بر محک میزانه — مصطفی کورنه و عیسی و موسی چکیدور

کر خرابات و مناجاتی تیش اهلندن — او دوران عالمه بو نور تجلی چکیدور

کل نباتی داغی اوزره بو نقابی کسوا تیغ — بر کوراخ بو دانشان عاشق رسوا چکیدور

وله غزل ترکی من اسرار مقالاته نور الله مرقده

مست و سرخوش بت چرافی کورلر کورلرم — ابر ده بیلده بر قبا زربافی کورلر کورلرم

خاطرم ای تیر اولالی انا الحق مظهری — کلّه دار اوزره بر حلاجی کورلر کورلرم

درد نوشم رندلر ته کاسه سین ایچمک ایستیم — ایندی انا شیشه دن بر صافی کورلر کورلرم

کفر زلفن شیر صنی یار مقدده عاجز قالمشم — عقده مشکلدو بر کشافی کورلر کورلرم

تا کوروب سیمرغی پرده بر تماشا ایلیم — دور ایدوب شهباز نک بر قافی کورلر کورلرم

راه مشکل رهنمای نوح خضر غایب عزب — کمی چوخ بر صاحب الطافی کورلر کورلرم

بکیش و بی یار دو شمنلر کسوب اطرافمی — بر شه خونخوار بر سیافی کورلر کورلرم

روز و شب دریای ژرف فکره غواص اولمشم — آختارب بر کوهر شفافی کورلر کورلرم

آفتاب عارضین مین یولدن آرتوخ کورشیم — معدن مشک ختن بر نافی کورلر کورلرم

توکمشم میدانه در و کوهری تل ایتمشیم — بر عجب صاحب نظر صرافی کورلر کورلرم

لوحش الله مرد ابله عاشق شیدایه باخ — مشتری یا بنده من اطرافی کورلر کورلرم

ور مشم انباره آرپا بوقده نی بی حد و حصر — بر سلم خور برده بر علافی کورلر کورلرم

یوز یوک ابریشیم جوالی پنبه باردانی کیمی — توکمشم بازاره بر شربافی کورلر کورلرم

قابل ظلّ هما ایتم سر عریانمی — همدم ویرانه بر خطافی کورلر کورلرم

باغ جنتدن زیر زاهد خوشنا احوالنکا — سنکه اهل دوزخم اعرافی کورلر کورلرم

بنده پیر مغانم نزلم دیر مغان — بر برهمن صوفی صوافی کورلر کورلرم

کمره تیه ضلالم غرق بحر معصیت — بر معرف عارف عرافی کورلر کورلرم

کلمشم ملک عدمدن شهر امکان سیرنه — زاد راهم کمدو بر ضیافی کورلر کورلرم

که نباتی آدنی که خان جوانی شو یلین — بر کور او علی وضع بر آزافی کورلر کورلرم

غزل ترکی من مقالاته قدس الله سره

نه اولمش بیلمزم یا رب شنی بلبل شیدا — که سالسون گلستانه کنه بر شورش و غوغا

دوتوبدر غم ستاغم عالمی اما نه حاصل کیم — تاپیلماز بر نفر آدم که چالسون بر صو پول سودا

منی بر مویله زنجیره چکمش بر پری طلعت — دهانی غنچهٔ خندان بو خاقی لولو لالا

بیابانی جنونی لشکر عشقم دوتوب هر یان — بو تاج سلطنت دن ال گوترم بر ده من حاشا

قنا ملکین دوتوب سیر ایلرم اقلیم تجریدی — دلیلم ذکر الحافظ رفیقم همت مولا

نه اولسون بوندن آرتق لطف حق بر بنده یه شامل — ایلسون شان بهد قدسی مقامن سایهٔ طوبی

ندن مست ایلمز بیلدن منی بو بادهٔ گلگون — که مدهوش ایلیوب جوخدن منی بر گوزلری شهلا

لباس فقر درویش و برمنه بو خرقهٔ پشمین — تن عریانمه اویمز منم بو اطلس دیبا

ایدوب ملک قراداغی منم بو طبع سرشارم — قراداغ اهلنه بر باغری داغلی لالهٔ حمرا

کوتوریش بر نزاردن دورا مجنون بیچاره — گوزن آچ ایرتماشا قیل بو دور گوردن لیلا

عجب دوتون ناتی بارک الله عشق دا اهن — یری گوزلر ایتورسه بو یولی چکدی و هوا تلقا

وله غزل ترکی من مقالاته نور الله مرقده

بهرن

شهر بند دلده بر سلطانی گوزلر گوزلرم — بر شه زرین کمر خاقانی گوزلر گوزلرم

قورمشم دام هوس صیاد شاهین باکتب — باشلیوب خوش نغمه بر طرلانی گوزلر گوزلرم

اشهب صرصر خرامی هر طرفدن گریدب — گلمشم جولانه بر جیرانی گوزلر گوزلرم

ناله بنیاد ایلیوب گوزلردن گوب خاره رنگ — وای بیچاره بکت غدرانی گوزلر گوزلرم

جذبه سیر عاشق حقیقتده جماد محض ایمش — دم چکوب بر جذبهٔ بیجانی گوزلر گوزلرم

بر ستمگر دلبر لیلی وش مجنونیم — دوشمشم صحرایه بر عریانی گوزلر گوزلرم

آفتاب عشقمی سالمش ضیادن قرب وصل — ماه نونک ظلمت هجرانی گوزلر گوزلرم

درگوشم دور منم خیر الکلام قل و دل — محو ایدیب یاره نی قرآنی گوزلر گوزلرم

که تلاوت ایلرم سبع المثانی کیم بل آتی — گاه یس گاه الرحمانی گوزلر گوزلرم

قسمت اهل صفا دور سورهٔ توحید پاک — من کیم دایم بادهٔ ربانی گوزلر گوزلرم

ساقیا بر جرعه ویر شاه خراسان عشقینه — روز و شب اولاد نبی مولانی گوزلر گوزلرم

یا علی ایلیا یا ابو الحسین یا بو تراب — شیر حق بر قدرت یزدانی گوزلر گوزلرم

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار　　صیحهٔ دلدل فلک جولانی کوزلرکوزلرم

پرتو خورشید دریا عکس زرین نعل میخ　　بدر نو یا پیکر جوزانی کوزلرکوزلرم

تشنهٔ جام وصالم آرزومند وصال　　بر علی عالی اعلانی کوزلرکوزلرم

خسرو گردون سریر و پادشاه بی نظیر　　بحر شوکت بر ملک دربانی کوزلرکوزلرم

معدن فضل و کرامت منبع جود و کرم　　شاه عالم خواجه سلمانی کوزلرکوزلرم

ای ازلر سروری شاه دریادل علی　　مهر رخشان مه تابانی کوزلرکوزلرم

قوت بازونی کور شمشیر جوهردار باخ　　قان توکن بر کوزلری قان قانی کوزلرکوزلرم

بچهٔ ترکم دیلیم ترکی کلامم هجو هجو　　خان چوبانی بن الا جانی کوزلرکوزلرم

قویونی یوزا ایلدوم بو چولده قشلاق ایتمم　　زینت ملکت معانی اوتانی کوزلرکوزلرم

قشقرق چالوب چکوب های هوی منبسدم　　آق کرک ارکج تیل ازمانی کوزلرکوزلرم

چاک کره بقر کره قرال قر قوچ کلدی چاج　　یور باسار داربان دوتان قپلانی کوزلرکوزلرم

مست ساقی بخلدی ای غلطان شیشه‌یی اولو　　من بنو باوال ساغر و صهبانی کوزلرکوزلرم

بنده

بنده پیر مغانم همدمم جام شراب　　نو نسیم خط او خوش الحانی کوزلرکوزلرم

نقل مجلس شمع محفل ماه دن کل ای حسین　　بر غزلخوان بلبل خوش خوانی کوزلرکوزلرم

آتشی قرقن چوخ جگر بوده خطای کل　　درد مندم سلیم درمانی کوزلرکوزلرم

خضر قسمت اولدی اول سوچن چشمهٔ آب بقا　　منده ذوق باده حمرانی کوزلرکوزلرم

ایندی بلدیم که کلید کنج حکمت تور دور ده　　اوندان اقری بود دل ویرانی کوزلرکوزلرم

کنجی فتح ایتدوم طلسمن ایلدیم زیر و زبر　　اونده امابر قوی ثعبانی کوزلرکوزلرم

یتمک اولمز کنجه تا اولدر سنجه اژدری　　عاجزم بر موسی عمرانی کوزلرکوزلرم

الحذر بو اژدهانن سطوتندن الحذر　　بر محرق آتش سوزانی کوزلرکوزلرم

بلمشم آخر بو کوز دریاسی غرق ایلرمنی　　چاره یوخ بر کوهر غلطانی کوزلرکوزلرم

بو قرانلیق ایوده منزل دوتدم قم بیجاد کل　　خضرتک بر چشمهٔ حیوانی کوزلرکوزلرم

باشیمن سوداسی ای ان طعنا ایلیوب چوخ چوخ کمنه　　بر کوزل کوییچک عجب اوغلانی کوزلرکوزلرم

مرحبا ات اوینیدن اوغلان زهی جابکسوار　　مهتر دیوانه بر خان خانی کوزلرکوزلرم

سهل ساندم عشقی اول بن دیدم بازیچه دور — ایندی کل کور موجه طوفانی کوزلر کورلرم

وادی قهر وقفاده قالمشم حیران ومات — حلقه زنجیر بک زندانی کوزلر کورلرم

فارغم شاه وکدادن کنج وحدتدر یرم — بر ندیر پوست بر قلیانی کوزلر کورلرم

ترک ایدب اسلامی دوتدم مذهب روح اللهی — سجده قیلدم خاچه رهبانی کوزلر کورلرم

دین ندر مذهب ندر من عاشق دیوانه ام — الیرم عشق خوبان جانانی کوزلر کورلرم

مست جام صدر آفاقم قلندر مشربم — زیب ایران خطه طهرانی کوزلر کورلرم

کاشف علم لدنی عالم ما فی الضمیر — واقف سر ازل میرزانی کوزلر کورلرم

رونق بزم شهنشاه وسلیمان دستگاه — خضر مقدم مرشد دانانی کوزلر کورلرم

چاکر قنبر غلام حیدر دلدل سوار — بر بناتی رندی پروانی کوزلر کورلرم

غزل ترکی من مقالاته قدس سره

دوتدم کنه خوش سنک الیه میخانه نی — ساقی امان دوره ور پیمانه نی

جام بلوری آل اله سال چرخ دونه دولوله — طیار برکار ایتکنن دیوانه نی

کلدی

کلدی بهار جا قفرا ای رند مست مبتلا — مستانه دتی قیل کرم شکرانه نی

مطرب چین آوازیله وساز اول بوساز یله — ترکانه بیدار ایلیه بتخانه نی

ساقی بندر بو بلبله بو جمع مسته بر بلبله — چک داشی توک مجلسه بو خمخانه نی

بو بزم خلص اسد ورا آرا اسکاه قدسدر — آچ قاپونی سال یارزیه بیکانه نی

تا آشیان مرغ دل اولمش او زلف عنبرین — باتیقو کیمی مسکن دوتوب ویرانه نی

ساقی چراغی روشن ایت ابو بزمی رشک کلشن ایت — کرم ایله رقص حالته پروانه نی

ای بدبد خوش بال وپر عشاقدن نامه بر — یاد ایلدی کور کلم کنه جانانه نی

ای بلبل شیرین زبان وی طوطی خوش داستان — ایت مقابل شکره افسانه نی

من دوست دیشمنم نه شیخ ونه برهمن نه سلیمم — ترجیح ویرمن کعبه دن بتخانه نی

بیلم کل وخار نه وریا مست وهیو شیار نه ندر — دیوانه دن فرق ایتمنم فرزانه نی

ضراقه ویرجان الکسون شاهی حضردار ایلسون — آلسون اکر بو کوهر یکدانه نی

مسجدلری ویر زاهده قوی خانقاهی عابده — سن کل باقی مسکن ایت میخانه نی

وله غزل ترکی من مقالاته الفصیحة الکسبه الله من حلل النور

بیجه باغ کور آچلوب اول کل حمرا حمرا — که بیله واله اولوب بلبل شیدا شیدا

مرحبا عارض کلرنکه بو دور باغ بهشت — نه عجب سرو دو بویا قد رعنا رعنا

ترک خونریز دور اول چشم سیه ده جذبات — که ایدر دین و دل و مذهبی یغما یغما

ویردی جان الدی کوکل طره نعقبند تمام — حمد لله بره یین دو تدی بو سودا سودا

دانه خالده بو ماوطن قمری دل — طاق ابروده بو یا منظر اعلی اعلی

جبهه یا مهر شعشعه بو یا نور خدا — شجر طورده بو یا ید بیضا بیضا

ژره صف صف چکلوب بری بری تیز بلا — جعد مشکین ده بو یا عنبر سارا سارا

نسبتی یوخ پریه کزکزن اییه سلو — ملکون حسنی ندر حوری ده حورا حورا

بکا بو نشاه سرشار ده ساقی او دور او — نی کیمی منده نه وار بر قوری غوغا غوغا

بر بیدن اولوب مست می میناسی دن صهبا — منی دیوانه قیلوب بر کوزی شهلا شهلا

کفر دور قافیه ده بر سوزی تکرار دیمک — من تکرر دیرم دور کتور معنا معنا

ساقی آدینه دولاندی شب مستان کلدی — دوره کلمزمی ندن ساغر و صهبا صهبا

بیلمنم سجع ندر قافیه نی انکلمنم — ای قرادا غلیم ویرمنه خرما خرما

محرم او غلی دیلّر منه آدم مجنون — برآدم خان چوبانی بربتی بوربا بوربا

نه قلندر دونه درویش نه طقدو نه لال — ما عرفناک کمه دیلر بو دو حقا حقا

باجی قرداش دیر آتا انا سین بلمز — دیکنن بر آنی یایرد و صحرا صحرا

ترک ایدیب یار و رفیقی چکلوب پنهانه — کیجه کوندوز او توروروا حد و تنها تنها

سنکا قربان اولیم ای خضر و یرن آب حیات — کوشه چشم ایله بر باخ بنکا شاها شاها

لطف قیل کونکلنی شاد ایله بو بزم حسن — کل بو ویرانیه برای بت ترسا ترسا

جبیلو ر و ر د زبانم کیجه کوندوز سن سن — سنسن اوزکه بنکا مولا اوله حاشا حاشا

قنبره چاکر اولان قیصره باش اندرمز — نچه دور مهتر اوله دلدله دارا دارا

طوطی نطقم ایدب اسم عظیمین ازبر — کاه ایدر ذکر جلی که ایدر اخفا اخفا

زاهد ال چک سنی تاری کی کیتد نکت ایله — سنکا الله کرک دور بنکا مولا مولا

ایچرم قانکی قنداب کبی واللهی … توکرم خنده کنکی ایتلره شلتا شلتا

بیلمزم نارده ایدم نانسی چمن سبزه‌نده … کلدیلر خاطره وامق و عذرا عذرا

بدف تیر ملامتده حقیقت فیضی … هیچ سالوریا دنیه بر کورمی اصلا اصلا

فیضی تاپوب الداشکی نالیه‌دی ملادادا … ای بیلی ترصلی اوغلان دونی خارا خارا

نه تیرسن بو قدر چیت و قدک دکانه … ویردکر دکمزه آل اطلس کیمیجه کیمنا

باشکی بر قلمه بر سلکله بال ویرکی … حمله قیل شیر کبی یورتک اولا اولا

پور سمه کلکله طوتیو یکک کوزنکی لاپ لا … رکمه چیک خلقی بتون نامونی طولا طولا

بندرومی بریمه پیچ و خم زلف کبی … دورت طرف یاغی تیاقی شب یلدا یلدا

ایشکی نزله کوراخ صیو شتاخ بولدا … یاتمه حمام دکل چولده بو ملا ملا

قاناپ چوخدا اونی صلی قراد اغلیده … کوردی انجیری درآی بوددو المالما

مست قلیده‌ن بنی سر شتا لکدن کتسیدی … نه دیردم قیلارام ایندی نشا نشا

حده مجنونه قیلون طعنه ولی انصافا … اونی دیوانه قیلان حقده‌دیر لیلا لیلا

بیستون داغنه کیت اورده دو شیرین شیرین … اوشتبین باغنه کل بورده دو سلما سلما

اورده باخ قدرت عشق و هنر فرهاده … بورده کور نقش و نکار کل و دیبا دیبا

السم سلما دیکلن برده کرک طورا ولسون … بیلیمدم عفو ایلیه تقصیرمی یارا یارا

دو شمشم سوده کلنه آی نجه خواهوش اولی … کس دلیلون یاره‌یت ایعاشق شیدا شیدا

سکا قربان دوشم روز ازل بو جانی … کل دونیم باشکا ای دلبر زیبا زیبا

نه بیلوردم که چپیرنانسی دو یاماشت‌ندر … ایلمدن سن منی بر عارف دانا دانا

حافظن روحنه اخلاصله بر فاتحه قور … چرخه دور دور کل ای بچه غنچا غنچا

طوطی باغ جنان بلبل شاخ شیراز … خواجه شمس لقب شاعر غرا غرا

ای سینن رفرفی جولان ایلین کوکلرده … قاب قوسینه یتین لیلیه اسرا اسرا

ایتدی پامال منی محنت ایام امان … قالمادی تاب و توانیم واخی آقا آقا

قومیه بو قیلزم غمده منی ای دریتیم … سنده بر یول و چه کل ای شه والا والا

روضه سرور دین شاه خراسانه باخا … چرخ اطلس دو بویا کنبد خضرا خضرا

نچه قندیل بلور ونچه شمع پرنور
سانا سان کوندزو چخوب یاره قرا قرا

چل چراغین خ دیم یوخسه تجلی بودو
نخل ایمن دو بویا آتش سینا سینا

گلشن صحن گلستان ارم یا رضوان
سقف ایوان طلا عالم بالا بالا

برده اول رخ و طوافی بکا کر اولنسه نصیب
چشم تردن ایدرم سن اونی دریا دریا

گوهر نظم دو یا سلک در و لعل خوشاب
شعر رنگین دو بویا لولو لالا لالا

هر ایکیده جرات آیده بحره غواص الکن
ای تهمتن کل ایمان نیجنی هولا هولا

دو شمن سوبا شمه هوی ظل همای نستم
ساق اولسون کلم اول سرو دل آرا آرا

شکر صد شکر که بنرا اولدی برادم نخلی
ایلدی پیرنی کور نجه برنا برنا

هر طرف جوشه کلو سنبل و ریحان کبی خط
ایلسن خرم اولوب توده غبرا غبرا

گل حمرا گل رعنا گل سوری گل نار
سوسن و نسترن و زنبق و لالا لالا

بیله گل یاسمن و غنچه تردن نه جگر
پیره باخ بردانشور کورنجه برا برا

جرأتم یوخ که ایدم آدینی اظهار و بیان
خواجه خضر نظر مرشد بینا بینا

صدر آفاق ذوی المسند بزم خاقان
بدر خرگاه شهنشاه سکندر دارا

پیر عیسی دم و موسی کف و داود هنر
شاه جمجاه و قدر قدرت و شانا شانا

شاه کی طلعت و نو قامت و برنو بانو
پیر خوش طینت و خوش فطرت و صفت سیما سیما

پیر کلرکوه گران سنگ و جلیل الهمة
شاه مهر افسر و مه منظر و کیوان جا جا

پیر دریا دل و قدسی گل و شبلی خصلت
شاه طغرل در و فرخ فر و کسری آرا آرا

پیر خوش رای و نکو خلق و حمید السیره
شاه دشمن کش و خصم افکن و بهمن زا زا

پیر دل زنده و شب خیز و علو الارکان
شاه محمود غز و سیر سلیمان نانا

مظهر ظل اله خسرو خورشید کله
قیصر انجم سپه هو هو و نانا ها

پاک و ناپاکه تیر چو نکه اونین احسانی
خان چوبانی کوکه دو تابشکی بابا بابا

ساقیا دور که گلور رایحه نفحه صبح
کورنه خوش دمدو بودم سنکا قبا کا کا

بر دعا ایله شهنشاه عظیم الشانه
قبله کل امم اصل علی وه واوا

واجب الطیب اولور کا شاه دعا یین دایم
مستمری بیک اسان کو بابابا

ای اوکسه کیم سنی کیمسنه حق تا ییمدی
چشم بددن سن اوزن یوشهی ساحلا خلا

یدی اقلیمه اوله سوکیمی احکامی روان
بحق سرور آیسن شه طاها طاها

حشمت و شوکتی اولسون کون کون افزون
جهدی خم بیه سون تا دوره دنیاده بنا

نجیه ور حاتم طی همت شاهنشه باخ
پایلیوب عالمی خلقه بتون الکاالکا

دولانیم باشکا بالله بیله بن زاد وخ
کنج موروثی تمام عالمه پایلا پایلا

صاحب الامراوزی دور یادده اونون ناییب دور
کلیوب عالمه بر کز بیله عادل شاشا

وه نه خوش زاده که بر بنده فی الله سوده
نیل چکب آنلمه اوغلون خانم اناانا

بیلمزم آدکی ای لم بلیدولم یولد
هره بر آد دیلر سکا من لاالده لالا

ختی نجتی یره قوی فوطه نی باغلا بیلیکا
بورده دور بحر محیط دریکتا یکتا

ساخلا یاد نده نباتی دیرن اوج یولالا
نه اولور کفر دکل برده دی الا لا

یوخسه شبدیز شبنک خیز لجاس قو باز آب
نه خبر تیق جلون چاپلادی حیوان فافا

ولە غزل ترکی من مقالاته

یول یوسوب دلبر عیاری کوزلر کوزلرم
شیخ لحمان کوزلری خونخواری کوزلر کوزلرم

بربت سیمین تن بر دلبر شیرین سخن
بر فسون کر ماه خوش گفتاری کوزلر کوزلرم

بر ملک منظر و فاکستر نکار نازنین
بر معطر زلف بر عطاری کوزلر کوزلرم

خاطر محزونمی شاد ایلسون غمدن بکر
بر شکر لب بر کلرخاری کوزلر کوزلرم

حاشا لله توبه کارم من نارا سجده ار
رند بستم خانه خماری کوزلر کوزلرم

تا مکر تسخیر ایدیم اول شوخی برجادوایلین
آختاریب نافه تاتاری کوزلر کوزلرم

چاه بابل مسکن هاروت وماروت نارده دور
ظلمت بحر اینده بر سحاری کوزلر کوزلرم

کعبه کوی وفاده چکمشم بر دلره
نقطه پرکار تنک پرکاری کوزلر کوزلرم

وصله تمیز هیچ عاشق تا که جان کچمیون
دوتمشم جان الده بر دلداری کوزلر کوزلرم

سالمشم بحر فناده لنکر صبر و ثبات
متصل بر کوهر شهواری کوزلر کوزلرم

کو یکلمن آینه سی زنک کدورت باغلامش
کوشه و حدتده بر کلزاری کوزلر کوزلرم

هر کیجه بیدار اوتورمک وجهی اوندندور مدام
اشک خونین آه آتشباری کوزلر کوزلرم

غارت ایلر عمری بر بیدرده وردی بیلمک | غم یوکین آچاماقه بر غمخواری کوزلر کوزلرم
نالی و فریادی خلق بیزار الیدی جاندن منی | عاشق دیوانه تک داغلاری کوزلر کوزلرم
دردکش حافظم رندانه معنی سویلرم | اشتیندہ بادہ خلاری کوزلر کوزلرم
باغ می قان ایلیدی بو کوشه تنگ قفس | بلبل شیدا کیمی باغلاری کوزلر کوزلرم
بر زمان ایتدیم مرغ بختی رام ایدیم رام اولمدی | هو چکوب بر شهپر شونقاری کوزلر کوزلرم
مست بیهوش ایلیوب چو چند منی بر خرده نوش | کوز تیکوب ساغر سرشاری کوزلر کوزلرم
بر شهنشاه بلندی اختر خدیو بحر و بر | بر غضنفر حمله بر سرداری کوزلر کوزلرم
مختصر ییدیور نباتی بر سوزی چنیمه چوخ | سویله بر یول حیدر کراری کوزلر کوزلرم

وله ایضا غزل ترکی من بیاناتیه

بیله سستم بیلمیرم کیم می یندر مینا یندر | کل یندر بلبل یندر سنبل یندر صحرا یندر
اوددوتوب جانم الیر باندی اما بیلمدم | دل یندر دلبر یندر یا شمده بو سودا یندر
بیلمدم عمرده هرگز کفر و ایمان نی دور | احمد و محمود کیمدور عیسی و موسی یندر

شاه باز

شاهباز اوج وحدت واحد وحی قدیم | خالق ارض و سما اول فرد بی همتا یندر
صدر ایوان جلالت شمع بزم کاینات | آفتاب عرش عزت لافتی الا یندر
طره هاتی قوی کناره قصه کل دیوانه وار | کل خرابات ایچره کور بو شور و بو غوغا یندر
درد صافی کوزلک قیقی ده کل ساقی امان | شیشه ویر پیمانه ویر یا غزندر صهبا یندر
دور کوزن قربانیم مستانه کل رندانه ویر | چرخ دمیه جمشید دن اسکندر و دارا یندر
لوحش الله کیمدر بو سلیم عشق دیوانی یازان | عاشق و معشوق کیمدر وامق و عذرا یندر
شاهد خلوت نشینم ایتدی خسارین عیان | عاشق دیوانه کل کور ظاهر و اخفا یندر
ییتدی عمران آخر حسن نباتی بیلیدن | کیمدر بو کوزدن با جان یاد ایلیده بو کویا یندر

غزل فارسی من کلامه طاب ثراه

چه خوش آنکه با آن حینا تیز تیشه ساز کردن | سر کوه بیستون را چو ره حجاز کردن
ز حد تنگ جور آن کل دل من غمین بگردد | که بروی آشنا در نتوان فراز کردن
بطریق عشقبازی نبود عجب ز محمود | بکمال عجز خود را خدم ایاز کردن

ره عشق گلرخان است اهل نگه حقیقت
بتو سهل می نماید طلب مجاز کردن

بخدا چنان غریقیم بمیان بحر عشقش
که نمیتوانم اورا ز خود امتیاز کردن

به پیاله انا الحق ز درون سینه سر زد
بخدا که کفر محض است ز می احتراز کردن

بت ترک مست ما را که برد خبر خدا را
که رسید ملک دل را دم ترکتاز کردن

تو باین جمال زیبا رخ خود بخلق منما
که خطا بود بدنیا در فتنه باز کردن

بدو لعل نیم مستت بدو چشم می پرستت
بکشی مرا ازین به من و کشف راز کردن

غلط است چشم یاری ز تو داشتن بزیبی
من و عزم جان سپاری تو و بفکر ناز کردن

تو قدح قدح خوری می بگرا ضد اهر بی
که نه راست صبحه فیان را ضد از بیاز کردن

بجز این دیگر ندارم هوسی و آرزویی
بره تو سر نهادن بتو جان نیاز کردن

مکن ای نقیه حکایت ز شکنج زلف لیلی
که به نقل ما رسید سخن دراز کردن

سگ نفس را حمایت مکن ای پسر شنیدی
که چه کرد بر تهمتن بد دشمنانه کردن

تو چه کافری نباتی که بعمر خویش روزی
احدی ندید هرگز ز تو یک نماز کردن

جمعی

براه عشق تو دادیم دین و دنیا را
بصد ترانه گرفتیم جام مینا را

گل مراد شمردیم خاک صحرا را
صبا بلطف بگو آن غزال رعنا را

که سر بکوه و بیابان تو داده ما را

بیا بروی تو نالم همیشه چون بلبل
فتاده است بهر سو ز عشق من غلغل

عجب بدور سمن حلقه بسته سنبل
غرور حسن اجازت مگر نداد ای گل

که پرسشی نکنی عندلیب شیدا را

ستم شعار نگارا ز روی مهر و وفا
چه میشود که بیائی دمی به کلبه ما

ندانم از چه جهت برده‌ای ز یاد مرا
شکر فروش که عمرش دراز باد چرا

تفقدی نکند طوطی شکرخا را

دیگر بکین من خسته دل مبند کمر
که میخورم ز فراق مدام خون جگر

چنان مکن که برآرم ز قلب خویش بدر
بحسن خلق توان کرد صید اهل نظر

به بند دام نگیرند مرغ دانا را

الا که از همه کلرخان تو زیبائی | بدرد هجر من ناتوان چه فرمائی
خدا گواست ندارم بجز این تمنائی | چو با حریف نشینی و باده پیمائی

بیاد آر حریفان باده پیمارا

اسیر سلسله عشق را رهائی نیست | عبث نگوش که این درد را دوائی نیست
مرا ز درگه بناتی است این نوائی نیست | ندانم از چه سبب رنگ آشنائی نیست

سهی قدان سیه چشم سرو بالارا

هزار شکر که دل رشته رشک و ریب | بصد طرب سر حیرت بدر نمود ز جیب
من این غلط نکنم بلکه گفته هاتف غیب | جز این قدر نتوان گفت در جمال تو عیب

که وضع مهر و وفا نیست روی زیبارا

فرح فزاست دررهای سفته حافظ | ملال دل ببرد شعر و رشته حافظ
غنی نمود مرا گنج نفحت حافظ | در آسمان چه عجب گر ز گفته حافظ

سماع زهره برقص آورد مسیحارا

نوازها

وله غزل ترکی من تصنیفاته طیب الله تربه

دوشنبه برده نظرم مهر رخ جانانه | کافرم میل ایلسم سرو و گل و ریحانه
بونه سوز دور که منم عشقمی ترک ایلمسن | الله الله سوزه باخ سیر ایله بو بهتانه
توبه قیل تاریه باخ برده چو دمه بو سوزه | باخمه دشمن سوزینه لعن ایله بو شیطانه
هانی زاهد که کله بر کوره ترسا قزینی | اوزنی ضبط ایلیه طعنه ویره صنعانه
ایسترم اطلس و دیبا کیه سن قامتکا | مست طاوس کیمی چتر اوره سن ایوانه
بیله ترسه یار او جلرین فشان ایده سن | اچلبو گل کیمی سنبت ویه سن برجانه
نظر ده دورسه صف چکه خدام و کنیز | سن اورفن تخته چچوب اکلشه سن خاقانه
عشق اودون دو غمیش کور ایلکیل الله | آشوب اوزاوزنه دوشدی سوزم دستانه
یاز قوم کلدی نباتی سنکا یاندی اوره کم | حیف سن چو خنده داخی کرمه بیله دیوانه

وله ایضا غزل ترکی من مقالاته قدس سره

غلغله سالدوم کهنه فلک اخضره | ایتدی مدد طالعم یتدی الیم ساغره

دیو تفضل خدا اولدی پریدن جدا　　مژده آپاری صبا اول بت سیمین بره

شام و سحر متصل شغلم اولوب عشق ایله　　کوزلرمی تیکمشم لوح رخ دلبره

بر یوکه کیم دوزمدی کاه و فلک سر به باخ　　کوتدی بیلندن اونون چاتدی منی کنگره

تاری بیلور اولدی لارام خرقه و سجاده نی　　ساقی بوقان کاسه سین قویمه الندن بره

قاصد اهل نیاز بند بند عاشق نواز　　لطفیله بو نامه نی باغله اوخوش شهپره

دوره دوم ها من شکار سکانی قربان اولوم　　همت ایله وبر صفا شوقیله بال و پره

برجه تماشا ایله دیده خونبارمه　　سویله گلن حالمی اول مه خوش منظره

غزل ابیات قجر من عذب کلامه

سو سیبدور کنه کیمون قانینه　　خمار خمار باخار ماره کوزلرون

نوله بردوه دولانیدم باشینکا　　قربانی اولیدم قاره کوزلرون

مقوس

مقوس قاشلرون ایکین کمان　　چکنن شرکاندن تیر جان ستان

بوخسته جانمی قیلکنن نشان　　قوی ایتسون کوکسمی پاره کوزلرون

صنوبر قامتون ای سرو رفتار　　شمشاد دعوی ایتدی شرسار

نه یاتقوز المیش منی خار و زار　　چوخلاری کتوروب زاره کوزلرون

عارضون دورنده زلف مشکناب　　قویر شفق سالسون قرص آفتاب

حکم قیل کوتورسون سایه سین سحاب　　بو درده ایلسون چاره کوزلرون

اوزون شعشه سی ای شمع چکل　　خورشید خاوری ایتدی منفعل

بیله که عشق اودی اولدی مشتعل　　چکدره حق منی داره کوزلرون

خدنک خون ریزون ای شیرین منظر　　خسروی تختندن ایتدی دربدر

حلقه ایدوب الده زلف معنبر　　نه سحر او خورکنه ماره کوزلرون

تازه گل تک آچلوسن سحردن　　تزیّن اولوسن لعل و گهردن

یخشی سالدون نباتینی نظردن　　عجب مایل اولمش خاره کوزلرون

وله ایضا غزل ترکی من کلامه الشریفه

بکا دلبر اوکوکل ملکینه سلطانم بس — دین و دل ویریکه اول غارت ایمانم بس

عاشق صادق ایچون محضر شاهد نه کرک — منه اثبات جنون بو سر عریانم بس

نه نسیم وار دو منم سیر کلستانه کیدیم — سیر کلشن بکا بو خلوت ویرانم بس

بیلرم سرمی هر ناکسه اظهار ایلیوم — منه غم یار ور رفیقم دل سوزانم بس

حور و جنت اوله من ایستیمم یار اور نه — منه یار اولسه اگر اول کل خندانم بس

چو نده تعریف ایلمه باغ بهشتی زاهد — که اونون کوسنم روضه رضوانم بس

بلبل و طوطی و قمری سنکا ارزانی اوله — ای نباتی بکا بو طبع سخندانم بس

وله ایضا غزل ترکی من بیانه الکافیه

آه که کوردم کنه بر بت پری پیکری — موکمر و غنچه لب کلرخ و خوش منظری

بر صنم شوخ و شنک سیم بر و لاله رنک — زلف سیاهین کورن نافه باغا عنبری

نافه آهوی چین سنده دولای نازنین — باد صبا کتک عبث ایتمه منی صرصری

الدی

کیتدی الیمدن عنان ساقی امان دور امان — باغرمی قان ایلیه ویر بکا اول ساغری

هیکل جاندور بو سور جزر بانی کیمی — سانمه که افسانه دور حفظ ایلیه بو کوهری

کوکلمن آئینه سین زنک غم آلمش کنه — دور سنی تاری کتور نسخه اسکندری

پرده اوزندن اگر سالسه منم دلبرم — ترک قیلار بت پرست بتکده آذری

جام می عشقدن دایم اولور بی نصیب — اولمیه تا عاشقون مشق رخ دلبری

مات قالور متصل بادیه تیه ده — اولمیه تا سالکون خضر کیمی رهبری

کاغذ زر کش کتور ویر بکا زرین قلم — تا که من انشا قیلوم عشقده بو جعفری

چونکه تمام ایلدوم من بو طرب خانه نی — حاضر ایدون سیز اودم مانی صورتکری

اونده منم شکلی صورت دلداری — نقش ایده بو صفحه ده شاد ایده بو کافری

کیتدی نباتی اوزی قالدی سوزی یادکار — عاشق اولانلار کزر اختری بو دفتری

رباعی

این نقش و نگار صانع بیچون است — یا دفتر عشق لیلی و مجنون است

هر صفحه اش از باغ ارم زیباتر　　　هر نقطه اش از درج دُر مکنونست

غزل ترکی من اسرار کلامه طاب ثراه

کلدی بر شوخ کنه یانمه کوبچک کوبچک　　　وردی بر تیغ جفا جانمه کوبچک کوبچک

لاله رخسارین اید وب خون دلدن کلکون　　　بو یادی اللرینی قانمه کوبچک کوبچک

پاره پاره جکرم شیشه چکوب استدی کباب　　　تیکدی کوز دیده کریانمه کوبچک کوبچک

حیف کیم اولمادی بو عاشقه برجانی یانان　　　دیه بردردیمی جانانمه کوبچک کوبچک

پناه ایتمه دیوب قهر و غضبندن بوره کوزنی　　　ایده بر عرضی سلطانمه کوبچک کوبچک

تا که پروانه کیمی شوقیله بو جانی فدا　　　ایدم اول شمع شبستانمه کوبچک کوبچک

اولو یارب کوره سن بر کیجه اول والی مصر　　　کله بو کلبه احزانمه کوبچک کوبچک

وار امیدم که قلم اهلی جوان و غلامنلر　　　یازه لر بو سوزی دیوانمه کوبچک کوبچک

غم یزداخی نباتی اگر اول شاه جهان　　　باسه بر مهرنی فرمانمه کوبچک کوبچک

رباعی

رای

این رشحهٔ کلک مانی نقاش است　　　یا قطعهٔ مشق عاشق قلاش است

بر طبع گهربار نباتی احسن　　　مطبوع تر از روی بت جماش است

وله غزل ترکی من تصنیفاته علیه الرحمه

تا که بنیاد ایلدم رخسار جاناندن حدیث　　　ایلیه بیل کیم ایلدم گلزار رضواندن حدیث

دوتدقی ایشدن پشیمان اولدی چکدی آه سرد　　　ایلدوم چون خضره تا اول لعل خنداندن حدیث

ای شکر لب لاله گون آماده اول گل کیم ایده　　　خامهٔ مشکین رقم زلف پریشاندن حدیث

دور ایله ای پیک صبا عشاقی ایرت حضار تمام　　　تا ایدم من درد عشقه ذوق درماندن حدیث

قوی قدم میدان عشقه جهد قیل پروانه وار　　　باشکی اورتا یسال ایتکوچی کاندن حدیث

عروة الوثقی کیمیدرلر تار زلف یار ایمش　　　دوتوب بو محکم رشته نی ایت کنج پنهاندن حدیث

غافل اولما آه شبگیر و آه صبحدن　　　وصل اول دلداره آز ایت شام هجراندن حدیث

من کیم میدکون شمس عفوالمسلمون ساقی تبنی　　　کفر دور کر برده ایتسم راح و ریحاندن حدیث

جو مشم دریای عشقه غوطه ور غواص تک　　　چکمشم دم ایلیرم بر در غلطاندن حدیث

پرتو انوار حسن کورسنه هدحق بیلو   ترک اید فردوسی اتیمز حور و غلماندن حدیث

نقطهٔ خالن خیالی لال اید بدر نطقمی   کیم تقریله قیلسون جوهر جاندن حدیث

عشق بازار نده انجق حسن کفتار استرام   طبع کوهر بارم ایلیرما دکنعاندن حدیث

بسکه خوکراولمشم مهرولرن کفتارنه   لحظه لحظه ایلرم خورشید رخشاندن حدیث

بر پری پیکر نکارن وصفنی شرح ایلرم   اتیمنم من اوزکه ارتک خان و سلطاندن حدیث

ای دبیر نکته پرور طوطی شیرین زبان   دمبدم هو هو چکوب ایت صدر دوراندن حدیث

هادی راه حقیقت مرشد صاحب نظر   نقطهٔ پرکار عالم بحر عرفاندن حدیث

خسرو شیرین و فرهادی نظاندن ایلسون   کیم نباتی دایم ایلرشاه مرداندن حدیث

ولهُ ایضاً رباعی

ساقی قدح شراب دیرینه بیار   مخفی بمیان دلق پشمینه بیار

مستانه بکو که بی نیاز است خدا   اندر رمضان در شب آدینه بیار

ولهُ ایضاً غزل فارسی من بیاناته الوافیه

ساقیا خیز بیک جرعه بکن شاد مرا   بستان بهر خدا از غم دل داد مرا

لطفها سازد اگر باد صبا از مهر   برساند بکسی ناله و فریاد مرا

ای اجل جان مرا خبر از یار بگیر   از من آزرده مکن خاطر جلاد مرا

اشتیاق تن شکرار مجلس ذو القرنین است   کرده دلتنگ چو خود خاطر آزاد مرا

ایکه هم مشرب شیرین دهن میباشی   شاد کن باقدحی تربت فرهاد مرا

از تماشای گلستان ارم معذورا است   هر که بیند گل نازطرب آباد مرا

اینقدر تیر جفا زد بدلم خصم پلید   او ندید است مگر خنجر فولاد مرا

از بهشت ابدی رفت بدر دیدگر   حضرت آدم بادانهٔ صیاد مرا

چشمهٔ خورد نماید بتو جیحون و فرات   گریه بینی شب هجران شط بغداد مرا

وادی عشق درازو من عاجز اعرج   کو رفیقی که نهد بر خر خود زاد مرا

شعر شیرین ز شکر طبع نباتی طوطی   می نزد همچو قلم ریزه افراد مرا

ولهُ ایضاً رباعی

ویر باده که اولدی نوبهار ساقی | برکورنه چکوب بلوط قطار ای ساقی
پیمانه‌نی قور پیاله‌نی قویمه یره | الدردی منی رنج خمار ای ساقی

وله ایضاً غزل فارسی من مقالاته الکافی فی التوحید الباری عز اسمه

ای نام خوشت در همه جا ورد زبانها | بی نام توکی زنده توان گفت بجانها
از بهر سجود قد موزون تو دایم | خم میشود هر دم بچمن سرو چمانها
هر عاشق بیچاره که از عشق تو دم زد | گردید مساوی بېرش سود و زیانها
در کون و مکان چونکه توئی بی نام و نشانی | کس بر تو چسان پی برد از نام و نشانها
انسان و ملک جن و پری مؤمن و ترسا | گویند همه حمد تو پنهان و عیانها
در کعبه و در بتکده در دیر و کلیسا | جز وصف جمالت نشنیدیم در آنها
کس واقف این راز نگردید نباتی | بیهوده چه گردی تو درین دیر مغانها

وله ایضاً رباعی فی العشق

گلدسته باغ زندگانی عشقست | سرمایه عمر جاودانی عشقست

عشق است

عشق است غرض ز حاصل کون و مکان | القصه نشان بی نشانی عشقست

وله ایضاً من مقالاته الشریف فی العراق

چه می بود آنکه در پیمانه کردند | مرا دیگر چنین دیوانه کردند
برو زاهد تو باش و کنج محراب | مرا جا گوشه میخانه کردند
کجا جوید خلاص آن عاشق از بند | که زلفش دام و خالش دانه کردند
نه هر کو دم زد از عشق تو او را | ز خویش و آشنا بیگانه کردند
برای گنج عشقت ای شه حسن | دلم را خیل غم ویرانه کردند
بنازم عاشقانی را که جان را | فدای مقدم جانانه کردند
سحر رنج خمارم قصد جان داشت | حریفان همت مردانه کردند
صبا خوشبوتر از مشک تتاریست | مگر زلف نگارم شانه کردند
نواسنجی به بلبل سوختن را | حوالت بر پر پروانه کردند
غلام طبع آنانم که از نظم | سخن را چون در یکدانه کردند

دوای درد عاشق را طبیبان
دو عناب تر و بیدانه کردند

بناتی را فریب ماهرویان
برون از خانه و کاشانه کردند

خوشا آنان که از راه صداقت
به پیران خدمت شاهانه کردند

وله ایضاً رباعی

در ملک وفا من آن غریبم
جز خار جفا بپا ندارم

همچون نی بوریا دل زار
مینالد و من صدا ندارم

قصیده فی المدح والمنقبت حضرت شاه ولایت مولی الموالی علی علیه السلام

گفتم من از قالو بلی یا شاه دریا دل علی
هردم با آواز بلی یا شاه دریا دل علی

ای پادشاه انس و جان وی درگه‌ات لامکان
در حیرتم من زین بیان یا شاه دریا دل علی

ماه از جمالت منفعل شمس از رخت آتش بدل
طوبی ز عشقت پابگل یا شاه دریا دل علی

بلبل ز عشقت نغمه خوان قمری ز شوقت در فغان
طوطی بگوید هر زمان یا شاه دریا دل علی

شب تا سحر گریان گوید در باغ جنان
این ورد ابا صد زبان یا شاه دریا دل علی

ای عروة الوثقی دین وی گوهر درج یقین
ذکر من زار است این یا شاه دریا دل علی

ای سرور عاشق نواز وی قبله اهل نیاز
آمد بدل این ناله باز یا شاه دریا دل علی

ای پادشاه بحر و بر وی خازن گنج و قدر
افکن بحالم یک نظر یا شاه دریا دل علی

ای نور چشم عارفان وی شه عذب البیان
ما را ازین غم وارهان یا شاه دریا دل علی

ای زیب گلزار جهان وی بلبل شیرین زبان
آمد دل از عشقت بجان یا شاه دریا دل علی

ای با شبیر و شبر وی صاحب تیغ دو سر
تا کی کشم آه از جگر یا شاه دریا دل علی

شد کند دیگر تیشه‌ام حیران ازین اندیشه‌ام
برکن ز دل این ریشه‌ام یا شاه دریا دل علی

یا ساقی کوثر مدد یا حیدر صفدر مدد
یا خواجه قنبر مدد یا شاه دریا دل علی

مسکین و زارم یا علی در دیده خارم یا علی
بس دل فگارم یا علی یا شاه دریا دل علی

هم میر و هم لشکر توئی هم قلعه خیبر توئی
اندر دلم از بر توئی یا شاه دریا دل علی

ای رنگ و بوی گل ز تو وی چهچه بلبل ز تو
در شش جهت غلغل ز تو یا شاه دریا دل علی

هم قعر و هم ساحل توئی هم حق و هم باطل توئی
هم دلبر و هم دل توئی یا شاه دریا دل علی

هم گنبد خضرا توئی هم توده غبرا توئی — در هر مکان پیدا توئی یا شاه دریا دل علی

ای بانی علم و ادب وی مفخر قوم عرب — دارم بدل شور عجب یا شاه دریا دل علی

دانی تو در روز الست نامت بخواندم اپسیت — گفتم همیشه مست مست یا شاه دریا دل علی

ای ملجا شاه و گدا وی منشا جود و سخا — شد قامتم از غم دوتا یا شاه دریا دل علی

برده دل از من دلبری مه پیکری سیمین بری — شاید بحالم بنگری یا شاه دریا دل علی

شد موسم پیری عیان بربود از دستم عنان — گردیده ام بس ناتوان یا شاه دریا دل علی

ای گوهر بحر نجف وی معدن عز و شرف — عمرم بعصیان شد تلف یا شاه دریا دل علی

ای تاجدار هل اتی وی صاحب قل انما — رحمی بحال زار ما یا شاه دریا دل علی

ای پادشاه لو کشف ای شحنه دشت نجف — وی گوهر این صدف یا شاه دریا دل علی

شاهان عالم چاکرت قیصر غلام قنبرت — خواهم بگردم بر سرت یا شاه دریا دل علی

ای من فدای نام تو گو نعره ضرغام تو — دارم طمع از جام تو یا شاه دریا دل علی

تو جانشین احمدی ظل خدای سرمدی — جز تو ندارم مقصدی یا شاه دریا دل علی

ای من غلام کمترت در مشتاق روی چون مهت — سر بر ندارم از رهت یا شاه دریا دل علی

ساقی توئی صهبا توئی هم باده حمرا توئی — هم مست بی پروا توئی یا شاه دریا دل علی

ای من فدای روی تو قربان موی و بوی تو — گشتم گدای کوی تو یا شاه دریا دل علی

ای شیر حق مستعان وی سرو گلزار جنان — مدحت نگنجد در زبان یا شاه دریا دل علی

شد از تو ظاهر حرف کن اسرار حرف من لدن — پر گشته عالم زین سخن یا شاه دریا دل علی

ای مالک ملک فدک ای سرور جن و ملک — گوید مسیحا در فلک یا شاه دریا دل علی

تو شاه والا گوهری از انبیا بالاتری — از هر چه گویم برتری یا شاه دریا دل علی

ای سرور انجم سپه حیران رویت مهر و مه — ای ذوالفقارت برق چه یا شاه دریا دل علی

عرش برین میدان تو سپهر در خم چوگان تو — انا فتحنا شان تو یا شاه دریا دل علی

تو شاه چرخ اخضری شاهنشه هفت اختری — زوج بتول اطهری یا شاه دریا دل علی

ای خسرو گردون شکوه جم چاکر و اسکندر گروه — از غم دل آمد بستوه یا شاه دریا دل علی

شاگرد خاصت خضر ره شد فاش از عشقت چو زره — ای مظهر سر اله یا شاه دریا دل علی

تو از ازل پاک آمدی بیرون زادراک آمدی — لولاک لولاک آمدی یا شاه دریادل علی

تو شاه ملک و صدقی شهباز اوج غرقی — بخشنده بی منتی یا شاه دریادل علی

تو مهر سایه گستری فتاح باب خیبری — تو نور حق را مظهری یا شاه دریادل علی

ای پادشاه بی نظیر اخسیر و کردون سریر — افتادم از پا دستگیر یا شاه دریادل علی

سیمرغ قاف قربتی سلطان ملک وحدتی — از دست رفتم همتی یا شاه دریادل علی

بلبل بباغ از عشق تو خو بیرون از عشق تو — شد لاله داغ از عشق تو یا شاه دریادل علی

ای خسرو گردون قباب ای شمع نور افتاب — ای شافع یوم الحساب یا شاه دریادل علی

تو شاه انجم لشکری خورشید زرین افسری — از هر چه گویم برتری یا شاه دریادل علی

ای شاهباز اوج قدس وی شمع بزم انس — هر لحظه گوید روح قدس یا شاه دریادل علی

ای ناظم ارکان دین وی کاشف علم یقین — دایم بخوانم این چنین یا شاه دریادل علی

ای گوهر کان حسب وی دُر دریای ادب — این است وردم روز و شب یا شاه دریادل علی

خواند بناتی هر سحر پاک و مطهر چون گهر — این اسم اعظم بیشتر یا شاه دریادل علی

وله ایضاً رباعی

در خواب من آمد آن پری وش شب دوش — گفتا که بجان من دگر باده منوش

آنگاه مرا بر کشید از سر ناز — لب بر لب من نهاد گفتا که خموش

وله ایضاً غزل فارسی من مقالات جناب اشرف

ای عاشق دیوانه زخیر بکن کاری — تا چند چو بیکاران بنشسته خود خواری

از زهد و ورع ای دل مطلب نشود حاصل — تا حل شود این مشکل رو بر در خماری

گر عاشق مشتاقی ساغر طلب از ساقی — بربند تو میثاقی با رطل گران باری

اندیشه بدنامی بگذار بخور جامی — با سرو گل اندامی در گوشه گلزاری

بر جام جم جمشید حسرت ببرد خورشید — زین باده زجم جوشیدن ای جان دباری

چون مست شدی از می هو هوش و کن هی هی — بربند میان چون نی بر حلقه زناری

قفل در این گنجم بگشود بصد رنجم — ای مرغ سخن سنجم شکرانه چه می آری

ای رند قلندروش مستی کن و می درکش — رقصی بنما خوش خوش با مطرب طراری

فیضی یکجا شد باز آن همدم غم پرداز   ای مطرب خوش آواز از وی چه خبر داری

ای ساقی مشکین بو من می نخورم بی او   کردی تو اگر کو کو چون او بنود یاری

آوخ چکنم یاران از دست غم هجران   گردید ز من پنهان آن شاهد بازاری

ای عاشق سرگردان جویای در عرفان   این نقد درین دوران کم گشته ز بسیاری

تا بسته این بیشی بس خیره ز خویشی   این بند و درویشی رمزیست ز بیعاری

گوهر نبود در جو ماهی شو دریا جو   همت بطلب از هو از پیر بجو یاری

ای پیر مسیحا دم وی خضر نکو مقدم   تو از همه اعظم تو بر همه سرداری

تو شاه فلک جاهی شاهنشه هر شاهی   که مهر و کهی ماهی که نوری و که ناری

در راه تو کوشیدن از باغ تو گل چیدن   وز پای تو بوسیدن دشوار بود آری

ای عار ستم وی بند زبردستم   در دام تو تا هستم شادم بگرفتاری

تو خوبتری صدره ز آئینهٔ مهر و مه   با حکم تو شد بالله احکام قضا جاری

ای خواجه دارا در وی صد جهان پرور   تا بر تو شدم چاکر دارم سر سرداری

تا مهر تو ورزیدم از غیر تو ببریدم   وز جام تو نوشیدم از دوست بیداری

ای ساقی مستانه در ده دو سه پیمانه   باز این دل دیوانه شد گرم وفاداری

ای پیر غضنفر فر تیغ از تو و از من سر   دور از تو نباشد گر آئی سر بیماری

ای شاه جهان آرا ای ماه فلک فرسا   گردیم تو کل ما بر واحد قهاری

مداح شه مردان کی غم خورد از دوران   ای ساقی سرمستان ساغر تو چرا ناری

تا کی بکنی جانا این جور و جفا بر ما   آخر ببر رحم آ شد موسم دلداری

تو عاشق یکرنگی یا مرغ خوش آهنگی   تو مانی ارژنگی یا مانی سمناری

تو قاصد جانانی یا مرغ سلیمانی   تو بلبل خوشخوانی یا مرغ شکرخواری

تو سیب سمرقندی یا شاهد دلبندی   تو شوخ شکرخندی یا دلبر عیاری

تو صورت دیبائی یا چهره زیبائی   تو در مصفائی یا گوهر شهواری

تو سایه یزدانی یا خسرو ایرانی   تو رعد خروشانی یا قلزم زخاری

تو جام صبوحی یا کشتی نوحی   تو جوهر روحی یا باده گلناری

زاهد بله مردانه رو بر در میخانه　　از سبحه صد دانه به ساغر سرشاری

تو لعل بدخشانی یا گوهر غلطانی　　تو غنچه خندانی یا لعل لب یاری

تو مهر درخشانی یا یوسف کنعانی　　تو موسی عمرانی یا حیدر کراری

یارب بحق حیدر آن حیدر اژدر در　　در ده به نباتی پر چون جعفر طیاری

وله ایضاً رباعی

قربان شهی که پادشه ساخت تورا　　وز جمله سران سر برافراخت تورا

چشمانش شود ز حلقه چشم برون　　هر کس که ترا بدید و نشناخت ترا

وله ایضاً رباعی

در عشق تو شد تنم چو سوزن هی هی　　در چاه غمت شدم چو بیژن هی هی

دریاب مرا که وقت فریادرسی است　　ای یکه سوار دشت ارجن هی هی

وله ایضاً رباعی است

ای بلبل گلشن فصاحت هی هی　　وی طوطی گلزار بلاغت هی هی

از عشق رخت مدام گویم هو هو　　ای شیر بیابان شجاعت هی هی

قصیده من مقالاته قدس سره فی الاهر فی المدح حضرت مولا المولی علی علیه السلام

منم عالمده سلطانم علیدر　　منم میر جهانبانم علیدر

نه دارا تا نورم من نه سکندر　　منم فغفور و خاقانم علیدر

بهشتی زاهده ویردوم سراسر　　منم گلزار رضوانم علیدر

اگر هر کیمسه نن بر شاهی اولسه　　منمده شاه شاهانم علیدر

دو توب هر مرغ بر گلشنده مسکن　　منمده باغ و بستانم علیدر

منی بو اسم اعظم ایتدی ناطق　　منم مجموع دیوانم علیدر

اگر خنجر چکر دشمن غم ایتمن　　منمده تیغ عریانم علیدر

منم سرمایهٔ عمرم دو مولا　　منم جسمده بو جانم علیدر

منم یوخ اوندن اوزگه ذکر و فکرم　　منم بو جانده جانانم علیدر

منم کشتی نوحم مرتضی دور　　منم موسی عمرانم علیدر

منه ظلمت یولین کوسترمه اخضر	منم ینبوع حیوانم علیدر
منم روح اللهم اولدی ید الله	منم شاه سلیمانم علیدر
نه در باغ جنان و نخل طوبی	منم سرو خرامانم علیدر
منی سیر گلستانه آپارمه	منم سیر گلستانم علیدر
منم پیر مغانم شاه مردان	منم ساقی مستانم علیدر
منم عمرم منم روح روانم	منم مرغ سخندانم علیدر
منم عرشم منم فرشم اوراو	منم مهر فروزانم علیدر
منم لوح و قلم کرسی سریرم	منم اورنک کیوانم علیدر
منم عودم منم رود و سرودم	منم هم راح و ریحانم علیدر
منم بزم نشاط و عیش نوشم	منم شمع شبستانم علیدر
منم جام می و نقل و کبابم	منم سالار ایوانم علیدر
منم ملکم منم مال و منالم	منم هم حکم و فرمانم علیدر

منم تخ

منم تختم منم طاق و رواقم	منم بانی بنیانم علیدر
منم ابرم منم برق جهنده‌م	منم رعد خروشانم علیدر
منم لعلم منم درّ خوشابم	منم باران نیسانم علیدر
او شهبازن اسیری مرغ جانم	منم شاهین و طرلانم علیدر
نه فیروزه سور کو نکلم نه کوهر	منم یاقوت و مرجانم علیدر
زمرّددن زبرجددن دم اورمه	منم دریای عمانم علیدر
دیر دایم دلینده خان چوبانی	منم هر درده درمانم علیدر

قصیده الغرا من تصنیفاته طیب الله تربته فی منقبت الامام الانام ابی حضرت علی علیه السلام

تا که پر از باده شد جام زرافشان من	زمزمه از سر کرفت بلبل خوشخوان من
مانی ارژنک چین بت بپرستید یقین	کر بکشد صورتی چون رخ جانان من
چند کنم التجا بر تو من بینوا	پرده کشا رخ نما ای شه خوبان من
تا که بمکتب نهاد روز نخستم پدر	داد مرا درس عشق پیر دبستان من

عاشق دیوانه را صبر و تحمل کجاست — سخت تعلل کند ساقی مستان من

کو بشکند عیشت ز حمت ظلمت بکش — قسمت خضر است و بس چشمهٔ حیوان من

در نظرم چون قوی حاکم ذو الکبریا — سجدهٔ آدم کند نخوت شیطان من

طنطنهٔ حیدری لرزه فگندم بجان — چون نکشد قنبری این دل نالان من

خسرو زرین مهر گشت نهان از سپهر — پرده بر افگن ز چهر شمع شبستان من

داشت کجا این دیار این همه زیب و نگار — مصر بزین شد ز یوسف کنعان من

شهد شکر ریز شد خامهٔ مشکین رقم — نامه بعنبر گرفت مرغ سلیمان من

کرد جهان را خراب فتنهٔ افراسیاب — خیز بکش تیغ تیز رستم دستان من

از نظر ره زنان گشت قدم چون کمان — بلکه شود لطف حق حافظ دیوان من

حلقهٔ زنجیر عشق پاره شد از هم گشاد — بار بصحرا فتاد شیر بیابان من

گوهر شور جنون گشت ز دستم برون — غمزهٔ جادو کجاست دلبر فتان من

ساقی مجلس بیار قهقهٔ مینا بکار — بین که چه چه چه زند مرغ خوش الحان من

امل

رنگ گل احمری غم کند از دل بری — نیست کم از باغ خلد صحن گلستان من

قیصر اقلیم روم می بگدازد چو موم — گر بفروزد رخی خسرو ایران من

گوش فلک کر شد از غلغلهٔ کرنای — شقه گشا شد دگر پرچم سلطان من

معجزهٔ شعر من برد ز عیسی سبق — ناسخ انجیل شد آیهٔ قرآن من

زنده کند از نفس مردهٔ صد ساله را — گر بگشاید لبی پیر سخندان من

عارض زیبای تو رشک گل نوبهار — قد سرافراز تو سرو خرامان من

با لب میگون تو فارغم از جام می — زلف چلیپای تو سنبل و ریحان من

چون تبر بلرزد چو بید خصم تبه روزگار — نرم کند سنگ را سطوت خاقان من

پادشه جم حشم میر فریدون خدم — شیر تهمتن نشان سام و نریمان من

مایل روی ترا با گل و گلشن چه کار — طرف سمن زار تو لالهٔ نعمان من

روز و شبم های و هوی گریهٔ بی اختیار — خواندن اشعار نغز داروی درمان من

گوهر بحر نجف تاجور لوکشف — در ولایت صدف قدر یزدان من

با قد موزون تو سرو شود سرنگون — لعل سخن گوی تو غنچهٔ خندان من

بحر معانی توئی سبع مثانی تو فی — حب ولای تو شد راحت ایمان من

روز برآمد بسر عمر گرانمایه رفت — ای بدم واپسین بال و پر و جان من

گر نکنی یک نظر سوی من از روی لطف — وای بحال دل زار و پریشان من

زینت قرآن مبین توئی شوخ و بلا این توئی — سورهٔ یس توئی ای شه شاهان من

نور هدایت علیست کان سخاوت علیست — شاه ولایت علیست ایدل نادان من

زد برخ آفتاب زلف تو مشکین نقاب — چون گذرد زین سپس شام غریبان من

خیز نباتی بیا باز سوی میکده — تا که شوی داخل حلقهٔ رندان من

وله ایضاً فی الغزل من کلامه عطر الله مرقده

آمد آن شاه بتان نازکنان از در من — باز پرسید ز من حال دل غم خور من

پیش رفتم بادب بوسه بپایش دادم — گفتم ای شوخ پری طلعت و مه پیکر من

آفرین تو که درویش نوازی کردی — سایهٔ لطف تو حق کم نکند از سر من

الله الله چکنم آه ز کوته دستی — شرمسارم مکن از دلبرم ای داور من

دستگیری بکنی گر بیکی شیشهٔ می — از سر عرش برین میگذرد افسر من

شرمم آید بتو من بنده بخوانم خود را — جان فدایت تو بگو ای تو سگ کمتر من

لله الحمد که شد نخل امیدم سرسبز — نور خورشید عیان میشود از ساغر من

اکرموا الضیف و لو کان کنون شد واجب — سر و جان پیشکش راه تو ای کافر من

شاد بنشین و بخور باده نباتی چون جم — که ز دیوان قضا جام شد آبشخور من

وله ایضاً من تضمیناته فی المخمس

ساقیا خیز و بده کام دل مستانرا — بر لب جام رسان لعل لب جانانرا

شاد کن با دو سه پیمانه دل رندانرا — رونق عهد شباب است دگر بستانرا

میرسد مژدهٔ گل بلبل خوش الحانرا

بلبلی دوش بصد ناله ز کنج قفسی — بر زبان نوحه کنان نغمه سرائید بسی

بعد از آن گفت که غیر از تو نمانده است کسی — ای صبا گر بجوانان چمن باز رسی

خدمت ما برسان سرو و گل و ریحانرا

حیف صد حیف ز ایام وصال جانان — آه صد آه ز تاب تب روز هجران

ز اشتیاق رخت افتاده چو گو در میدان — ای که بر مه کشی از عنبر سارا چوگان

مضطرب حال مگردان من سرگردان را

صبح سر زد ز افق مشعل خور گشت وضوح — محفل آرا نشوی از چه تو ای جام صبوح

سرخوشم کن ز میت قدم از نام نصوح — یار سرداران جدا باش که در کشتی نوح

هست خاکی که به آبی نخرد طوفان را

مدتی هست مرا کرده بتی حلقه بگوش — زان سبب نیست مرا سامعه پند نیوش

منع من از می و ساقی مکن ای خواجه خموش — گر چنین جلوه کند مغبچه باده فروش

خاک روب در میخانه کنم مژگان را

خسرو ماه فلک عاشق جولان تو شد — گوی مه رقص کنان در خم چوگان تو شد

سروران جهان جمله بفرمان تو شد — ماه کنعانی من مسند مصران تو شد

وقت آنستکه بدرود کنی زندانرا

چشم بد دور چه خوش طلعت زیبا داری — نرگس مست و قد و قامت رعنا داری

ای که چون گل تو دو صد عاشق شیدا داری — در سر زلف ندانم که چه سودا داری

که بهم بر زده کاکل مشک افشان را

زاهدانی که بجز بار عمل می بندند — مگسانند که پابسته شهد قندند

غافل از رندی ما در پی چون و چندند — ترسم آن قوم که بر دردکشان میخندند

در سر کار خرابات کنند ایمان را

هر که را بنگرم از خلق بکارش رنجیست — پیشه طبع من غمزده هم در سنجیست

عاشقم بر سخنش گر چه خودش شطرنجیست — ملک آزادگی و کنج قناعت گنجیست

که بشمشیر میسر نشود سلطان را

چنگ بر چنگ زن ای مطرب بنواز سرود — که ز سر هوش برآن می گلرنگ ربود

بحر میخانه وحدت بسراپرده جود — نشوی واقف یک نکته ز اسرار وجود

توکه سرگشته شوی دایره دوران را

جان من راحت ازین منزل ویران مطلب — در لب بحر فنا گوهر غلطان مطلب

بهر زر رنج مکش کوه مکن کان مطلب — برو از خانهٔ گردون بدر و نان مطلب

کاین سیه کاسه در آخر بکشد مهمان را

واقفی چون تو نباتی ز کرامات علی — پس چرا غافلی از زمزمهٔ ذکر جلی

بگذر از چون و چرا از در عیش ابدی بلی — حافظا می خور و رندی کن و خوش باش ولی

دام تزویر مکن چون دگران قرآن را

وله ایضاً فی الرباعی من مقالاته علیه الرحمه

ای شوخ بیا رمی بکاشانهٔ ما — پرنور کن از جمال خود خانهٔ ما

شاید که زمین بقدم میمونت — لبریز شود ز باده پیمانهٔ ما

وله ایضاً فی الغزل من کلامه نور الله مرقده

دارم از سلسلهٔ زلف تو زناری چند — میفروشم ختنی را بخطا کاری چند

حیرتی دارم از آن ساقی گلرخ که چرا — ننماید قدح مینا بقدح خواری چند

ای هما سایهٔ خود بر سر شاهان انداز — بگذر بهر خدا از سر بیماری چند

قاصد شهر سبا باد بد فرخنده لقا — مرحبا خیز و بیا سوی گرفتاری چند

پر بپرواز بیا از کنج قوداغ خراب — جلوه کن چتر فشان در صف سالاری چند

گونه تنها منم از هجر تو همسایهٔ مرگ — خبرت نیست ز احوال دل افگاری چند

گاه قمری شوم و گاه شوم بلبل زار — سر کنم قصهٔ هجر تو بگفتاری چند

ایکه در بزم شهان جام طرب مینوشی — گوشه چشم کهی جانب خماری چند

سر عشق تو نباتی بچه حیلت پوشد — گفته شد با دف و نی در سر بازاری چند

وله ایضاً فی الرباعی من مقالات الوافیه طاب الله ثراه

مستانه سرم مست ز صهبای علیست — دیوانه دلم عاشق شیدای علیست

از عرش خدا بلندتر چیزی نیست — بالاتر از او اگر بود جای علیست

وله ایضاً فی الغزل الترکیه من تصنیفات الکافیه علیه الرحمه

اولو یارب دوشه بر دامن جانان الیمه — دوشه بالله که دوشر چتر سلیمان الیمه

چالارام داشه کلنکی بیله شیرین یرین — جام عشقی ویره کر خسرو خوبان الله

ایدرم دایرهٔ مصری کهردن لبریز — دوشه کر لعل لب یوسف کنعان الله

توسن طبع صبا سیری دونجه چاپدرم — دوننجم کله بر ساحت میدان الله

قوشارام آتینن آتمی دیل کسمکدن — قیلدوم دوشه کر ایض دوران الله

ساقی دوروبر بکا بر جرعه بوقالمشدن اون — چاره قیل دردمه ور بر تکه درمان الله

ای زلیخا بنی چوخ ایتمه جفا تاپدا غمی — بیله قالماز کلور کوشه زندان الله

تنکه کلدوم داخی بر پنجه تیورم چرخه — کله کر قائمهٔ گنبد گردان الله

کنج اخهاده اکر رحت آتامت سالسم — ورمز ال اونده داخی رستم دستان الله

اودمی قوردلمه‌ای دیلی کج عبرانی — یخشی رنک چکدی نم چاک کریبان الله

حق بیلور کیم ایدرم موج فنا غرقابی — دوشه کر دیدهٔ تر لجهٔ عمان الله

چکرم خنجر الماس اوزمی اولدرم — ایکیدا اولمش یوله کل یا حمه نم قان الله

کیدرم داده النسون ایدشمن جانن — دوشه کر بار که شاه خراسان الله

کوریم ای عشق سنی کورمیه سن هیچ زوال — تاری بیلیون که کلوب کفرده ایمان الله

دم چکوب کوشه ده خاموش اوتورمیم تسلیم — بخبر کور که دوشوب کوهر قرآن الله

رود نیله نجه غرق ایلمیم فرعونی — که کلوب معجزه موسی عمران الله

هو چکوب مرقد مجنونه تیورم پیغام — کله کرد مدنه طرف بیابان الله

ایتمشم جانی نثار ایتمکه حاضر یاره — نوله بردن کله بو مژدهٔ فرمان الله

خان چوبانی کنه لال اولدی قلم آچدی زبان — دور بناتی که کلوب برغ سخندان الله

وله ایضاً فی الرباعی من — طیبات مقالاته قدس الله سره

نمود از افق شرق آفتاب طلوع — نکرد از چه جمال تو آفتاب طلوع

فروغ روی تر اهر که شب بیام بدید — بخنده گفت که شب کرده آفتاب طلوع

وله ایضاً فی الغزل — من تصنیفاته عطر الله روحه

ای کونکل ایتمه شور و غوغا هیچ — چکمه بیهوده رنج سودا هیچ

بیوفا عمره اعتبار ایتمه — اولمه آلوده فکره اصلاح هیچ

خاک اولور عاقبت فقیر وغنی ‌ ‌ ‌ ‌ حاصل مال وملک دنیا هیچ

عارف اول عارف اولمه زاهد خشک ‌ ‌ ‌ ‌ اختیار ایتمه زهد وتقوی هیچ

مبتلا اولمه نشأه بنکه ‌ ‌ ‌ ‌ می کلفام وجام مینا هیچ

همت ایت او لکن یقین اهلی ‌ ‌ ‌ ‌ کفر ودین بحثین ایتمه قطعا هیچ

ای نباتی سننله حقدوریار ‌ ‌ ‌ ‌ غم یمه عالم اولسه اعدا هیچ

ولہ ایضا من مقالاته عطر الله تربته

برخیز بده جامی ای ساقی خوش منظر ‌ ‌ ‌ ‌ امروز دکر دارم شور عجبی در سر

خواهم که کشم جامی بر یاد رخ جانان ‌ ‌ ‌ ‌ مستانه برقص آیم دوری بکنم دیکر

ای عاشق دیوانه در کش دو سه پیمانه ‌ ‌ ‌ ‌ خاموش نشین یکدم بیهوده سخن کمتر

دستی زن وستی وس های کن وهو هو کش ‌ ‌ ‌ ‌ رقصی بنما خوش خوش با دلبر پیکر

ارباب می کلکون افروخته دل پرخون ‌ ‌ ‌ ‌ ساقی بسبرت کردم آبی برخ آذر

آن کاکل مشک افشان آرایش رخ کردان ‌ ‌ ‌ ‌ رندانه بجنبان سر مستانه بده ساغر

از وجد سماع من از شوق کل رویت ‌ ‌ ‌ ‌ شد عارض نیکویت بهتر زکل احمر

نه پیر خراباتم نه شیخ مناجاتم ‌ ‌ ‌ ‌ نه ساکن میخانه نه زاهد کم از جز

مجنون قرا داغی کوینده نباتی را ‌ ‌ ‌ ‌ که بنک کشد که می که لال شود که کر

ولہ ایضا فی الرباعی من مقالاته الشریف طاب الله ثراه

ای فتح وظفر قرین اقبال تو باد ‌ ‌ ‌ ‌ وی پیر خرد رفیق احوال تو باد

خورشید فلک ستاره بخت تو شد ‌ ‌ ‌ ‌ جام کل ومل همیشه در فال تو باد

ولہ ایضا فی الغزل من طیبات کلامه علیه الرحمه

دوش شادم کنه میخانه ده خوش هنکلر ایچره ‌ ‌ ‌ ‌ کوردم کنه بر بزکیله کلر بنک لر ایچره

صد شکر که امداد قیلوب بخت همایون ‌ ‌ ‌ ‌ بردیر یری تاپدم اوز منکلر ایچره

نه نقل حکایتدو نه افسانه وافسون ‌ ‌ ‌ ‌ بو نجل وحسد دور که دیبو پنکلر ایچره

ای صبا حسب شیر دودم شاه جهانبخش ‌ ‌ ‌ ‌ ای کشته لری پشته قیلان جنکلر ایچره

بو ملک قرا داغده بی مونس وغمخوار ‌ ‌ ‌ ‌ فریاد سه یتقمیه منی ننکلر ایچره

[illegible]

مجنون کیمی عریان و دل آزرده و محزون — داغدن داغه کزر کزرم سنکلر ایچره

عشق اهلی صانوب سالک ایله همسفر اولدم — کزدوم برابکی شام و سحر لنکلر ایچره

بو کوچه عشقده بیلورم غایتی یوقدر — بیچاره نیازی قالاجاق تنکلر ایچره

ولد ایضا فی الرباعی من مقالاته

از عشق رخ لاله عذاری بردم — وز غمزه سیمبر نکاری بردم

ساقی ز شراب لعل گون یکساغر — درده که ز شوق لعل یاری بردم

ولد ایضا فی الغزل الترکی من مقالاته قدس الله سره

شکر خدا که ایتدی بار شاد و فکار کوکلمی — برکل تازه کوندرب ایتدی بهار کوکلمی

کوکب بخت سعددن داخی شکایت ایلمن — کون کیمی روشن ایلدی تیره و تار کوکلمی

شاه نشین چشمی نیز ال خاص ایدرسه کا — کر ایده نقش صورتن دار قرار کوکلمی

طبعنک ایدرسه کر هوس سیر و شکار چوخ کوزل — جهد قیل الله بر عمل ال بو طوار کوکلمی

قصد طواف کعبه دن کیمسه نی منع قیلمنم — اوبکانه کیمه کل کز بو زار کوکلمی

قویه هجوم خیل غم ملکت دلی خراب ایده — جانه یتوردی ساقی جان رنج خمار کوکلمی

یردمش ایاغ دور یوخسه کنایه بیلمسن — ساغر زرنکاری قاپ کوره بویانار کوکلمی

تنگ شکر دهانن باده نه بر پیاله ویر — یوخ دیمه کیم بو سوزنم ایلدی دار کوکلمی

حلقه زلف خم بخم سحر و فسونه منتظم — منکه عوام صرفم اوخ چالدی بو مار کوکلمی

دانه خال و دام و بوتا ایلسو ملهای وهو — بار سفید تک کوزن ایتدی شکار کوکلمی

من دلی اولمدم عبث اهل جهان سرای های — عقلم آپاردی سینه سی آلدی بونار کوکلمی

تاری بیلور که سرده نی بنده قیلار سیخ یکت — کر اوره قیسه بر و برا الا یار کوکلمی

فتنه قاشن توهمی قدمی بایه دوندرب — سکن جغد و بوم ایدب شعر شکا کوکلمی

باشم اقاردی نافه تک قانی مشک قیلدی — کوریری وارکه دانلیم من بوتتار کوکلمی

باغومی تیر غمزه دن ایلدی آری شانی تک — کردیرسن خلاف دور کل بچه یار کوکلمی

غنچه لبن تفکری قلبمی کلستان ایدوب — کل بو خیالدن نیم اتیمه کنار کوکلمی

یاره نه کوندرم دیو قالدی نیازی مضطر — طوطی جان زبان اچوب سویلدی زار کوکلمی

وله ایضاً رباعی

ای مونس خلوت شب هجرانم / وی داروی دردهای بی درمانم

قربان رخ مهر فروز تو شوم / یک شعله بزن از آن شرر بر جانم

وله ایضاً غزل

صنما بیا بخدا اگر من زار راز درت برانی / که همیشه مسکن عاشقان بود آستان پریخان

چه عذار طلعت آیتی بنگار حسن تو آیتی / تو ز حور جنتی بیقین که نمی شود بشر اینچنان

متحیر است مرغ دل بمیان سنبل و شاخ گل / ز کرم بگو تو شمع چگل بکدام یک کند آشیان

چه سود بی کسی ز دردم بکشم تورا چو جان ببرم / نرود هوای تو از سرم اگر بلحد شوم استخوان

شب هجر تو مه ز سمک تف آه من شده بر فلک / بعیار زن بکشش بتی که زر خالصم بکن امتحان

ز خدنگ جور تو جا شده بنخل قامتم چو نیستان / ز جهان ملول آیه تنگ جان بغرابتم ازین و از آن

همه عمر من بهمت شده سوی من نکنی نگه / بروم برش کدام شه بکه از خود بکنم عیان

بدو چشم مست و میر خوشت بخدنگ غمزه دلکشت / بصفای جمال بغشیت که دل از غمت رسیده بجان

توبجام باده ناب کن دل من ز غصه کباب کن / تو به ناز خواب کن من خسته دل بکنم فغان

ره عشق تو پر خطر من بینوا ندیده سفر / نه ز مقصدم نشان و اثر چکنم ز دل بکشم امان

من و فقر و ذل و مسکنت تو و فخر و عز و سلطنت / نشدار ز من بمنت نشوم دگر بتو خان جوان

نکشم قدم ز در شنیع ابن صبیح و طن نکنم بکو / چه شد آن باتی ذو فنون که ز لامکان بدهد نشان

وله ایضاً رباعی فی وصف الدلدل من کلامه علیه اکر

بشنو این نغمه خوش از لب بلبل بلبل / که کند منقبت صاحب دلدل دلدل

سرور کون و مکان پادشه هر دو جهان / شافع روز جزا ساقی مل مل مل

وله من مقالاته طاب الله ثراه در وصف میخانه وحدت

کهی در جوش و گاهی در خروشم / کهی در گفتگو گاهی خموشم

کهی از چشم ساقی در خمارم / کهی سرمست جام می فروشم

کهی در مسجدم تسبیح در دست / کهی در دیر گبر درد نوشم

کهی دیوانه صحرا نوردم / کهی فرزانه با عقل و هوشم

کهی در سومناتم بت پرستم | کهی سجادهٔ تقوی بدوشم

کهی از وعظ واز واعظ گریزان | کهی پند نکو خواهان بگوشم

کهی پوشم چو شاهان خز و دیبا | کهی چون زاهد پشمینه پوشم

کهی از شر دیو نفس ترسان | کهی خوشحال گفتار سروشم

کهی اندر سکوتم چون نباتی | کهی چون خنب می دایم بجوشم

ولە ایضاً فی الرباعی من کلامه

ای سرو قد و غنچه لب و سیم اندام | وی منفعل از مهر رخت بدر تمام

تا کی خورم اندوه شب هجرانت | ای بی تو بمن شادی ایام حرام

ولە ایضاً فی المخمس من بیانه

کشید بر سر خود طیلسان ترسائی | ببسته لب ز تکلم چو نقش دیبائی

مدام همچو پری کرده خو به تنهائی | بچشم کرده ام ابروی ماه سیمائی

خیال سرو قدی نقش بسته ام جائی

نگار خانهٔ عشق تورا بوجه حسن | پر از شقایق و نسرین کنم چو طرف چمن

توان ربود بچوگان فکر گوی سخن | امید هست که منشور عشقبازی من

از آن کمانچهٔ ابرو رسد به طغرائی

فدای تربت مجنون که شد مصاحب دد | گرفت دامن صحرا ز طعن مردم بد

ز رخ نقاب برافکن بکن نمایان قد | مگر ز راست دل آتش بخرقه خواهم زد

بیا بیا که اگر میکنی تماشائی

اگرچه خوشه پروین چو بدر تابان است | صفای عیش شب از کهکشان نمایان است

ز مشتری ورحل آن سما کل افشان است | مرا که از رخ او ماه در شبستان است

کیم بود بفروغ ستاره پروائی

از آن زمان که دلم رسم عاشقی آموخت | لب از مصاحبت مردم زمان بردوخت

ز سوز آتش هجران تنم چو عود افروخت | سرم سپید شد و چشم انتظارم سوخت

در آرزوی سر و چشم مجلس آرائی

چو دلبران بسر زلف خود عبیر زنند | بخندهٔ شکرین راه زره شیر زنند
همین نه بر دل من تیغ کین دلیر زنند | در آنمقام که خوبان ز غمزه تیر زنند

عجب مدار سری او فتاده در پائی

بسی تلاش نمودم ز رفت کار از پیش | نداد کام دلم آن نگار کافر کیش
دریغ و درد ازین فکرت محال اندیش | زمام دل بکسی داده ام من درویش

که نیستش بکس از تاج و تخت پروائی

ببند لب ز حسب دم مزن ز نام و نسب | قدم برون منه از شه ره طریق ادب
ز این و آن مطلب و وصال یار سبب | فراق و وصل چه باشد رضای دوست طلب

که حیف باشد از و غیر او تمنائی

بخوان بصوت حسینی ای جوان لاله عذار | ز طرز شعر نباتی مدام لیل و نهار
بیا ز من بشنو بار کن شتر لعطا | دُرر ز بحر بر آرند ماهیان بنثار

اگر سفینهٔ حافظ رسد بدریائی

وله ایضاً فی الرباعی من مقالاته عطر الله تربته

ای مرهم سینهٔ فکار عاشق | وی راحت جان بیقرار عاشق
یک شب بکرم بیا بکاشانهٔ ما | ای روی خوشت تازه بهار عاشق

وله ایضاً فی الغزل من تصنیفاته نور الله مرقده

با دل غمزده رو سوی گلستان کردم | عزم دیدار مثال رخ جانان کردم
از نگاه قد سروم چه خوش آمد بنظر | اینکه یاد قد آن سرو خرامان کردم
از تماشای گل و بلبل و طرف لب جوی | چارهٔ درد دل بی سر و سامان کردم
از غمت سر بگریبان تفکر همه را | هر چه سیر گل و گلزار و گلستان کردم
مهربان بر سر خوان چون نمک آورد او | زان سبب حرف تو بر خامه نمکدان کردم
سخن ار خام بود عیب مکن معذورم | سالها پیروی سلک خامان کردم
چون تخلص بتو گردید نباتی جانا | گفتن بیت و غزل را بتو آسان کردم

وله ایضاً فی الرباعی من طیبات کلامه قدس سره

ازراه وفا اکر بیائی چه شود — برچهرهٔ من دری کشائی چه شود

ازشمع رخ مهرفروز تو شبی — بر کلبهٔ من رسد ضیائی چه شود

وله ایضاً فی التجنیس وهو من مقالاته الترکیة رحمة الله علیه

کنه کوزم دوشدی بر مه جمالی — آق اوزنده قرا اشکی خالی وار

حلقه حلقه اولوب زلف شکینی — لوحش الله عجب قد دالی وار

یاکاقلری لاله کوزلر بادامی — باغرمی قان ایتدی لعل کلفامی

نه اولدیلر یارب خسرو نامی — خسرو شیرینین مین معالی وار

دی کلسون ساقیه قورسون بساطی — مرتب ایلسون بزم نشاطی

تیز اولون یاندرون شمع شماطی — دوشیون مجلسه هرنه قالی وار

صفحهٔ رخساری بدر منور — دوشنوب اوستنه زلف معنبر

دیشلری مرواری دهانی شکر — لب لرینین عجب داتلی بالی وار

کزه سن عالمی جمله سراپا — تا پیلماز بربله سرو دل آرا

دکمز بر موینه حق بیلور حاشا — هرنه بودنیانن ملک و مالی وار

بیرلیون کورم اسب کلکونی — بیوفا کوررم چرخ کردونی

برده بر سیر ایدم طرف هامونی — دیوانه لو کلمن یوز ملالی وار

من دیدوم پس خان چوبانی جوابدور — برایکیدا و غلاندور بسر بیاندور

دیمه کیم قوجه لوب قدی کماندور — ایندی کوردوم سقالنن چالی وار

(وله ایضاً) (فی الرباعی)

قربان عذار لاله رنک توشوم — حیران نکاه شوخ و شنک توشوم

ابروی کجت بدلربائی طاقست — وقت است که مقتول خدنک توشوم

(وله ایضاً غزل ترکی)

منم بو طبع مجنونم کنه بزم شراب ایستر — المده ساغر زرین کوزم مخمور خواب ایستر

رفیقم ربت زیبا انیم ساغر و صهبا — اساس عیش یا برجا کونکل چنک و رباب ایستر

کهی مطرب نوا اسلندفرح توسون دل آرام — کهی ساقی ایاغندن لبم شهد شراب ایستر

بهاراولجق تسلمانلر سم بو کبر وش کوبکلم | اوزین میخانه کجُنده یخوب ست وخراب استیر
صنم لر سنجده‌سی قیلمان تنباتی پیشیی اولمش | اوزین تلُکر ابا غنده تکلف سنیر تراب استیر

وله ایضاً رُباعی

وقت است که کرکه از غم آزاد شوم | از وصل نکار خویش دلشاد شوم
از کوه قراجه داغ بر بندم رخت | فریاد کنان بسوی بغداد شوم

وله ایضاً فی التجنیس

الله الله بو دلبر سیمبر | هانسی بخته ورن جانانه سیدور
داغتدی باشمدن عقل وهوشمی | بو نجه دریانن دُر دانه سیدر
هر کیم کورسه جمالینی آشکار | اختیاری کیدوب اولور بیقرار
کورسنمی یارب هانسی دلفکار | بو شمع رخسارن پروانه سیدور
اوزی شیرین سوزی شهد شکر ریز | عشوه سی دلربا غمزه سی خونریز
یناقی برک کل زلفی دل آویز | دهانی مرواری خزانه سیدور

خجل ایتمش اوزی شمس خاوری | هلال ایدوب قاشی بدر انوری
نه یالقوز ایلمش منی صرصری | چو خلر مجنون کیمی دیوانه سیدر
یولم دوشسه خرابات خرابه | دیرم عرضمی جام شرابه
بنا یتیشنلر بو برقرابه | یدّی دریا اونن پیمانه سیدر

وله ایضاً رُباعی

ای عشق تو در قالب فرسوده چو روح | از تیر جفا مکن دلم را مجروح
مسدود شد از هجر تو ابواب نشاط | تا کی نشود باب وصالت مفتوح

وله ایضاً فی المخمس

تا که در کشور دل عشق تو سلطان کردم | کام اول بهت ک سر و جان کردم
من سه امروز چو کل چاک کریبان کردم | سالها پیروی مذهب رندان کردم
تا بفتوای خرد حرص بزندان کردم

باخبر باش ایا رهرو منزل شاه | تا چو یوسف نشوی دایره در کرخا

راست اینست که از همت مردان الله — من بسر منزل عنقا نه بخود بردم راه

قطع این مرحله با مرغ سلیمان کردم

تا شدم شانه کش زلف عروسان سخن — خجلست از نفسم نافهٔ آهوی ختن

بشنو این نکته که بهتر بود از در عدن — از خلاف آمد عادت بطلب کام که من

کسب جمعیت از آن زلف پریشان کردم

کس ز عشق تو چو من زار دل افگار مباد — در همه عمر ندیدم نفسی خاطر شاد

دارم از عهد صبی این سخن از پیر بیاد — سایه بر دل ریشم فکن ای گنج مراد

که من این خانه بسودای تو ویران کردم

قامتم از غم هجرت شده چون حلقهٔ نون — شمع وش سوختم از شعلهٔ این سوز درون

دوش در مصطبه از طعن حریفان زبون — توبه کردم که ننوشم ز لب ساقی و کنون

میگزم لب که چرا گوش بنادان کردم

حکم تقدیر نگردید به تدبیر درست — تخم امید درین مزرع نابود نرست

دانم

از سر صدق بخوان فاتحه صلوات درست — نقش مستوری و مستی نه بدست من و تست

آنچه سلطان ازل گفت بکو آن کردم

شکر لله که دلم دوست ز دشمن بشناخت — گنج اسرار تو را مفت بافسانه نباخت

چون زلیخا دلم از آتش این بیت گداخت — اینکه پیرانه سرم صحبت یوسف بنواخت

اجر صبریست که در کلبهٔ احزان کردم

کام خود یافتم از لطف شهنشاه عرب — حسن نظمم شده تا بلخ و بخارا و حلب

من گدا فخر حسب نیست بنازم به نسب — گر بدیوان غزل صدرنشینم چه عجب

سالها بندگی صاحب دیوان کردم

ای بناتی بدر آور لقبی چون حافظ — تا بتابد بدلت شمع شبی چون حافظ

نیست ممکن تو باله سببی چون حافظ — صبح خیزی و سلامت طلبی چون حافظ

هر چه کردم همه از دولت قرآن کردم

ولہ ایضا رباعی من مقالاته طاب ثراه

ای بناقی غم دل از تو نهفتن بهتر | قصه عهد ازل با تو نگفتن بهتر
لعنت بتو نیست دیدنی روی تو | آواز تو از دور شنفتن بهتر

ولہ ایضاً فی الغزل من مقالاته عطر الله تربه

بلبل کیمی گل اوزره نکاشتاقم | طوطی قوشی دیللی ای صنم صنم
گوزللر سلطانی گویجک رخانی | کلابتین طللی ای صنم صنم
هر کیم گورسه سنی اولور دیوانه | دوشر مجنون کیمی داغه ستانه
قربانی اولدقیم بیتشدم جانه | قراجبش خاللی ای صنم صنم
لبی غنچه دیشی دُرّ مصفا | ممه سی شمامه بوخاقی الما
دهانی گلشکر زلفی دل آرا | جیسی قوینی بللی ای صنم صنم
غمزن اوخی اودور وبدور جانه | جلاد گوزن سوسیبدر قتامه
باشنه دوندکیم برگل بایمه | سرخوش اینچه بللی ای صنم صنم
بنا تینی یتور باغ وصاله | ناحق قان الیمه باتمه وباله

عشقن منی دوندر بدر هلا له | آدی سانی بلّی ای صنم صنم

ولہ ایضاً فی الرباعی

نمود از افق شرق آفتاب طلوع | نکرد از چه جمال تو آفتاب طلوع
فروغ روی تورا هر که شب بیام بدید | بخنده گفت که شب کرده آفتاب طلوع

ولہ ایضاً غزلیات

باز مرا کرد شاد دلبر دیرین من | برد ز رخش رنگ غم از دل غمگین من
پرده فکند از عذار بر در دلها قرار | کرد جهان را بهار شوخ و شلایین من
ساقی ساغر پرست خیز بیا می بدست | تا شود از باده مست یار مه آیین من
سوخت سراسر تنم از غم عشقش چو شمع | لیک نیامد شبی بر سر بالین من
جز رخ زیبای او نیست مرا آرزو | لات پرستی است گو مذهب و آیین من
کرد ز هجرت گذر سیل سرشکم ز سر | رحم نداری مگر کافر بیدین من
سنبل و ریحان من لف دل آویز تو | روی دل آرای تو لاله و نسرین من

جان گرامی نشد قابل قربان تو | ای بفدایت همه عقل و دل و دین من

لعل سخن گوی تو برد ز یاقوت رنگ | قیمت شکر شکست خسرو شیرین من

گر گذرد تیر تو از سپر جان چو غم | باک ندارد ز تیغ جان غم آگین من

نافهٔ آهوی چین می نشود عطرسا | گر شود عنبرفشان طرهٔ ماچین من

کرد بیک دور طی سیر همه کوه قاف | از پر عنقا گذشت شهپر شاهین من

مرد بناتی ز غم در ره صحرای عشق | هیچ نگوئی چه شد عاشق مسکین من

ولد ایضاً رباعی

ای رنگ بهار و بوی گلزار از تو | وی غنچهٔ پر پر خان تاتار از تو

از غنچهٔ خندان لبت بلبل مست | ای داغ دل لالهٔ کهسار از تو

ولد ایضاً غزل من مقالاته

ای جمال تو از بتان ممتاز | حق تورا آفریده مایهٔ ناز

جان فدای دو چشم جادویت | نظری سوی عاشقان انداز

مزن آتش بخرمن جانم | با رقیبان دگر مشو دمساز

می طپد در درون سینه دلم | تا کند سوی گلشنت پرواز

کی شدی راز من بگیتی فاش | سیل اشک ار نبشدی غماز

از سمن سنبل پریشان را | دور کن تا رخت ببینم باز

چه شود ار شبی ز روی کرم | با من خسته دل شوی همراز

ساقیا مدتیست محرومم | ز شراب و رباب و چنگ و نواز

تا کشم بار عشق را سرمست | لطف کن ساغری بمن ده باز

بحقیقت اگر رسم نرسم | منم و این طریق عشق مجاز

گرچه پایان راه پیدا نیست | رخش همت بیار در تک و تاز

باش تنها نورد چون مجنون | عشق را نیست حاجت انباز

همچو فرهاد شو درین وادی | با غم عشق او بسوز و بساز

از سرانجام کار هیچ مپرس | مکن اندیشه از نشیب و فراز

رواد ب پیشه کن درین مجلس — بروا این راه را بصد اعزاز

تا رسی بر وصال دلبر خویش — خاطر از غیر عشق او پرداز

این نباتی است در خروش و نوا — یا که در نغمه حافظ شیراز

وله رباعی

دیوانه کوکل لب دوفغان ایلمیچوخ — راز دلی خلقه عیان ایلمه چوخ

خاموش او تور فیض ازل تاپ اورکی — ابنای زمانه همزبان ایلمیچوخ

غزل فارسی وله من کلامه

کل برخ پرده کشید چون تو بکلزار آئی — بلبل از نغمه فتد چون تو بگفتار آئی

بر لب جوی شود خشک ستد بر یکپا — سرو سرکش تو اگر بر سر رفتار آئی

باده نا خورده بتان شورش آن مستا آیند — گر بمجلس تو بدین نرکس بیمار آئی

شور محشر شود از مردم عالم پیدا — تو بدین شور اگر بر سر بازار آئی

بشکنند بر همنان کردن عزی چو خلیل — تو بدین جلوه اگر بر صف کفار آئی

منکر کعبه شود زاهد سجاده نشین — مست و سرخوش تو اگر از در خمار آئی

صحت از بیح نباتی بکریزد چون تیر — تو اگر عشوه کنان بر سر بیمار آئی

وله فی الرباعی

دور کل العیق کو نکل ملکنی برباد قیلاتیخ — عقلی نغایه ویراخ شهر نو آباد قیلاتیخ

کلکلن سوز برایداخ غیری آرادن کوتوراتیخ — جانی جانانه ویراخ دهر ده بر آد قیلاتیخ

وله غزل فارسی

ای خیال تو مونس جانم — وی جمال تو نور ایمانم

چند سازی ز هجر جان کاهت — همچو زلف خودت پریشانم

دل خون کشته را بگو تا کی — بگدازی ز غم بدین سانم

در گلستان تو شاد خنده زنان — من ز هجرت چو شمع سوزانم

تو چو کل از غم من آسوده — من ز عشقت همیشه نالانم

هر کسی همدمی گرفته بخود — من بجز تو کسی نمیدانم

بنهاده تو سر بالش ناز　　من ز دست تو سر بگیوانم

ای دوا بخش درد مشتاقان　　کی رسانی مرا بدرمانم

ساقیا جرعه کرم فرما　　عاشقم دُرد نوش رندانم

از خراباتیان سرمستم　　از می و جام رو نگردانم

یا فقم تا نشان مدهوشان　　من بجان خاکپای مستانم

تا زنم دم ز فقر و درویشی　　پیش رندان بخاک یکسانم

عاشقم رند و مست و باده پرست　　فارغ از خلد و حور و رضوانم

در غم آن عزیز مصر وجود　　دیده گریان چو پیر کنعانم

گه غم هجر و گه امید وصال　　گاه غمگین و گاه خندانم

غافل از دین فارغ از دنیا　　روز و شب در خیال جانانم

گاه در دیر و گاه در مسجد　　گاه گبر و گهی مسلمانم

گاه ناطق شوم گهی خاموش　　گاه هشیار و گاه حیرانم

گاه در ذکر و گاه در فکرم　　گاه در جوش و گه خروشانم

گاه دیوانه گه خردمندم　　گاه در شهر و گه بزندانم

گاه بیچاره که بیچاره گری　　گاه درویش و گاه سلطانم

گه خدا بنده گه خداوندم　　گاه جبریل و گاه شیطانم

گاه موسی شوم گهی فرعون　　گاه هارون و گاه هامانم

گه گریزان ز خلق همچون دیو　　گاه چون شمع در شبستانم

گاه عاشق شوم گهی معشوق　　گاه پیدا و گاه پنهانم

گه نباتی شوم گهی مجنون　　گاه ملبوس و گاه عریانم

ولهٔ ایضاً　　در رباعی

ای زلف کجت رشته جان نازک　　وی لعل لبت ز برگ ریحان نازک

در وصف رخت قلم بکف میلرزد　　من خارکش و جمال جانان نازک

غزل فارسی　　من مقالاته

ای ملک صورت و پری تمثال — وی قمر طلعت و فرشته خصال

تا بکی میکنی نهان از من — خال مشکین و آفتاب جمال

بی رخت گل نمیتوانم دید — بی لبت شد حرام آب زلال

زلف بر باد ده که تا شنوم — بوی زلف تو از باد شمال

تو بگلشن نشسته با عشرت — من بغربت بصد هزار ملال

مردم از حسرتت نگفتی هیچ — فی زمان الفراق کیف الحال

از نظر گرچه غایبی لیکن — نقش رویت نمیرود ز خیال

با غم هجر تو چه میکردم — گر نمیشد امید روز وصال

ساقیا تشنهٔ می عشقم — نه شرابی که نیست پاک و حلال

بی توقف بعشق پیر مغان — لطف کن یکدو جام مالامال

تا نماید مرا زمن آزاد — برهاند مرا ز قال و مقال

لب به بندم ز نیک و بد گفتن — بنشینم خموش و فارغ بال

[illegible]

شکر لله ز همت مردان — از عنایات ایزد متعال

گل بختت بمدعا بشگفت — شاد باش ای همای فرخ فال

شد مرادت بکام دل حاصل — گشت بیرون ستاره ات ز وبال

از صبا مژده خجسته لقا — باز آمد بدولت و اقبال

مژده وصل نامه جانان — داد بر من فشاند زرین بال

کرد خرم مرا و خنده زنان — گفت دیگر ز درد هجر منال

باده وصل نوش و خوشدل باش — کام دل گیر از آن مه غزال

ای نباتی بکیب از جهال — جهد کن تا شوی ز اهل کمال

(وله ایضاً) (در رباعی)

دنگ ایتدی منی ناله چنگ ای ساقی — دور جامی یریت قیلمه درنگ ای ساقی

بدمستلک ایتمه قویمه جامی الدن — ایت دوری تمام لنگ لنگ ای ساقی

قصیده الفارسیة فی المدح و المنقبة الحضرة المتعالی الموالی علی بن ابی طالب علیه السلام

شکر خدا باز دل دامن دلبر گرفت — یافت ز نو عمر خضر ملک سکندر گرفت

بست در صومعه رفت بدیر مغان — در صف رندان نشست شور تو از سر گرفت

صورت لیلای من کرد مرا بت پرست — دین خود از دست داد مذهب آذر گرفت

مهر ز خلوت برید برد بمیخانه رخت — گردن مینا بکف از لب ساغر گرفت

خرقه و سجاده را کرد با آتش نثار — از تف یکجرعه می خوی سمندر گرفت

سجده لایق نمود پیر خرابات را — رقص کنان شیوهٔ مست قلندر گرفت

چاره گر درد من گشت رخ زرد من — این نفس سرد من مهر منور گرفت

اینکه شود در حجاب از رخ تو آفتاب — زمزمهٔ حسن تو چرخ مدور گرفت

تا بتوان جمع کن خاطر عشاق را — کاینهمه آفاق را شاه بلشکر گرفت

تا که شود زین سخن لعل تو گوهرفشان — کلک شکرریز من نامه بعنبر گرفت

سایه فکند ار کرم بال هما بر سرم — گوهر شعر مرا یار به از زر گرفت

شهپر شهباز من برد ز عنقا سبق — تیغ جهانگیر من باج ز قیصر گرفت

یکی

کیست چو من در جهان در ره عشق بتان — از کف پیر مغان بادهٔ احمر گرفت

کشت مخلد بخلد رست ز غوغای حشر — هر که بجان دامن آل پیمبر گرفت

هول قیامت کجا میخورد آن رند مست — کز سر دنیا بجست مهر ز مادر گرفت

خیز بده ساقیا جام مروق که دل — عود صفت در غمش آتش مجمر گرفت

سبحهٔ صد دانه را دور فکندم ز دست — کاین دل دیوانه ام مسجد و منبر گرفت

مهر دو معشوق اگر کرد بیک دل مقر — خسرو من پس چرا مهر ز شکر گرفت

نیست عبث عاشقان داغ جنونم بجان — در غم عشقش تنم صورت محضر گرفت

اشک من از هجر او داد ز دریا نشان — آه جگر سوز من آب ز گوهر گرفت

تا که شدم عاشق روی دل افروز او — چشمم از آن پس گر از همه دل برگرفت

تا بنماید خضاب دست خود از خون من — ترک سیه مست من قبضهٔ خنجر گرفت

نرگس جادوی او مبطل سحر حلال — طرهٔ پرپیچ او کفر ز کافر گرفت

از قد و بالای او سرو فرو شد بگل — چهرهٔ زیبای او زیب ز زیور گرفت

چند بگویی ترا کرد که زین غم رها — دست مرا قاضی بازو کبوتر گرفت
شیر خدا شاه دین ساقی روز پسین — زینت عرش برین حیدر صفدر گرفت
پادشه هل اتی شافع روز جزا — مظهر ذات خدا زوجه اطهر گرفت
نفس رسول کریم شیر خدای عظیم — قاسم خلد و جحیم شافع محشر گرفت
خسرو عالی علم سرور کل امم — قالع کفر و ظلم نیر غضنفر گرفت
بحر سخا شاه دین لشکر روی زمین — سرور اهل یقین خواجه قنبر گرفت
شعشعه تیغ او تافت بملک حبش — بر در زنگی قرار سر ز پلنگر گرفت
از می گلرنگ او آب ز میخانه رفت — از روش خنگ او زانوی صرصر گرفت
گلبن باغ صفا سرو ریاض وفا — تاجور لافتی شاه مظفر گرفت
از خطر رمح او دیو نهان شد بقاف — از دم شمشیر او خنجر سنجر گرفت
دُر ولایت صدف گوهر بحر نجف — پادشه من عرف خسرو خاور گرفت
صفدر عالی نسب سرور والی حسب — عالم علم و ادب قاتل عنتر گرفت

مجمع فضل و هنر منبع عقل و نظر — مخزن علم و خبر فاتح خیبر گرفت
هر که شد از جان و دل عاشق و مشتاق او — دشمن او را ز رشک مرتد و ابتر گرفت
کی شود اوصاف تو حد زبان قلم — در صفت مدح تو نطق سخنور گرفت
ناوک دلدوز تو همسر تیر شهاب — پرتو روی تو نور از مه انور گرفت
نقطه خالش عجب دام بلا گستر است — بین که بیک دانه صید شیر دلاور گرفت
حیدر درنده حی سرور فرخنده پی — مفخر کاوس کی ساقی کوثر گرفت
صاحب تیغ دو سر ناظم امر قدر — ما حصل و مختصر آنکه کرار فر گرفت
عکس جمال تو برد از ید بیضا گرو — لعل گهر ریز تو سحر ز ساحر گرفت
تا بکند ذوالفقار کافر بین را دو نیم — از پر جبریل خون تخت دو شهپر گرفت
گفت فلک آفرین کرد ملک مرحبا — تا که سر انگشت او از لب اژدر گرفت
از نفس چلتنان گشت تمام این سخن — بعد بسیر جهان بال ز مسطر گرفت
گشت بناتی عجب بلبل دستان سرا — تا که زبانش ز شوق نام وی از بر گرفت

وله ایضاً فی الرباعی   من مقالاته عطّر الله مرقده

امشب ز غمت ببین چها خواهم گفت   راز دل خود بصد نوا خواهم گفت

اندوه فراق و درد هجران ترا   با باد صبا جدا جدا خواهم گفت

وله ایضاً فی غزل الترکی   و هو من کلامه نوّر الله تربته

سرمست چیقدوم کنه میخانه‌لر ایچره   اولدم کنه رسوا نیچه فرزانه‌لر ایچره

یا خدم اوده سجاده و دستار روانی   برآد ایلدم من داخی پروانه‌لر ایچره

ای شوخ پریطلعت و ای سرو گل اندام   گزمه سنی تاری بلیه بیگانه‌لر ایچره

اول نرگس مستینه فسونگر دو خدایا   سالدی منی مجنون کیمی دیوانه‌لر ایچره

گل ویر بکا بر جامده ای ساقی گلفام   تا میست یازم ابو سوزی افسانه‌لر ایچره

بالله بوت لاله رخن نوخدی نظیری   با خدم نیچه مین صورت بتخانه‌لر ایچره

اول گنج خفی دن بو اثر بولدم اهر گز   جانم چو ریدی پیچ هیچ یره ویرانه‌لر ایچره

ای کوثر ایچون آه چکن زاهد ابله   میخانه‌ده گل گور اونی پیمانه‌لر ایچره

غواص کیمی غوطه ور بحر نجاتی   اول گوهری استر تا پا دردانه‌لر ایچره

وله من تصنیفاته الوافیه   اعلی الله مقاماته فی الرباعی

در کون و مکان میر و شهنشاه علی است   حقّا حقّا که قل هو الله علی است

مشهود و شهید و شاهد و شاه جهان   شک نیست که شاه نعمة الله علی است

وله ایضاً من تضمیناته فی المخمّس

چند گویم که ز گل روی دلارای تو خوش   یا که از سنبل زلف چلیپای تو خوش

بنماید بنظر جمله اعضای تو خوش   ای همه شکل تو مطبوع و همه جای تو خوش

دلم از عشوه شیرین و شکرخای تو خوش

از غم عشق تو ای شوخ شدم زار و نحیف   لاغر و زرد و دل آزرده و بیمار و ضعیف

نیست الحق ز نکویان چو تو شنگول و ظریف   همچو گلبرگ تری هست وجود تو لطیف

همچو سرو چمن خلد سراپای تو خوش

کیست مانند تو امروز سخن سنج و فصیح   لعل جانبخش تو شد مبطل اعجاز مسیح

گرچه از جمله خوبان مه مصر است صبیح | شیوهٔ ناز تو شیرین خط و خال تو ملیح

چشم و ابروی تو زیبا قد و بالای تو خوش

چه کنم رفت بشادی برود فصل بهار | هست کافی بمن آن سرو قد لاله عذار

با وجود تو مرا با گل و گلزار چکار | هم گلستان خیالم ز تو پر نقش و نگار

هم مشام دلم از زلف سمن سای تو خوش

من ندیدم چو تو مه طلعت و گلرخساری | پسته لب غنچه دهن دلبر خوش گفتاری

وصف حسن تو درین صفحه نگنجد باری | پیش چشم تو بمیرم که بدان بیماری

میکند درد مرا از رخ زیبای تو خوش

شور عشق تو پدیدار که گم گشت ز سر | یکنفس فکر تو از لوح دلم نیست بدر

هست دایم بنظر نقش تو چون نور بصر | در ره عشق ز سیلاب فنا نیست گذر

کرده ام خاطر خود را بتمنای تو خوش

پا ز راهت نکشم تا ز بناتی اثری است | جا کنم در دل خود درد ترا هر قدر است

بس

پس نشستن ز طلب پیش من از بی هنری است | در بیابان فنا گرچه ز هر سو خطری است

میرود حافظ بیدل بتولای تو خوش

فی الرباعی ایضاً وله

ای رونق باغ زیب گلشن هی هی | ای بدر نمای ماه روشن هی هی

مپسند بچاه غم ازین بیش مرا | ای قوت بازوی تهمتن هی هی

غزل ترکی وله ایضاً

اگر قویسن باجام من نظر اول چشم شهلایه | گوزم چیچون اگر سن برده جام باجام مینایه

براوزگه جام توبه خود وروی لی شتاقی دیدارم | نولور باخ ز نظر بو عاشق مجنون شیدایه

بیلدا اوجیسب حسکو تابانش نوکز راهه | دیکی اوکور گلین باخسان اول الف چلیپایه

اگر عارفن انلار بن لازم کشف حال ایتمک | نیکی گوزلری جادو سالوب بو شور و غوغایه

ینره میدن امانت ایچون انلر منکه تا کیتدم | ولیکن سنز حیف دوشمیون بو قالمو سودایه

بناتی چوخ جفا چکدی ورادن اولدی جا وصل | یری یرسن اول همت بابوش دامان مولایه

وله ايضاً في الرباعي

کر برخ من دری کشائی چه شود | مهر رخ خود بمن نمائی چه شود
از لعل لب روح فزا آیا | برکوش من آر رسا صلائی چه شود

وله ايضاً غزل ترکی من مقالاته قدس سره

بیلیکم اکر خوش کلورا اول کل خندانه رقص | تا بیلور الم ریم من بجه بستانه رقص
حلبی بدر مطرب راست قیله قدنی | اورده که ایستر ایده عاشق دیوانه رقص
پرده اورندن اکر سالسه نیم دلبرم | عارض اولور عرشده مهر درخشانه رقص
کیمدو بو شیرین سخن بلبل خوش الحان | زمزمه سندن دوشوب صحن کلستانه رقص
اوبت موزون اکر عزم کلستان ایده | نخل قدندن دوشر سرو خرامانه رقص
نام خدا رجا عارض تابانه باخ | شعشعه سندن دوشوب شمع شبستانه رقص
بارده قالوبدر کنه ساقی کل پر سن | تا سالم برجا به حلقه رندانه رقص
کرم الیه هنکامه نی کل کنه بر کردشه | تا ایلیسون دمبدم ساغر و پیمانه رقص

تمت

همت پیر مغان هر کیمه یار اولدی او | دوشدی خرابات آرا ایلدی مستانه رقص
ساقی نوالدن اکر ویره شراب یقین | مست اولوب ایدر عاقل و فرزانه رقص
صوت نی و نایدن عالم اولوب پر صدا | ناله دفدن کلوب مطرب خوشخوانه رقص
طلعت لیلی عیان اولدی کنه داغدن | غلغل مجنون ویروب شیر بیابانه رقص
داغ یاران اوغلان ها تولدی فرهادی نو | تیشه سندن دوشوب کنبد کردانه رقص
اینبه تناتی اکر شوق ایله برجرعه نوش | شور نوادن سالور عرصه دورانه رقص

في الرباعي من مقالاته عطر الله مرقده

از هجر رخ خود ار برانی چه شود | بر وصل خود ار برسانی چه شود
زان باده معرفت که در ساغر تست | یکجرعه اگر بر افشانی چه شود

في المخمس من غزليات خواجه شیرازی علیهم الرحمه

تا که در کوشه وحدت سکناتم دادند | خضر وش رخصت راه ظلماتم دادند
چونکه از نور دعا صیقل ذاتم دادند | دوش وقت سحر از غصه نجاتم دادند
وندران ظلمت شب آب حیاتم دادند

مست و بیهوشم به بتخانه چو لاتم کردند | بیخبر از دو جهان همچو مناتم کردند

لاجرم تا که ز خود بیخبره باتم کردند | بیخود از شعشعهٔ پرتو ذاتم کردند

باده از جام تجلی و صفاتم دادند

یاوری کرد عجب همت والا نسبی | لایقی شان و قدر قدر و معلا حسبی

حمد لله سلام بر رسول عربی | چه مبارک سحری بود و چه فرخنده شبی

آن شب قدر که این تازه براتم دادند

باز از بحر دلم دُر و گهر میخیزد | عارفان را همه بر شور و سماع انگیزد

خامه‌ام بین چه عجب جوهر جان میبیزد | اینهمه شهد و شکر کز سخنم میریزد

اجر صبریست کزان شاخ نباتم دادند

مرحبا طالع فرخنده رهی نیک نهاد | عقدهٔ مشکل دل را عجب آسان بگشاد

تاج عزت بسرم بخت نو امروز نهاد | هاتف آنروز بمن مژدهٔ این دولت داد

که بر این جور و جفا صبر و ثباتم دادند

مهر رخسار تو ای شوخ مبینا ز زوال | که رسانیده مرا است بسر حد کمال

عهد کردم که دگر دم نزنم از خط و خال | بعد ازین روی من و آینهٔ حسن و جمال

که در آنجا خبر از جلوهٔ ذاتم دادند

شکر صد شکر که از فیض قوانین ادب | عاقبت در ره آه سحر کسب شب

بتمنای خود از دولت بیداری شب | من اگر کامروا گشتم و خوشدل چه عجب

مستحق بودم و اینها بزکواتم دادند

چند باشی چو سمن خسته گریبان ای دل | در ره عشق چنین زار و پریشان ای دل

خیز زین بیش منال از غم هجران ای دل | شکر شکر بشکرانه بیفشان ای دل

که نگار خوش و شیرین حرکاتم دادند

ایکه هر سو بشتابی ز پی سعد کان | بهر زر خیره کنی قامت خود را چو کمان

می ندانی ز کجا یافتم این شوکت و شان | کیمیائیست عجب بندگی پیر مغان

خاک او گشتم و چندین درجاتم دادند

سالها دل غمش از اشک رخ زرّین بود — چون نباتی رستم خاک بسر ریزان بود
که چو هاروت بچاه غضب آویزان بود — همت حافظ و انفاس سحرخیزان بود
که ز بند غم ایام نجاتم دادند

فی الرباعی من مقالاته علیه الرحمه

ای هی هی مستان خرابات از تو — ای نور دل پیر مناجات از تو
بر هر که نظر کنم توئی جلوه نما — ظاهر شده در جمله علامات از تو

فی المخمس من اشعار الخواجه الشیرازی علیهما الرحمه

هر که را در سر هوای پیر کامل بایدش — در خرابات مغان پیوسته منزل بایدش
جور لیلی را چو مجنون تاب در دل بایدش — باغبان گر پنج روزی صحبت گل بایدش
بر جفای خار هجران صبر بلبل بایدش

غم مخور گر عاشقی از فرط اندوه و ملال — در وفا ثابت قدم شو همچو مهر بی زوال
ایدل اندر بند نفس از پریشانی منال — خوش بخوان این نغمه را ای بلبل شیرین مقال
مرغ زیرک چون بدام افتد تحمل بایدش

دوش

دوش وقت صبحدم شد در گلستانم مقام — در لب جوی پی سروی خوش نشستم شادکام
ناگهان از بلبلی بر گوشم آمد این پیام — با چنین نکهت خوش با دا نظربازی حرام
هر که روی یاسمین یا جعد سنبل بایدش

ساقیا ای چاره ساز عاشق بی غمگسار — می بساغر کن که آمد موسم فصل بهار
خیز کمتر کن حکایت جام زر در گردش آر — رند عالم سوز را با مصلحت بینی چه کار
کار ملک است آنکه تدبیر و تامل بایدش

بحث کفر و دین مکن اینجا که از عرفان بریست — جان فدای مقدس کن که کجا یمن بریست
وقت گل با لاله روئی می نخوردن از خریست — تکیه بر تقوی و دانش در طریقت کافریست
راهرو گر صد هنر دارد توکل بایدش

شکر ایزد را که خوش رستیم از سرمای دی — گرم شد دیر مغان از آفتاب جام می
هم صدا با نغمه مطرب نوای چنگ و نی — ساقیا در گردش ساغر تعلل تا بکی
دور چون با عاشقان افتد تسلسل بایدش

چند پرسی از بقای چیست حاصل از وجود — از ازل کی خواسته‌اند از سر بود و نبود

دم مزن افسانه کم گو می بساغر ریز زود — کیست حافظ تا ننوشد باده بی آواز رود

عاشق مسکین چرا چندین تحمل بایدش

ولـه من کلامه فی الرباعی علیه الرحمه

ای باد اگر بکوی شیرین گذری — از من برسان بسرو نازش خبری

یکدم بنشین بگو که خسرو میگفت — بازآ که دگر ز من نیابی اثری

قصیده در مدح مولانا و مولا الکونین یعسوب الدین امام المتقین و امیر المؤمنین
ابا الحسن والحسین سیدنا و پیشوانا اخ الرسول و زوج البتول و سیف الله
المسلول امام المشارق والمغارب اسد الله الغالب غالب کل الغالب
ومطلوب کل الطالب نور السالک و نور الثاقب اعنی حضرت شاه
ولایت مآب علی ابن ابیطالب روحنا و ارواح العالمین له الفداه علیه السلام

طرف گلشنده کنه بر گل حمرا گوریر — طرفه خوشرنگ و تروتازه و زیبا گوریر

باغ رضوانده بو باصحن گلستان ارم — دور تا دور همه سرو دلارا گوریر

لاله و گل قارشوبیر بره سبحان الله — باخاسن هر گله بر بلبل شیدا گوریر

لوحش الله گوره سن جنت شداد دیو — که جمیع در و دیواری مطلا گوریر

انعم الله که بو درگاه دفیعا ده مدام — ریزش نعمت و انعام برایا گوریر

قصر فردوس مقابلده بو بن خرگاهی — تخت طاوس عجب عالی و اعلا گوریر

حشمت و شوکته باخ عظمده خدام دری — هر بری خسرو و خاقان ایله همتا گوریر

بو نجیب مدد و یا رب بو نه تمکین و وقار — که همه شرط ادب بونده هویدا گوریر

حمد قیل ایزده تو پراغه دوشن اوزره سورت — بی نوا باخ گوکه گوره افسر دارا گوریر

گیمدی بو تخت نشین صلی علی نام خدا — تاج خورشید محمد شه والا گوریر

باشنکی سال اشاغه اتیمه تکلم اصلا — گوزنکی تنک ایره گور توده غبرا گوریر

باخ همه خسار رنه هر کز که اونن هر باخشی — عاشق اولد زمکه بر خنجر برا گوریر

چشم بدون بوشهی ساخلاسن ایشاه جهان — که بو عالمه بر لطف خدایا گوریر

آفرین بخ بخ ازین شاه عدالت گستر — کائنات اوزره که نه رایت کسری گوریر

نقل شیرین دو بو یا قصهٔ یوسف در بو — که تمام حرفلری لؤلؤ لالا گوریر

بو نجه شکلدر یا رب بو نه صنع و قدرت — صولت حیدری و هیبت موسی گوریر

صورت شیر خدانی نجه چکدی نقاش — جبههٔ انوری بر مهر مجلا گوریر

ساقی روز ازل جامنه محتاج اولدی — خوابه گیتدی و گیجه گوزره ساغر و صهبا گوریر

سهودن ساخله دیلون ای دیلی کج تا که زبان — که سنون فرعلرین اصل خطایا گوریر

کیمدر بو میر کرم صاحب شمشیر دو دم — که منسوب ولدلر قاتل اعدا گوریر

دور ایدر دایرهٔ عرش ده پرکار صفت — کیمه گورنمز که او بر برق شعشعا گوریر

شاه اسلامه الهی بو شهنشاهی معین — ایله سن کیم سبب راحت دنیا گوریر

رب زدنی دیرم تا نقد جانم وار — منبع جود و سخا بحر عطایا گوریر

قوی دیسونلر بلی مخلوق تمامی که عیان — سایهٔ رحمت حق در یکتا گوریر

اشتبین ده که نه اقبال شه دوران — بر دعا گوی کمین بی سر و بی پا گوریر

شاه

شاه تعریفی عجب آدمی مغرور ایلر — علم الله که بو بر شاعر غرّا گوریر

بو اگر خلق سوزی همپر سیمرغ دگل — نیه بس قاف ده بر بچهٔ عنقا گوریر

بو جنون سوزنه باخمه گیت اعقلی دیا — که بونن سوزلرن اکثری لودا گوریر

خدمت پیر مغان قسمت ایدر دون اولنز — دلی مهر کنه بر مایهٔ غوغا گوریر

مدتی لال ایدی ایندی گرا اولوجب و الان — اوزنی بعد خوش سوزلی بر شعلهٔ سودا گوریر

دل و دیوانه نه عاقل او تور و بسن هی — نعرهٔ صیحه شبدیز سما سا گوریر

بو یقین تحمه آیه ماهند ادو — که حزین جانم آرا مهر زلیخا گوریر

نه دوربسن دانی چشوارهٔ یو گور قیل تعجیل — ایلقایم طنطنهٔ مرشد دانا گوریر

کیمدر بو شاه فروشیر نر و کوه شکوه — داغ و داش هامی بو تون بانک درایا گوریر

یاد منه دوشدی گنه آیهٔ قل ان کنتم — جسم زار مده کنه تحسر تولا گوریر

کیمدر بو شمس ضحی بدر جا عرش سیر — الله الله کنه بر نور تجلی گوریر

بار الها سن اونن دشمننی ایله فنا — شهر قلبمده کنه قهر و تبرا گوریر

زار کوکلمده کنه کرمده و هنکامهٔ عشق — دشت ایمنده کنه آتش سینا کورینر

کیمدر یارب کنه بو دلبر لیلی آیین — جبهٔ داوره عجب شوخ و قشنکا کورینر

مهتر صدر جهانک کوزی قامستن بربدی — بر چولاق برکوزی کور بردلی لالا کورینر

کیمدر یارب کنه بو شمع هدی مهر ضیا — معدن علم علا کنج سراپا کورینر

قد شمشادی کوروب کجه اونوتدم سروی — چشم جادو نکهی نرکس شهلا کورینر

حقهٔ لعل لبی مخزن یاقوت و عقیق — دلشیون هر بری بر در مصفا کورینر

دانهٔ خال سیه مایهٔ هر سحر و فسون — زلف پر غولی کوزه عنبر سارا کورینر

بو نجه دام بلادر که خلاص اولمق یوخ — ایدل افسون اوخو کیم زلف چلیپا کورینر

یوخدر بو درده دوا کر دینه چاره بری — ساقی لاله رخ و کردن مینا کورینر

جعد مشکینی بوراخ کیت سوزنکی ایله تمام — که اونون هر تلی بر دام بلا یا کورینر

کنج اخفایه چکل پرقع و ملعبدن کیچ — آقلو یوسف بو نشاده انشا کورینر

غنچه‌یه خنده داخی کثرت اعدادن هیچ — علم نصر من الله فتحنا کورینر

نثرلم اولدی کنه قلعچه صمت و سکوت — کنه بو قلعه‌ده بر صخرهٔ صما کورینر

انت منی دیدی سلیمانه نبی عیب اولمز — سنده والله معک کوزن کیمی پیدا کورینر

بزم وحدتده مقام الیملی تاری بیلور — کوکلمن آینه‌سی مظهر اسما کورینر

جام جمشیدی عجب مغت کتوردم الیمه — لوح دل آینه مظهر اسما کورینر

کل برآزده وره ییم قاف کیمی لاف و کزاف — حسن خطمده صفای ید بیضا کورینر

آج فصاحت قاپوسین ای انا افصح نسلی — سنده میراث شهنشاه تدلا کورینر

شمس تبریز کیمی محیی اموات اولدون — وه اونون جلوه کبی عالم بالا کورینر

طبع مطبوعن ایدر مانی ارژنکی مخجل — رشحهٔ کلکتن سحر حلالا کورینر

بونه پروازدر ایا طایر سیمرغ شکار — تخت باالنده کنه فوق ثریا کورینر

سوزی قیل شهد شکر ای انا املح بالایی — محک در سخن صورت صدرا کورینر

جانمی یاخدی بو اود اولدم امان ای ساقی — بجه یاخ کورنه عجب دامن صحرا کورینر

لن ترانی دیمه چوخ ساغر زرینی کوتور — نه عجب سنده کنه بولم ولما کورینر

برجه کوسترر اوزکی شاد ایله بو کجوری — که سنون مهر رخن دفع بلا یا کوریز

شط بغداده دنر هجر کونی چشم ترم — یاش توکنده دیسن موجه دریا کوریز

شاه مرغان جهان مدح نقش و نگار — مرحبا سویله کورم هودج لیلی کوریز

عشق اهلی کامل ایدن جمله انسان بنی — سبب جذب بنی حسن حمیده اکوریز

دم چکوب دهمه داخی دوا اونکار رفع باز — درد نکا چاره سنون پرده اخفا کوریز

باسمه ویشقاری قدم گنج خفادن زنهار — که جهان ایچره عجب معرکه برپا کوریز

پیر کلرنک اکر ایسته جمالین ظاهر — حق بلیور کیم دیرم خضر معلا کوریز

همت پیر مغان شاه احوال اولدی — قاصد شهر سبا ظاهر و پیدا کوریز

حمد لله که قبول اولدی دعای سحرم — اثر کشف نکش قبر مولا کوریز

حی ایدر عظم رمیمی نفس شکیمی — نطق شیرینی آرا معجز عیسی کوریز

بو نجه لهجه دو طوطی سوطی خط و خال — چتر الوان سلیمان سما یا کوریز

آفرین فالک توفیق بهار کلدی — لیلة القدر بانچه شب یلدا کوریز

سوزی شیرین اوزی چرکین بو نباتی بلمن — تاری و کسون کی اونک ابابا یا کوریز

وله من مقالاته عطر الله تربته فی الرباعی

ساقی در میخانه چرا بسته است — بی ناله چنگ و بی صدای رود است

برخیز در جنت اعلا بکشا — پیمانه بده که موسم امرود است

قصیده من تصنیفاته قدس سره فی منقبت حضرت شاه ولایت مآب علی ابن ابی طالب علیه السلام

بیار ساقی بهوای گل جام زرکش می مروق — که بود چون جم ایام انجم بم بادم ادم از انا الحق

بساط عشرت بکلستان بر شود دماغ گل معطر — ز دست ساقی بگیر ساغر بجو بکر که نیست جز حق

بدور لاله بنالهٔ نی بنه پیاله ز دست هی هی — هوای صبا آمدم که شاید می بکند تجلی دی رنق

بنوش باده بمرغزاری بجو کناری بگلعذاری — فرشته خو و فا شعاری بجان بود دلش بر اشتیاق

بنغمه بلبل بخنده چون گل بطره سنبل بغمزه قاتل — چه طره کاکل بلای دل این تسلسل بیار راد ق

سخن شناس لطیف و موزون لطیفه پرداز چو طبع مجنون — بعشوه لیلی بشیوه سلمی بجلوه عذری بلهجه وامق

چنین نگاری ربایداز دل قرار و صبر و توان و طاقت — که تیر غمزش بجان عاشق چو بار سوزان بود محرق

شعاع موی‌ش خور شعشعانیش صبح حل بر | شدی درخشان چو بدر زان خشان زدی لولو چو کهر شارق

زچهر کاکل مرش دل آرا الی‌ش از زر کرفته پرا | رکاب بیش ز سیم زر مصفا کشیده نور‌ش سرار ابناء روح

سینه‌ز چیزی چه شیر غران تند بری چو تیر پران | عدو کری چو تیغ بران بصف سکافی چو سیل فالق

دکر بنا بروی دنیا چنین سمند لطیف و زیبا | مکر که کردد علی هویدا شوی تو مخبر از این حقایق

دکر از اینجا برو بیالا چراندانی تو قدر خود را | تراچه جرات تراچه یارا اکر بترسی ازین صوا عق

ازین قصیده که باغ ورد است اکلاب کیرد هر آنکه دردا | دم منافق همیشه سرد است بیا تو کلچین ازین حدایق

کره زشطرنج نمی کشاید ز نرد بازی چه مینفر اید | اکر تو خواهی که غم سر آید بنوش جامی ازین رحایق

ز هیچکس ما طمع نداریم بلطف مولا امید واریم | نه با غنایم کذشت زاریم شدیم قانع برزق رازق

ز خوان شاهی نواله خواریم ل جیاری ز روز بد بنیا ایم | ز وضع عالم خبر نداریم بروی دریا باق قایق

همیشه خوش بد بدر دو نمی ایم ز سیم زر فقر و ذلت | رقص و بسط زمانه فارغ نه غم زراتق نه فکر فاتق

ز فکر دشمن غمی نداریم که چون تو یاری شفیق داریم | نه بار در دل زطعن خاین نه عار در بار شتر فاسق

شها بلطفت امید واریم که من بجز تو کسی ندارم | چه میشود کر که چون تعمیری دمی بپرسی کند تعالق

بعهد ظل جلالی سرمد امیر غازی شه محمد | تمام شد این مقال شیرین بنظم رنکین بصد دقایق

بر آر دستی بکو خدایا بده شفائی تو شاه ما را | بود نمایان وی کی نهال عمر شه چو نخل باسق

همیشه تا بخش شود درافشان چو بدر تابان بدور دوران | بعرش شادی همیشه خندان لوای بختش مدام بارق

بیا بنانی بنغمه بازی بلحن تازی بخوان حجازی | بشر انکه زبان بسازی کسی بکوید تو راز از ارق

زبدو ایجاد چو کاک باری بار خلقت چو کشت جاری | چو زد تجلی جمال انشه شد این بنا عشق مشتق

من تصنیفاته طاب الله ثراه فی الرباعی

ساقی بکف آر دامن مینا را | یادی بنما بی رشد دانا را

در عشق وی این پیاله مستانرا | پر ساز بخوان سوره اعطینا را

من مقالاته قدس سره فی الغزل

ماشاء الله قادر الله کور بجه دلبر یار ادو | کل او زنده فشان فشان زلف معنبر یار ادو

آغزی غنچه لبی پسته جیلی اینچه بوی پسته | تو کولبد ور دسته دسته کور زلف طلایار ادو

قاشی فتنه کوزی جادو هر بری اوز لاله خالی هندو | عینا کردن ساقر هو کل نو خاتین تیار ادو

کوندن کوی چکلدوکالی سروه بیر قددالی | لبین اسن بیلرمالی سوزینی شکر یارادوب
دیلی المس دیشی انجی آق سینه سی کوهر کنجی | وصفه کلمز یاروغنچی بودنی افسونکر یارادوب
مسلمانلر یوزیرادمنی اتیدی یخشی فرهاد | غمزه سی یاغی جلاد کبر کین خنجر یارادوب
هر کیمی حالتو داوریراره ایدب مقرر | اونی بر شوخ کل پیکر منی سمندر یارادوب
اوکونکه یاراندی انسان قلم یازدی بیله فرمان | منی شاه کلرخان منی قلندر یارادوب
ایدبدور صانع داور هر کیمی بر شانه چاکر | منی بردیوانه مهتر سنی بر سرور یارادوب
ازلدن قادر بیچون اوزی قویمیشن بیله قانون | منی دو لیلی قارون منی بر مضطر یارادوب
قیلیم بیلیم یارب دوشم غمدن لبالب | منی شاه مودب منی بر سنجر یارادوب
اودم که ربی الاعلی عالمی ایتدی هویدا | منی شاه لافتی منی بر قنبر یارادوب
هر کیمی ازدد انابر طرزن ایدب پیدا | منی بر دهر محلا منی بر اخکر یارادوب
کل رخساری بیلر غازه کل جه سیرالیه تازه | بلبل چوخ کورتکمیه یازه کور کل پیکر یارادوب
نبانی چکب علی علی کونکلن اوتسون جلی | اونی الله بلی بلی بودلده ازبر یارادوب

وله ایضا فی الرباعی من مقالاته

برخانه مرو عزیز من ره دور است | درباغ نشین که موسم انکور است
بلبل بفغان و غنچه اندر شادی | قمری ز طرب ببین چسان مسرور است

غزل ترکی من تصنیفاته نور الله مرقده

ای بیوفا کتورمه چوخ افغانه کونکلمی | یاندرمه موجه آتش هجرانه کونکلمی
بردم کوتورا و کل کیمی رخساردن نقاب | ای سنکدل تیورمه بیله جانه کونکلمی
قیل لوح سینیمی هدف ناوک جفا | برشاد قیل بلالره همخانه کونکلمی
بر جرعه سیدن اوتری منی اتیمه دل کباب | دوندرمه ساقی جان بوقدر قانه کونکلمی
ویرباده مست قیل منی سال خم ایاغنه | دشت جنونه سالمه بو دیوانه کونکلمی
ای دلبر ستمکر و ای یار تندخوی | سالدون عجب اوچاه زنخدانه کونکلمی
دور زخنده حلقه و رزلف خم بخم | اولدرچکن کمند ایله زندانه کونکلمی
رحم ایله بربو کوزدن آغان قانلو یاشمه | ایت برنشان اوناوک مژکانه کونکلمی

بومرغ دل کیم دانه خالن اسیردور — قلمش یوا اوزلف پریشانه کوکلمی

جلاد کوزلرون سوسیوب بخششی قانمه — استیرکه غمزه دن اییده ویرانه کوکلمی

بلیم نکاره صحرا وحدی مست کوزلرن — مجنون کیمی توشتدی بیابانه کوکلمی

صنعانه یار ایتدی بنی زلف پر چمن — نقش عذارن ایتدی صنم خانه کوکلمی

حیران اولان جمالنکا کلدن کلام آلور — بیجا یاریمه سیر گلستانه کوکلمی

بر گلعذاره عاشق اولوب سالمشم عجب — پروانه تک بر آتش سوزانه کوکلمی

هجرن آختدی لیکه کوزیدن سرشک آل — قورخوم بودور که غرق اییده طوفانه کوکلمی

ایش بتزا ولدی زهد وریادن بنا تمام — جام طربدن الیمه بیکانه کوکلمی تمام

رباعی من مقالاته الشریفه جهة حاضر شدن اسرار خاص حضرت خضر ع

درویش مخور تو خون این مینا را — پر دود کن این نواله مولا را

خضر است مگر که سبز پوش است مدام — یا خضر نبی بده مرا د مارا

فی المخمس من اشعار خواجه حافظ شیرازی علیه الرحمه

رندستی بچمن سیر و تماشا میکرد — از سر شور و طرب باده به مینا میکرد

کاه مستانه باین زمزمه لب وا میکرد — سالها دل طلب جام جم از ما میکرد

آنچه خود داشت ز بیگانه تمنا میکرد

دلش از ناله برافروخته چون کانون بود — چشمش از گریه تو گویی قدح پر خون بود

کف بلب ناله بدل وه چه عجب مجنون بود — گوهری کز صدف کون و مکان بیرون بود

طلب از گمشده کان لب دریا میکرد

هر نفس در طلب آن گهر بی همتا — بود آشفته تر از موجه آب دریا

گاه فکرش بزمین گاه خیالش بسما — این همه شعبده عقل که میکرد آنجا

سامری پیش عصا و ید بیضا میکرد

چون غلامان کمین حلقه طاعت در گوش — غم ز دل در هیجان لیک لب از ناله خموش

لاجرم لابه کنان تا بد و صد جوش و خروش — مشکل خویش بر پیر مغان بردم دوش

کو بتایید نظر حل معما میکرد

دیدش تاج مکلل بر از در یتیم — بر سر تخت مرصع شده چون شاه مقیم

سجده بردم بادب خواسته کردم تعظیم — گفتم این جام جهان بین بتو کی داد حکیم

گفت آن روز که این گنبد مینا میکرد

شکر لله که علی رغم حسودان عنود — شد روا حاجتم از فضل خداوند ودود

گشت در عشق یکی جان ایاز و محمود — بیدلی در همه احوال خدا با وی بود

او نمیدیدش و از دور خدایا میکرد

ساقیا صوت پر مرغ طرب می آید — جام زر دست ترا از چه نمی آراید

دل دیوانه ازین شر و چه سامان باید — فیض روح القدس ار باز مدد فرماید

دیگران هم بکنند آنچه مسیحا میکرد

خیز تا کوری بدخواه بسوزیم سپند — آمد از بخت قوی گردن دشمن بکمند

لب ببستیم بر ستیم ز آسیب گزند — گفت آن یار کز و گشت سر دار بلند

جرمش آن بود که اسرار هویدا میکرد

عمر چون همدم مرگست چه هشیار چه مست — خوش دل آنکس که درین میکده آزاد بزیست

ای بناتی بنگر کین گهر از مخزن کیست — گفتمش سلسله زلف بتان از پی چیست

گفت حافظ گله از شب یلدا میکرد

رباعی در مدح شاه نجف حضرت امیر مؤمنان علی ابن ابی طالب

یا شاه نجف بده مراد ما را — تاخیر مکن کار گشاد ما را

ما مرد مسافریم اندر سر راه — از جیب در آر نقد زاد ما را

من مقالاته الی معه طاب الله تربته فی الغزل ترکی

برگونکل کیم اوله دایم رخ جانانیله جمع — اولر اول دده دا طرف گلستانیله جمع

نی سین تاری کیم اگر شمع ایده سیر — که منم کونکلم اولور جم کیمی بوقانیله جمع

دعیت ان ایله اول طره عنبر شکنی — تا که اولسون کونکل او زلف پریشانیله جمع

برکونکل کیم اوله بر غنچه لبون شفتونی — اولومی بر ده مگر باده ریحانیله جمع

کنج وحدتده کونکل شمعنه اولدم قانع — شمع اولمش شمع شبستانیله جمع

بلبل تاب خزان دیده کیمی گلشنده — کوکلمی ایلمیشم طبع غزلخوانلیه جمع

کلک نیلدن تیغ کرم کاغذه شهد شکری — درنظمی ایدرم گوهر غلطانلیه جمع

داغلان خسته کوکل شیشه سنکوپاره‌لرن — ریزه ریزه ایلدرم سبحه سنجانلیه جمع

یوسف مصر کیمی طعنهٔ اخوان حسود — ایتدیلر خاطرمی محنت زندانلیه جمع

صبر ایلن حل اولور هر عقدهٔ مشکل بالله — لذت وصل اولور زحمت هجرانلیه جمع

یاری دو غیبری اوت اونوسند کوزرم مجنونلرنک — ممکن اولمز اوله بر جان ایکی جانانلیه جمع

توشهٔ راه فنا ایتمه غم خار و خسین — ایدرم بادیهٔ عشقده مژکانلیه جمع

نارده بس ها رده قالوبتن ای شور جنون — آه اولدم کنه بو تحصیل گران جانلیه جمع

چاره قیل ای در ساقی سنه بر جام امان — اولکه کوکلم اوله چاق دیدهٔ گریانلیه جمع

مرحبا دلبر طنازنه خوب ایتدی کورن — کوکسمونی پاره سنی ناوک پیکانلیه جمع

ای کوکل ایله داخی زهد و ریادن پرهیز — گل نباتی کیمی اول حلقهٔ رندانلیه جمع

وله ایضا — رباعی

توکل

خوش باش دلا که پیک دلدار رسید — بر عاشق زار نامهٔ یار رسید

صد شکر که روزگار هجران شد طی — ایام وصال و وقت احضار رسید

وله ایضاً من مقالاته طاب ثراه

اول زمان بر ایدرم ذوقیله بو جان حظ — کیم توبوصلیله ایدیم صحبت جاناندن حظ

کو کج اول نوکلی کونکلم گل خندانه دونر — نجه کیم بلبل ایدر طرف گلستاندن حظ

مرغ دل مسکنی اول زلف چلیپا اوله‌لی — غم ایمردا خی ایدر حال پریشاندن حظ

قومه خالی قاله کونکلم غم عشقندن کیم — عادت ایمدور ایدرم من دل سوزاندن حظ

لطف قیل سینه‌می قیل بر هدف تیر جفا — کونکلم ایستر ایده بر ناوک پیکاندن حظ

ویر صفا کونکلمه توک سیل سرشکم کوزدن — من همیشه ایدرم بو در غلطاندن حظ

غم یوکلین چکمکه مجنون کیمی سرگشته‌کیم — که ایدر غنچه کیمی چاک گریباندن حظ

تنک اولور روی زمین رزم کونی نامرده — مرد ایدر شیر کیمی عرصهٔ میداندن حظ

اول گل تازه نقابین نوله یوزدن کوتوره — یته پروانه تا شمع شبستاندن حظ

کورسم اول قدرعنانی [illegible] ایتورم اوزومی   بیله کیم قمری ایدر سرو خراماندن حظ

داغی بولدن بیله چوخ المنم سیل و صال   ایلرم سنده نباتی کیمی هجراندن حظ

رباعی من کلامه قدس الله سره

ساقی زخمار شب دلم بی تابست   این عارضه را دوا شراب نابست

شب رفت سحر دمید سر زد خورشید   پر ساز قدح کنون چه وقت خوابست

غزل من تصنیفاته طاب ثراه

وه نه کویچک یاز یلوب صفحهٔ رخساره خط   کوره باله کتورر کافری اقراره خط

ایسته سه حاضر ایدر هر کیمی اول ساعته   دیه سن نقش اولونوب منتشر اخضاره خط

ایله بیل قوس و قزح دور چکلوب چرخ اوزره   کورنه رنکین یاراشور عارض کلناره خط

الله الله یری تحسین ایله اول نقاشی   یوخدر امکانی کله کردش پرکاره خط

سحر دور بو کوره بیلمیجه که مانی آ بشدر   چوخلری ایلیه جک من کیمی آواره خط

نقطهٔ خال سیاهن منی کرداب بلا   نه اولور دهر بر دم ایده بر چاره خط

داغ ایدوب لاله کیمی باغرمی خوشدور اما   چوخ فقیرن کوزنی ایلیه جک قاره خط

چکدی زنجیره منی طرهٔ پرپیچ و خمی   وار امیدم که بنی لطفیله قورتاره خط

ای نباتی نقد روا ریه عمرن خطیاز   عاقبت بر کون اولور کیم کلور کاره خط

رباعی من مقالاته طاب ثراه

ای ساقی بزم جم فدای تو شوم   قربان سر زلف دوتای تو شوم

یکجرعه بده که سوختم از غم عشق   حیران رخ عقده کشای تو شوم

وله ایضاً فی الغزل

سر شب یار زنم رقص کنان از شعف   آرد اگر برخ بخت صید مرادم بکف

قامتم از بار غم همچو کمان کشت خم   از غم دل میکشم همچو شتر عف عف

نوبت دور شباب مفت بسر شد دریغ   راه بمقصد نبرد این سپر ناخلف

نالهٔ مطرب دگر هوش رُبود از سرم   من بعبث میدهم گوش بنای و از دف

از چه سبب شد حرام باده بدوران ما   یاد ز جم کن بگو حیف ز دور سلف

ای دل غفلت سرشت تا بکی این لهو و لعب | هیچ نگویی که گشت عمر گرامی تلف

ناوک دلدوز تو قابل هر سینه نیست | تیر منه بر کمان جان مرا کن هدف

دست تو را آفرین شست تو را مرحبا | چون تو نزاید دگر مادر این نه صدف

کلبهٔ ما را شبی گر تو مشرف کنی | فخر کنم بر شهان از سر فخر و شرف

هر که بخود راه یافت دان که خدا را شناخت | گفت بنص جلی پادشه من عرف

چونکه بروز جزا ساقی محشر علی است | در صف رندان نشین باده بخور لا تخف

جان نباتی شود زنده سرمد چو خضر | جام بگیرد اگر از کف شاه نجف

وله ایضاً من مقالاته رحمة الله علیه

تا درگه عشق بر رخ من باز است | چتر سر من سایهٔ آن شهباز است

ساقی بخدا بیا که دل رفت از دست | این نالهٔ چنگ یا نوای ساز است

قصیده در مدح حضرت شاه ولایت مآب لنگر زمین و آسمان امیر مومنان علی ابن ابی طالب صلوات الله علیه و علی آله الطاهرین

بیا ساقی از می دماغی بکن تر | که بی می ندیدم من از عمر خود بر

قدم نه بمیدان بده می بمستان | بیا شاد و خندان بده یک دو ساغر

بده می دمادم خلاصم کن از غم | مگو دیگر از جم مزن دم ز سنجر

بهار است ساقی بده جام باقی | عجب سیم ساقی درون آید از زر

تمنای بلبل بشد حاصل از گل | ز دور تسلسل غدا را مکش سر

بکن پر سبویم بیاور بسویم | برافروز رویم چو گلهای احمر

مغنی کجایی بزن یک نوایی | مرا ده رهایی ازین نهی منکر

رقیب قرزور رود گر ازین کو | دهم من دو لیمو بدرویش مضطر

از آن نحس سگوش چه گویم ز وصفش | بقد چون بگردش برخ همچو ار کر

برفتن چو طاطس بگفتن چو بطرس | بخفتن او انس بخور چون یکی خر

دهانش چو کوکی به بینی چو خوکی | سرش چون عوعوکی بدندان کل عنبر

بسینه چو وانی بکینه چو پانی | چنین قلتبانی که گفتم سراسر

بحمدالله این دم بشد بر جهنم — ندارم دگر غم بگویم مکرر

که ای شاه مستان بعشق عزیزان — بیا رخ فروزان بده جام دیگر

سخن تا کی از کی بده باده هی هی — بتابم رخ از می چو گشتم قلندر

برو خوش بصحرا نظر کن بگلها — بخور می زمینا شود غصه کمتر

از آن جام زرکش بکش باده خوش خوش — چه شد کیو سرکش کجا رفت نوزر

قدح پر کن از می بده گوش بر نی — که شاید بری پی باسرار آذر

ایا ماه منظر بکن می بساغر — چه شد خضر رهبر کجا شد سکندر

مغنی کفی زن کفی بر دف زن — ز رندان صفی زن چو صفهای اختر

تو مطرب برقص آ بدین طرز زیبا — ببر غم ز دلها چو اشعار حیدر

بیا در گلستان چو مرغ خوش الحان — بکش نالها جان بخوان نعت حیدر

امام مکرم امیر معظم — مه هر دو عالم شه هفت کشور

امیر مظفر شجاع دلاور — که بگرفت چون زر سر از عمرو عنتر

علی

علی شاه دانا علی سرو بالا — علی دُر یکتا علی تاج قیصر

علی شیر یزدان علی بحر عرفان — علی نور قرآن علی پیر و رهبر

علی شاه خاور علی ماه انور — علی کان گوهر علی مهر افسر

علی بحر حکمت علی تاج قدرت — علی شأن و عزت علی باب شبّر

علی شهسواری علی تاجداری — علی شهریاری علی شاه قنبر

علی ذوالجلالی علی باکمالی — علی خوش جمالی علی کان زیور

علی با سخاوت علی با کرامت — علی با شجاعت علی شیر داور

علی نور سبحان علی شمع ایمان — علی لطف و احسان علی یار و یاور

علی نور وحدت علی شور کثرت — علی طور همت علی معدن زر

علی پور عمران علی جان جانان — علی شاه مردان علی ماه منظر

علی با وقاری علی با وداری — علی نامداری علی شاه صفدر

علی شاه صفدر دلیر و غضنفر — امام مطهر وصی پیمبر

علی باغ رضوان علی شاخ ریحان   علی مهر رخشان علی بدر انور

علی وزن میزان علی پیر دیوان   علی شیر غران علی فتح خیبر

علی شاه دلدل علی مظهر کل   علی ساقی مل علی حوض کوثر

علی بحر دانش علی شمع بینش   علی آفرینش علی شاه محشر

علی ذوالفقاری علی کارزاری   علی قهرباری علی خصم کافر

علی عرش رحمن علی بحر عمان   علی شاه شاهان علی دادگستر

علی با فتوت علی با مروت   علی کان رحمت علی ذره پرور

شها شهریارا من بینوارا   ز لطفت بیارا چو مهر منور

ایا ساقی جم شوی شاد و خرم   فدای تو گردم بیا می بیاور

بده باده چون گل بخوان همچو بلبل   که کامت شد حاصل مرادت میسر

علی گو علی گو علی جو علی جو   رسی تا بهو هو ازین نام مگذر

علی گو نباتی که یابی نجاتی   تو تا در حیاتی بخوان نامش از بر

وله ایضا   رباعی در تسلیم   و رضا من کلامه   علیه الرحمه

در کوی وفا قرار کردن اولی   تسلیم و رضا شعار کردن اولی

چون باد اجل وجود ما خواهد برد   در پای تو جان نثار کردن اولی

وله غزل فارسی من مقالات بطار شاه

ای زدل برده صبر و آرامم   از چه آخر نمی شوی رامم

می ندانم که من چه بد کردم   که بگشتی چنین بنا کامم

بخورم چون شکر تو هر چه دهی   زهر ریزی اگر تو بر جامم

من که سرمست باده عشقم   چه خبر دارم از سرانجامم

دی و فردا ز خاطرم شده محو   غافل از سال و ماه و ایامم

مدتی شد که من بیاد لبش   در خرابات دُرد آشامم

فاش میگویم و نمیترسم   عاشق و رند و مست و بدنامم

منکه شهباز گلشن قدسم   زچه رو تخته بند این دامم

روشنتابم زعشق لاله رخان — کر بتابم زجنس انعامم

مشک گفتم مگر بطرهٔ او — که زند تیره مو براندامم

کیست درخانه ام که میرخشد — همچو خورشید از در و بامم

به نباتی گشاده شد در عیش — هاتف غیب داد پیغامم

فی الرباعی من مقالاته قدس سره

از راز درون جمله آگاه علیست — گردش ده این بلند خرگاه علیست

جزوی نبود لم یلد و لم یولد — تفسیر کلام قل هو الله علیست

ایضا غزل ترکی من کلامه عطر الله تربته

سقاهم ربهم جامی منی سرمست یارا تیمش — بو ویران کونکلمی گل کورنجه رشک بهارا تیمش

سخن ساز ایلدیم که نظامی کیمی خسرودن — ارم مانند بر لاچین نخوش شیرین شکارا تیمش

منی عالمده فاش ایلدی اول ثانی لیلی — منی اول دلبر شیرین سخن مجنون یارا تیمش

مروتدو امان یا رب سبب نولدی کیم بو کردون — منی اول دلبرستان توکوزنده بیله خوارا تیمش

کتور ساقی می رنکین منی آزاد قیل غمدن — بو کون پیر مغان بو کلبه نی دار القرارا تیمش

طرح ایدب بنای بزم عشرت بو خراب آبوده — منی بیچاره نی مست شراب خوشکوارا تیمش

من ایندی عشقدن فلا اودیم اول خسرو خوبان — منی یوز ایلدن عاشق اول کلعذارا تیمش

اکرچه عاشقه جور ایلمک معشوقه عادتدر — منی اول نازنین دلبر عجایب داغدارا تیمش

دوای درد هجران صبر ایمش ایتدوم تقین اما — نباتی نی شکنج تار زلفی بیقرارا تیمش

ایضا فی الرباعی من بیاناته الکافی

در عشق جفا نیست اگر هست وفاست — بر عاشق خام جور اغیار رواست

نازاست و کرشمه کار معشوق مدام — بی عشوه و غمزه حسن دلدار کجاست

وله غزل فارسی من کلاماته الشافی

آتش عشق کلرخی کرده مرا چو لاله داغ — ناله کشم ز سوز دل کاه بدشت و که براغ

درد غم فراق او محنت اشتیاق او — برد باشک خون فشان از دل من هوای باغ

خیز بیار ساقیا داروی درد عشق را — از سر لطف چاره کن درد مرا بیک ایاغ

رخ بفروز کرم کن مجلس احبابرا   بی رخ دلفروز تو نور نمیدهد چراغ

زاهد خودپرست را گو که بیا بمیکده   تا ببرد صفای می باد غرور از دماغ

آتش شرک و زهد را می نکشد بجز شراب   گر شنوی و نشنوی نیست بر اهل بلاغ

دلبر شوخ و شنگ من گر بچمن کند خرام   آب شود ز غصه گل لاله نهد بسینه داغ

دفتر عشق من اگر جلوه کند بملک چین   نافه مشک ناب را کس ننهد دگر سراغ

من قلم نباتیم سرخ و سفید راست گو   تافته از زمانه دل یافته از جهان فراغ

فی الرباعی   من مقالاته الوافی

عید است و گر وقت می ناب رسید   هنگام نوای چنگی مضراب رسید

ساقی بگله بازی و مطرب با گو   العیش که وقت عیش احباب رسید

وله غزل ترکی   من کلامه الکافی

صنم بو ناتوان کوکلم کنه فصل بهار ایستر   همیشه بلبل شیدا کیمی بر مرغزار ایستر

کهی گل ایاغنده دوشوب مستانه خواب ایتمک   کهی ساقی ایاغندن شراب خوشگوار ایستر

ایدب سنبللرین دسته تماشا ایلیوب سیروه   گزب سیر ایتکه هردم کنار جویبار ایستر

المده ساغر باده چکوب قمری کیمی ناله   یا بنده بربت نیا بر پوش گلعذار ایستر

اوری گل کاکلی سنبل دهانی غنچه تازه   ملک منظر قمر طلعت سیه چشمین خمار ایستر

نی تقصیر ایتمیشم بیلمیم نیچون اول خسرو خوبان   من بیچاره‌نی دایم پریشان روزگار ایستر

جفا ایلندن کوریم قورتارماسن هرگز بو غمدیده   که هر کیم عاشق و لخسته‌نی خلق اچره خار ایستر

ملامتدن باشی آریلمسون دایم ملول اولسون   منی اقران و امثال اچره هر کیم شرمسار ایستر

نباتی بیلمم یارب حالت حاصل اتمیش کیم   اوزین بو اهل دنیادن همیشه برکنار ایستر

ایضاً رباعی

یکبار دگر دیدن یارم هوس است   گر دست دهد حمد کنم تا نفس است

یارب تو مرا باین تمنا برسان   از در که تو مرا همین فیض بس است

غزل فارسی

از رخ خویش دور کن سنبل عطر نابرا   سوده مشک تر مکن چهره آفتابرا

ای بت گلعذار من خیز بیا بمیکده — از لب خویش مست کن جام زر شراب را

شاد بکن ببوسه عاشق غم پرست را — اشتر مست صد قطار آر و ببر ثواب را

چند نهی تو بر کمان تیر ز چشم جانستان — تشنه خون من کنی نرگس مست خواب را

کشت سرم ز باده گرم سوز دلم زیاده شد — باز بده تو ساقیا آن قدح پر آب را

مطرب بزم را بگو گرم کند بساط را — همدم رقص خود کند چنگ و نی و رباب را

پند چه سود ناصحا مست شراب عشق را — باج نمی نهد ملک دهکده خراب را

عقده مشکل مرا سبحه نشد گره گشا — به که دگر ببر کشم ساغر فتح باب را

دلبر لاله رنگ من روی خود ار کند عیان — ساکن دیر میکند زاهد بی کتاب را

آینه بنه به پیش تا نگری بروی خویش — تا نبری ز خاطرت قاعده نصاب را

باز برو بیا تا رقص کنان بمیکده — تا بزنی پیاله پاک کنی حساب را

وله فی الرباعی

این دهر دنی که پنج روزش نامست — دنباله او مرو که بی انجام است

ادنا

در خاک نهان از و هزار اسکندر — دیریست که وا مانده صد بهرامست

فی الغزل الترکیة

قاعده دلبری نیست چنین ای صنم — مردنم از عشق تو گشت یقین ای صنیم

هیچ طبیبی نکرد درد مرا چاره — سوخت ز عشقت تمام جان حزین ای صنیم

کفر خم زلف تو تا بدلم شد محیط — رفت بباد فنا مذهب و دین ای صنیم

تا که شود همدم جعد شب آسای تو — خون جگر میخورد نافه چین ای صنم

انه شد بهر تو بر من رقیب — می ندهد می بمن از سر کین ای صنیم

از لب خود جرعه بر سر جم کن نثار — تا که شود لعل گون روی زمین ای صنم

لاله و گل در چمن رقص کنند از شعف — گر تو تزئین کنی خانه زین ای صنم

در دو جهانم مکان نیست بجز کوی تو — بی تو چه کار آیدم خلد برین ای صنیم

من که ندیدم شبی روی که را بخواب — یافتم از عشق تو در ثمین ای صنم

بر س ناچیز من عشق تو شد کیمیا — گشت عیان در دلم گنج دفین ای صنیم

نیک نمودم نظر بر همه دلبران   هیچ ندیدم چو تو ماه جبین ای صنم

تو به چسان بکند زار بتانی زمی   از پس و پیشش عنت کرده کمین ای صنم

في الرباعي

برخیز بده شراب ناب ای ساقی   از آتش غم شدم کباب ای ساقی

مگذار روم بخواب امشب تا صبح   بر چهرهٔ من بزن گلاب ای ساقی

في المخمس از غزلهای جناب خواجه حافظ علیه الرحمه

ساغرکشان بنشاه می چون نوا کنند   زاری کنان به پیر مغان خوش ثنا کنند

این فرد را بنغمه چنین آشنا کنند   آنان که خاک را بنظر کیمیا کنند

آیا بود که گوشهٔ چشمی بما کنند

آمد بیاد بازم عجب تازه مطلعی   ممکن نه در مقابل او هیچ مصرعی

از بهر وزن شعر بر و پیش اصمعی   دردم نهفته به ز طبیبان مدعی

باشد که از خزانهٔ غیبش دوا کنند

از شرق دل چو مهر ارادت نمیدمد   هرگز کسی بنور سعادت نمیرسد

ساقی چرا بغم زده کامی نمیدهد   معشوقه چون نقاب ز رخ بر نمیکشد

هر کس حکایتی بتصور چرا کنند

کو قاصدی که تا برود سوی یوسفم   آرد نشانه بمن از موی یوسفم

آتش بجان ز هجر گل روی یوسفم   پیراهنی که آید ازو بوی یوسفم

ترسم برادران غیورش قبا کنند

زان بزم سرکشم که درو شمع و شاهد نیست   فرصت شمر که یکدم او عیش سرمد نیست

عمرش بهرزه گشت تلف هر چه عابد نیست   چون حسن عاقبت نه برندی و زاهد نیست

آن به که کار خود بعنایت رها کنند

غافل مشو ز مژده وصل نوید عشق   جان میدهد بعاشق بیدل برید عشق

بادا هزار رحمت حق بر شهید عشق   بی معرفت مباش که در من یزید عشق

اهل نظر معامله با آشنا کنند

ای دل بدرد عشق شوی تا کی صبور | تا چند همچو مور کنی آرزوی دور

برخیز جهد کن که ز ظلمت رسی بنور | بگذر بکوی یار که تا زمرهٔ حضور

اوقات خود ز بهر تو صرف دعا کنند

در شوره زار سنبل و نسرین نمی دمد | از بدگهر طبیعت دُر دُرد نمی شود

هرگز کسی بسرّ حقیقت نمی رسد | حالی درون پرده پس فتنه می رود

تا آن زمان که پرده برافتد چها کنند

ساقی بیار باده که شد فصل نوبهار | خرم شد از لطافت گل طرف جویبار

مستانه خیز جام طرب را بگردش آر | کر سنگ ازین حدیث بنالد عجب مدار

صاحبدلان حکایت دل خوش ادا کنند

قربان چشم مست تو ای شاه گلرخان | دایم شوی ز طالع خود شادکامران

مگذار تا خبر شود اغیار بدگمان | پنهان ز حاسدان طلبم کن که پنهان

خیر نهان برای رضای خدا کنند

تا کی کنی ز بادهٔ گلرنگ اجتناب | از بهر سجده بمساجد کنی شتاب

ای بی‌خبر مگر نشنیدستی این خطاب | می خور که صد گناه ز اغیار در حجاب

بهتر ز طاعتی که بروی ریا کنند

دیگر بنا بنا چو تو شاعر نمی شود | بالله شکر ز شعر تو خوشتر نمی شود

اما بنظم خواجه برابر نمی شود | حافظ دوام وصل میسر نمی شود

شاهان کم التفات بحال گدا کنند

رباعی من مقالاته نور الله مرقده

پیری که مدار چرخ دوّار ازوست | این دایره را نقطهٔ پرکار ازوست

مجذوبی عارفان حیران ازوی | سوز دل عاشقان خونخوار ازوست

غزل مسدس من مقالاته الشریفه در مدح و منقبت مولانا و مولا الکونین و امام الثقلین امیر المؤمنین و یعسوب الدین و قاید غر المحجلین ابا الحسن و الحسین حضرت شاه ولایت علی ابن ابیطالب علیه السلام

ساقیا دور باده ویر آچلدی کل کلدی بهار　　ابر رحمت ایلدی صحرا و باغی لاله زار

ناله چک بلبل کیمی دور ز قصه کل دیوانه وار　　مست ستانه نوا ایمی سویله هر دم آشکار

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

بالعون قارنده یونس اولدیغی زار و حزین　　طاقتی طاق اولدی صبری کیتدی اولدی چون غمین

خضر اولدی اوزمان یانینه جبریل امین　　سویلدی غمدن خلاص اول ایله بو ذکری همین

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

ماه کنعانی چو ایتدی رنج زندان بیقرار　　اولدی زنجیر جفادن جسم پاکی پاره پار

قدن اوتدی چونکه محنت تاپدی بر عکسبار　　یوز دوتوب درکاهه حقه سویلدی بی اختیار

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

تمت

حضرت ایوبی چون ایتدی بلای حق نزار　　نیش کرمان ایلدی جان ضعیفین زخمدار

چونکه تابی قالمدی کیتدی الندن اختیار　　تا که ذکر ایتدی بو اسمی اولدی غمدن رستکار

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

آدمی شیطان چو ایتدی باغ رضواندن جدا　　بی کس و تنها و سرکردان کزردی هر یانه

برطرف حوا افتادی برطرف رنج و عنا　　عاقبت بو ذکری ایتدی اولدی هجراندن رها

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

ایستدیکی یاندرسون ابراهیمی تا نمرود دون　　منجنیقه قویدی آتدی ناره یوزه سرنکون

تا که دوشدی آتشه اولدم او مرد ذوفنون　　آتشی ایتدی کلستان سویلدی بو اسمی چون

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

چونکه خیبر قلعه سنده قالدی عاجز مصطفی نا امید اولدی که حاصل اولمز اولدی مدعا
کلدی تا که جبرئیل وکتردی فرمان خدا سویلدی بو ذکری تکرار ایت که کلسون مرتضا

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

حیدر صفدر قوپاردی چونکه باب خیبری قلدی قلخان باشنه اونی ایرلر سروری
ایکی بولدی شیر یزدانک او لدمده عمرو عنتری سویلدی کوکده ملکلر یرده انسان وپری

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

دشت ارجنده چو ایتدی شیر سلمانی اسیر عاجز وبیچاره قالدی تا ایدی بر دستگیر
یوز دوتوب درکاهه حقه اغلادی اول مرد پیر ظاهر اولدی اوینده تا که شهسوار شیرگیر

شیر یزدان شاه مردان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

یون

چون سلاسل قلعه سنده اولدی احمد بیقرار نازل اولدی پیک رحمن جبرئیل نامدار
سویلدی قوی منجنیقه آت علینی بی قرار فتح ایدر بر لحظه ده سویله بو اسمی آشکار

شاه مردان شیر یزدان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

چونکه پیغمبر احد رزمنده قالدی بی پناه کوهر دندانی سندی اولدی حالی چوق تباه
لشکری بولدی هزیمت کیتدی الدن دستگاه ذکر ایدب بو اسم پاکی چکدی جانندن بر آه

شاه مردان شیر یزدان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

روز اول جبرئیلدن تا که حق ایتدی سؤال سن کیمسن من کیمم سویله جوابم اولمه لال
دیدی سن سن من منم اوددو تویانمدی پر و بال ملتجی اولدی بو اسمه تا که رفع اولدی ملال

شاه مردان شیر یزدان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

ای ناتی مدح شاهی ایله دایم آشکار — تاکه اولسونلر خوارج لر حسددن کور و کار

حاصل اولدی تا مرادن غافل اولمه زینهار — سویله بو اسم عظیمی دمبدم بی اختیار

شاه مردان شیر یزدان حیدر دلدل سوار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

فی الرباعیات من تصنیف غاته الوافیه جعل الله الجنة مثواه

سن حراست قیل نباتینی خطردن یا علی — حفظ ایله دایم اونی هر بد نظردن یا علی

کثرت عدوان ایدی حالین اونن چوخ چوخ تباه — التفاتن کیمه اول بی پاو سردن یا علی

ولـه ایضا

مائیم که نه فلک کمین چاکر ماست — مائیم که هفت بحر در ساغر ماست

ای آنکه ز سر حق نشان میجوئی — آن سر عجیب در میان سر ماست

ولـه ایضا

ساقی بکا بر ساغر اول کیدی ویر — یا بر جه خبر او حاتم طی دن ویر

سودای

سودای جنونه سنم قاتلدو عرق — قربان سنکا بر پیاله اول سیدن ویر

(ولـه ایضا)

زاهد بو نماز ترکینی قیلدون قیل — بو رسم مجاز ترکینی قیلدون قیل

تحت الحنکی اوزاتمه داخی بسدر — بو عشوه و ناز ترکینی قیلدون قیل

(ولـه ایضا)

ایام بهار کلدی ساقی می می — دور جامی ریبت آچلدی کللر هی هی

رحمت قاپوسی آچلدی زندان اویره — شکرانه ویرن کچندی کیتدی دی دی

(ولـه ایضا)

ساقی کتور اول شرابی توک جامه کوراخ — ینلر او آجی دوا بو سر سامه کوراخ

زاهد اونی ایچمز اولور آدی یامان — ویر بر جه پیاله سن بو بد نامه کوراخ

(ولـه ایضا)

ساقی ز می مغانه در ده جامی — بر خیز و بده کام دل ناکامی

جای مزه از دهان تنگ و شیرین　　دلشاد بکن مرا بیک دشنامی

(ولّه ایضاً)

ای والی عرش و گنبد اخضری　　ای باب شبیر و والد شبّری

بی نام تو کی تمام گردد قدر　　ای نام تو آرایش هر دفتری

(ولّه ایضاً)

ای اشرف خلق خالق اکبری　　وی زوج بتول و خواجه قنبری

کوتاه مکن ز دامن خود دستم　　ای شاه جهان و ساقی کوثری

(ولّه ایضاً)

ای شعشعه رخ شه خاوری　　ای روشنی قرص مه انوری

بی مهر تو نیست جلوه روی بتان　　ای شانه کش طره هر دلبری

(ولّه ایضاً)

ای شاه نجف کشنده عنتری　　وی ماه عرب درنده اژدری

یکجرعه

یکجرعه بده ز بادهٔ عشق مرا　　ای بر همه کس دهنده ساغری

رباعی

ای شیر خدا امیر حیدری　　وی روز جزا شفیع محشری

پرساز ز بحر معرفت جام مرا　　ای در شکن قلعه خیبری

رباعی

ای سرور سروران عالمی　　وی صانع جسم و جان آدمی

از روز ازل ساقی عشاق توئی　　مستانه بده جام دمادمی

رباعی

ای مخزن علم مصطفی را دری　　وی مالک تخت و صاحب افسری

تا کی کشم انتظار دیدار خوشت　　ای بر همه اوصاف خدا مظهری

رباعی

ای شور سر مست قلندری　　وی آتش سینه سمندری

در وادی عشق پایم افتاد زکار — ای راهبر خضر و سکندر رهی

رُباعی

اسیر زلف چوگان تو کردم — شهید تیر مژگان تو کردم
الا ای دلبر شنگول سرمست — بدل دارم که قربان تو کردم

رُباعی

ساقی بجدا بده ایاغی — از رنج غمم بده فراغی
از ستر خزانه الهی — خواهم که دهم ترا سُراغی

رُباعی

ای خسرو دل که میر غدار توئی — شد ثابت من که یار و اغیار توئی
فرهاد کجا و قصر شیرین زکجا — انصاف بده سبب بدین کار توئی

رُباعی

از حالت مرگ تا دم صُور — خواهم که شویم با تو در گور

یارب چه شود بود هم آغوش — در ظلمت قبر مار با مور

رُباعی

برخیز دلا چو صبح برکش نفسی — شاید که چو مه بهره روی بری
این نکته برای آنکسی میگویم — باشد بسرش ز عشق سودای کسی

رُباعی

صد شکر که عُمر در غم یار گذشت — در فکر و خیال وصل دلدار گذشت
زحمت مکش ای طبیب لقمان فطرت — در چاره من که کارم از کار گذشت

رُباعی

در درگه خلق بندگی ما را کُشت — از بهر دُو نان دوندگی ما را کشت
که منت روزگار و که منت خلق — ای مرگ بیا که زندگی ما را کشت

رُباعی

ای مفلس عشق فیض ارباب رسید — یک گیشه زر از خانه ضراب رسید

خالی کن و کیسه را بریز اندر جیب — بر میکده رو که وقت دولاب رسید

رباعی

از فرقت رویت ای صنم پیر شدم — از جان عزیز خویشتن سیر شدم
خوش نقشی من نگر که در آخر عمر — چون پیر شدم اسیر زنجیر شدم

رباعی

ساقی منم این بار دگر بدنامی — از آب خرابات بیاور جامی
مستانه بهر کشم برآرم هوئی — رندی بکنم بدر شوم از خامی

رباعی

در هجر تو ای نگار بیمار شدم — از عمر عزیز خویش بیزار شدم
زین بیش مرا مسوز در نار فراق — کز غم چو هلال [illegible] شدم

رباعی

مستانه بیا که این ره کاشان نیست — از قم بگذر که منزل مردان نیست

مشهور جهان است صفاهان لیکن — در ذوق و صفا چو خطهٔ مایان نیست

رباعی

ای خجلی سرو خرامان از تو — وی شور سر قمری نالان از تو
بر هر که نظر کنم توئی جلوه نما — حرفیست لب غنچهٔ خندان از تو

رباعی

ای مایهٔ شادمانی من — وی باعث کامرانی من
در پیری من مباش غافل — از خال و خط جوانی من

رباعی

از خامه خان چو بانی من — عاجز شده کلک بانی من
خواهی که شوی تو نیز موسی — یکچند بکن شبانی من

رباعی

ای من بفدای طرز چشم سیهت — کی جلوه کند بمن عذار چو مهت

برقع بگشای و خال هندو بنما   تا من ز دو دیده در فشانم برهت

رباعی

آن نخل قد است یا که سرو چمن است   آن لعل لب است یا عقیق یمن است

چشمت که بغمزه میکشد آدم را   قوت دل من میان درج دهن است

رباعی

ای لخلخه طره خوبان از تو   وی زمزمه نغمه سرایان از تو

در کعبه و در بتکده میجویندت   موسی همه جا رو به بیابان از تو

رباعی

پیری که جلال او ز گردون بیش است   بالا منگر که آینه در پیش است

در وصف وقار او زبان کوتاه است   سلطان منش و لیک قلندرکیش است

رباعی

در هجر تو من ز موی باریک شدم   از سوز درون زار بتاریک شدم

ازبا

از بسکه ز درد روز و شب نالیدم   مردود جوار ترک و تاجیک شدم

رباعی

ای صبح وصال این شب هجران تا کی   وی نخل امید این بر حرمان تا کی

ای مرهم داغ سینه افکارم   این جان غمین رسد بجانان تا کی

رباعی

تا چند ز عشقت ای دُر ناسفته   مانند گل نوبهار من نشگفته

وقت است که از مژده وصلت ای گل   از دل برود زنگ غم بنهفته

فرد

گردون جفایه راغب یاری کس ار تباطن

تا اولمه محبت خوش کلمز اختلاطن

فرد

طرفه حالی است که من لب تشنه   در لب چشمه حیوان بردم

رباعی

آن گل که ز گلزار جهان عالم طاق است   پیوسته دلم بسوی او مشتاق است

عیبش نکنم ولیک آن دلبر شنگ　　با عاشق خود همیشه بدمشتاق است

رباعی

ای دلبر شوخ و شنگ سیمین غبغب　　بالله زغمت رسیده جانم بر لب

تا کی شود این شرم و حیا مانع من　　یکبوسه بده که گذشتم از رسم ادب

فرد

[illegible]

فرد

[illegible]

فرد

منم که زمرگ میجویم دوا بهر علاج دل　　دگر هرکس که بینیم فکر کار زیستن دارد

فرد

[illegible]

فرد

[illegible]

فرد

از کشتن من اگر دلت شاد شود　　مردم که دلت زغصه آزاد شود

در کون و مکان میر شهنشاه علی است　　مرآت جمال صبغة الله علی است

مقصود دل و جان نبا لی هو هو　　هم مرشد شاه نعمة الله علی است

رباعی

بحمدالله نمردم تا ترا یکشب بکام دل　　کشیدم در بغل لب بر لبت بنهاده خوابیدم

صبا حال مرا گر از تو پرسد یار بهیرم　　بگو دیوانه افتاده در ویرانه دیدم

فرد

[illegible]

فرد

[illegible]

فرد

بو چول اولمشده منم باشمه چوخ اتش کلدی　　تیمش یاره خبر گتدیله کیم قیش کلدی

فرد

سهراد ور گر شکایت ایلیوم بو چرخ گردون

چخارتدی کوی دلبردن منی زنجیره توش ایدی

رباعی

لال ایتدی بر گل بو بلبل شیدانی　　گوسدردی گنه مندن نور غنچه خندانی

برترش اکی شیرین چوخ بخشی متمرحدر　　بو خود که مساوی در ملا بری لیس مانی

ساقی قدحی از آن شراب دیرین　　در ده تو باین نبات تی بی آئین

خواهم که شوم مست برآرم دستی　　از بهر دعا تو هم بگو آئین

رباعی

یارب بحق آنکه ندارد مانند　　که شیر خدا که ایلیا میخوانند

جز حب و ولای او نخواهم از تو　　کاندر دو جهان مراد من ایشانند

رباعی

ساقی قدحی از آن می صاف ضمیر　　در ده تو باین عاجز بیمار و فقیر

شاید که کند علاج رنگ رخ من　　بی منت این طبیب بقراط نظیر

رباعی

بیا و باده بیاور بریز بر جامم　　که داند اینکه چه خواهد شدن سرانجامم

زمن بجز می و ساغر مپرس ای ساقی　　که من نه واعظ شهرم نه شیخ اسلامم

رباعی

ای بناتی بگذر از حسب و اصل و نسب　　ادب آموز و طلب شوکت شاهی ز ادب

بی ادب گرچه بود شاه ندارند عزیز　　یاد گیر این سخن از قول شهنشاه عرب

رباعی که گل

ای دل همت طلب از ساقی کوثر کوثر　　تا بمقصد بری از دم حیدر حیدر

چارهٔ درد تو شد صاحب دلدل دلدل　　ندهد کام تو جز خواجهٔ قنبر قنبر

رباعی

ای پادشاه عرش سریر و فلک اساس　　وی خرگه بلند تو جای امید ناس

افکنده چرخ بهر عبودیت بدوش　　از خرقهٔ مرقع ابر آن سیه پلاس

رباعی

در مکتب مدارکه ذات منیع تو　　چون طفل ابجد ند ابو نصر و بو فراس

جائی که عقل کل نبرد پی بذات تو　　چون کودک رضیع بود خضر و ایلیاس

رباعی

باز افتاده بسر نشاهٔ مل مل مل　　که کشم در ره گل ناله چو بلبل بلبل

ساقیا باده بده ناز و تغافل تا چند　　که بهار آمد و شد موسم گل گل گل

رباعی

برگیر وطن دلا تو در کوی علی　　تا مست شوی مگر توان بوی علی

با دشمن او کار نداری هرگز　　او داند و ذوالفقار و بازوی علی

انگور خورد و گشت برون از بهشت عدن — آدم مرا فکند برون این زبان من

رباعی

کیست این بار چنین آمده از در از در — که دهد لعل لبش مژده ساغر ساغر

گفت این نیست مگر قاصد جانان جانان — که برآورده ترا نامه دلبر دلبر

رباعی

ای ساقی جم فدای جامت هی هی — شاهان جهان همه غلامت هی هی

چون زلف کج تو بیقرارم شب و روز — خواهم که کشی مرا بدامت هی هی

رباعی

ساقی کوزم اول روح روانی بکاور — گل کردشه اول راحت جانی بکاور

غم دفعی ایچون شهاب ثاقب دورمی — قربانوام اول تیر و کمانی بکاور

رباعی

در کوی مغان همیشه مسکن دارم — خون دل رز چو روح در تن دارم

چون خشت میم بکنج میخانه مقیم — نه ذوق گل و نه شوق گلشن دارم

رباعی

من روز ازلده سوشم بر شاهی — الله دیر او نکا علی اللهی

هر کیم او نکا الله دیسه کافر دور — شاه کدور اول نباتی تک و اللهی

رباعی

خوش آنکه دلا روی تو بر طوف حرم — از نور نبی شوی تو شاد و خرم

از لوث گناه پاک گردی چون گل — گر غسل کنی ز آب چاه زمزم

رباعی

صد شکر که شد دعای صبحم مقبول — شد دشمن تیره دل ز شغلش معزول

برخیز دلا که رقص مستانه کنیم — شکرانه آنکه گشت عامل معمول

رباعی

ای بدر منیر و شمس انور هی هی — ای کلب درت هزار قیصر هی هی

در جنگ احد بضرب شمشیر دودم — ای قاتل صد هزار کافر هی

رباعی

ای فارس رخش چرخ اخضر هی — ای مالک ملک هفت کشور هی

بگشا گره از کار فرو بسته من — ای عقده گشای گبر و کافر هی

رباعی

ای ساقی شوخ و سیم غبغب هی — برخیز بده جام لبالب هی

این عمر عزیز را که بیماند است — مگذار رسد ز غصه بر لب هی

رباعی

ای ساقی گلعذار و مهوش هی — بر جام بریز باده خوش هی

زین بیش مکن ناز و مزن تیرم باز — از دست تو من گرفتم آتش هی

رباعی

ای ساقی شاه ماه رونق هی — برخیز و بده جام مروق هی

از فوقت دوست غرق دریای غمم — از لطف رسان مرا بدو رقی هی

مخمس از اشعار خواجه حافظ ره

تا کی گردد دلم از هجر رویت چون قبس — می‌نالم چون کنم دور از جمالت زین سبس

چاره درد مرا دانم نداند جز تو کس — ای صبا گر بگذری بر ساحل رود ارس

بوسه زن بر خاک آن وادی و مشکین کن نفس

همچو طاووس چمن پرواز کن با صد نظام — روی سوی آن گل نسرین معطر کن مشام

حال من بگو صبا بر خود توقف کن حرام — منزل سلمی که از ما باشد او را صد سلام

پر صدای ساربانان بینی و بانگ جرس

ای صبا ای محرم راز دل عشاق زار — ای دوای درد هر بیچاره بی غمگسار

بر سر کوی نگارم چون کنی بهبودی گذار — محمل جانان ببوس آنگه بزاری عرضه دار

کز فراقت سوختم ای مهربان فریاد رس

ساقیا کو باده مشکین و جام زرنگار — بر من لاغر بیا مستانه یک ساغر بیار

شاهد این مدعا باشد خدای کردگار　　دل برغبت می‌سپارد جان بچشم مست یار

گرچه هشیاران ندادند اختیار خود بکس

ای گل باغ ادب از پند پیران سر متاب　　تا که گردی سرخ رو همواره چون آن خوشاب

بر در شهوار تاج آن شه گردون قباب　　منکه قول اصحاب را خواندی قول باب

گوشمالی خوردم از دوران که اینم پند بس

وصل گل خواهی اگر ای بلبل آگاه عشق　　هیچ که غافل مشو از ناله جانکاه عشق

وه چه خوش گفت این سخن آن خسرو جمجاه عشق　　عشرت شبگیر کن بی ترس کاندر راه عشق

شب روان را آشنائیهاست با میر عسس

عارفان با شاه باقی جوانی میکنند　　عاشقان با عشق خوبان شادمانی میکنند

بلبلان در صحن گلشن نغمه خوانی میکنند　　طوطیان در شکرستان کامرانی میکنند

وز تحیر دست بر سر میزند مسکین مگس

شکر لله ای نباتی فال احوالم نکوست　　می‌سپارم گل بدامن جلوه‌گاهم طرف جوست

بنده پروردن شها بر پرتو ذات تو خوست　　نام حافظ گر برآید بر زبان کلک دوست

از جناب حضرت شاهم بس است این ملتمس

وله غزل ترکی من مقالاته قدس سره

اولمدی ممکن ایدیم عالمی جانانه عرض　　مورنه قسم ایلیون شاه سلیمانه عرض

تاب اوله گر عاشقه یارا اوزین گورمکه　　شمعه ایدر هر گیجه دردنی پروانه عرض

صورت دیوار تک اولمه گر لال و محو　　دردین ایدر یاره نه عاشق دیوانه عرض

باد صبا فصل گل گلشنه ایتسن خرام　　حال پریشانم ایت سنبل و ریحانه عرض

شعشعه عارضن آلدی گوزمدن شعاع　　قومیدی حالم ایدیم اول مه تابانه عرض

چاه ذقنده بند چون اولوب مستمند　　حالین اونون کیم ایدر رستم دستانه عرض

گردش چرخ فلک اولمسه کاممجه گر　　دردلم ایلیرم شاه خراسانه عرض

مطلع شمس ضحی مظهر نور هدی　　فهم دل مرتضی منبع عرفانه عرض

سهم شب تاردن اولمه نباتی مخوف　　راز دلن ایتگنن سوره عمرانه عرض

وله ايضاً من تصنيفاته طاب ثراه

دردلم ايلرم دركه سلطانه عرض / كردوشه فرصت ايدرم حالمى جانانه عرض

مجلس جمشيده يول كيم ويره هر مفلسى / ذره نه قسم ايليون مهر درخشانه عرض

چاره اولور دردمه اول بت بيمهردن / ايليه بيلسون اكر مور سليمانه عرض

منده عيان ايلرم يارە نهان سرّ مى / شمعه اكر دردنى ايليه پروانه عرض

فصل بهار اولدى بس بلبل شيدا نى / دردوغمين ايليون غنچهٔ خندانه عرض

فاش ايده بيلم اكر دردمى سلطانمه / يوخسه غمم كيم ايدر ساقى و پيمانه عرض

لعل لبن حسرتى چخمسه جاندن اكر / بيل كه نباتى ايدر قادر منانه عرض

وله ايضاً من مقالاته قدس سره

سجدهٔ حق اولدى چون زمرهٔ انسانه فرض / سجدهٔ انسان اولوب جمله امكانه فرض

مشتى ار قضا هركيمه يازيش براتيش / اولدى من عاجزه خدمت جانانه فرض

يوخدوروا عاشقه دختر رزدن سعى اى / اولمش ازلدن بكا ساغر و پيمانه فرض

سانه اوله هردنى قابل لعل وكهر / كوهر شهوار اولوب افسر سلطانه فرض

هركيمه دوشمز ايده مدح شه لاتقى / وصف كلستان اولوب بلبل شبخوانه فرض

وامق شيدا اكرك تاپيله عذرا اندر / طوف بت ايتمك اولوب راهب دربانه فرض

اولسه نباتى اكر همدم انفاس صبح / وصفى اولور بيكمان مرغ سليمانه فرض

وله ايضاً من كلامه نور الله مرقده

بازاز راه وفا شوخ پرى رفتارى / زلف بردوش ملك منظر و خوش كفتارى

چه كرم بود ازآن شه كه سرا ياد نمود / در شب تيره فرستادم چاپارى

شاعرى را كه درين عصر نيرزد بجوى / درحقيقت بجز از بيهده كوئى كارى

بنود آن شه خوبان ز سر مهر و عطا / ديد برخويش روا داد دبا بيطارى

هر دو با دار تو هر اسلطنت فقر بس است / كه بسلطان نه بدست بلشكر دارى

خسروا از ره پندار باين عبد ذليل / كفته بود يد اكر مطلب دعوا دارى

من كجا طاقت دعواى تو آرم حاشا / كه نداند تو درين ملك سپه سالارى

دگر از عجب و تکبر ز سر خشم و غضب   گفته بودی که فلانیست ز کبر ابای

من کجا کبر کجا بنده بیمار توام   مدتی هست که دارم ز غمت بیماری

ورنه این ذره بقدر از آن مهر لقا   کی تواند که شود دور تو خود عیاری

بوسه بر دست تو دادن نبد دست مرا   این میسر نشود تا تو کف پا داری

یاربیرحم و فلک در سر کین من بیکس   چاره آنستکه سر داد درین ره باری

ای ایدن عشق نامه سین انشا   وه دو شوب باشنکا عجب سودا

قویکین باشه تاج بسم الله   ابتدا قیل سوزی بنام خدا

که اودور هر کلامه سر مطلع   که اودور سرور همه اسما

قادر ذو الجلال والاکرام   فالق الحب خالق الاشیا

صانع عرش و فرش و شمس و قمر   عالمی یوخدن ایلین پیدا

اول خداوند واجب التعظیم   حی و قیوم و فرد بی همتا

احسن الخالقین له العزه   وله الحمد والثناء العلا

آدمی اویاراتدی تپراغدن   باشنه قویدی تاج کرمنا

بولدی اوندن اثر دم عیسی   تاپدی اوندن ضفا ید بیضا

اوندن اولدی محمد عربی   صاحب تاج و تخت اوادنی

ای قلم ای انیس اهل بیان   حمد قیل ایلکن سوزی زیبا

گل گتور باده ای کوزم ساقی   که ویریم چهره مقاله صفا

شور و شهنازدن چکیم آهنگ   ناله نی ایلیم بلند آوا

صوت داوودی ایلیم ظاهر   لحن ادریسی ایلیم افشا

که بر قیع کهی نشابوری   گه حسینی کهی زمین خارا

تا سالم بو جهانه بر غلغل   باشلیم تازه بر عجیبه نوا

کله لر وجده عاشق و عارف   دوشه لر رقصه پادشاه و گدا

اویندن باشله راک نوروزی   چولقاسون نه سپهری صوت و صدا

شاه اسلامه روز و شب نصرت
ایسته حقدن همیشه ایله دعا

چلکلن باشه باده عشقی
گنبد چرخی ایله پر غوغا

شاه مصری چخار تکنن چه دن
عالمی ایله واله و شیدا

دیکنن یا علی بصوت جلی
ایلمه هیچ کیمسه دن پروا

تمت آل پیردن مدد حقدن
دمبدم هو چکوب یولی بالا

قونی قدم راه عشقه مردانه
گیر خراباته مست و مستانه

ساقیا گلدی نوبهار گنه
موسم گشت و لاله زار گنه

ویر گلن بزم انبساطه شکوه
گلدی هنگام وصل یار گنه

نرگس مست یوز نز اکت ایله
زلفنی ایتدی مشکبار گنه

شاه گل گلدی بر قفس اوزدن
حسنی ایتدی آشکار گنه

کوه و صحرانی ابر نیسانی
گورنه خوش ایتدی مرغزار گنه

رعد غران چکوب غریو و خروش
عالمه سالدی خار خار گنه

شاخ گل اولدی مسکن بلبل
لاله نی ایتدی داغدار گنه

تازه سن ای شکرلب و گلرخ
ویر گوزم جام خوشگوار گنه

گل ایچاخ باده گل ایا غنچه
برایداخ شکر کردگار گنه

گوندو یارب جهانی روشن ایدن
یا چخوب سیره اول نگار گنه

صحن گلزاری ایتدی باغ ارم
دلبر شنک گلعذار گنه

ساحری سحرنی قلوب ظاهر
نرگس شوخ و پر خمار گنه

ساقیا باسدی گوکلمی زنگار
آلدی آیینه می غبار گنه

دور گتور اول مفرح روحی
گس گوراخ برایکی انار گنه

چرخ دوار ای عقاب تیز نظر
ایت گوزم بر گوزل شکار گنه

وورگلن شاه لافتی دن دم
دشمنی ایله تار و مار گنه

او خولا سیف ذکرنی هردم
گورندر برق ذوالفقار گنه

ای صبا ای برید عاشق زار　　کوی جانانه برجه دار کنه

آچکنن شاهباز تک شهپر　　ایله شیرازه بر کذار کنه

حافظن روح پاکنه بزدن　　بر تیور عشق بیشمار کنه

بعد الحمد و سوره اخلاص　　کورنذر براو یار غار کنه

من مشتاق بو حکایده　　کلدی ناکه نوای تار کنه

دیدی ای درد و غم کرفتاری　　چوخ داحی ایتمه آه و زار کنه

دو تکنن دامن توکلدن　　اشقر عشقه اول سوار کنه

قوی قدم راه عشقه مردانه

کیر خراباته مست و مستانه

ساقیا ای مبادی آداب　　ای سراج دل اولوا الالباب

ای کل کلستان محبوبی　　ای رخن شمع محفل احباب

تار زلفن کمند کردن جان　　عارضن تک‌تک‌ ها ی کل شاداب

لبلرن لعل و غبغبن سیمین　　قامتن قبله قاشلرن محراب

ایده سن بو فقیری کر خوشدل　　بوندن آرتوخ ندر ثواب ثواب

کیچمز عارف بو نشاءه دن بالله　　طرف جوبای کل شب مهتاب

دور که کیچدی شباب عمر عزیز　　باده ویر مکده قیل شتاب شتاب

سنون اولسون او باده کوثر　　بکا زاهد بو ساغر می ناب

انا رمان و تین و البطیخ　　انت طوبی لهم و حسن مآب

انت اثواب سندس خضر　　انا بذا الوشق عن الاثواب

انت جنات تحتها الانهار　　انا ذیل الجبال کالاقطاب

انت حور قصور ماء معین　　انا منهم یقول کنت تراب

ساقیا انت واقف الاسرار　　کیف حال الرفیق فی الاحباب

یا نسیم الصبا عن المجنون　　کن بریدا بزمرة الاصحاب

جذبهٔ ذوق صحبت یاران　　دیه سن سالدی جانمه قلاب

ساقیا ای همای زرّین بال　　بونه تبریز دور بونه شمرخاب

بکا بر جام باده احمر　　کرم ایت ای کرامی الالقاب

مژده ای عاکفان کعبهٔ عشق　　شاهد مدعا کتوردی نقاب

نشأه باشمده می ایا غمزه　　نه امید نعیم نه بیم عذاب

مطلبم حاصل ایتدی شاه بتان　　کامی ویردی اول بت سقلاب

شکر لله که کوکب بختم　　اولدی رخشان چو مهر عالمتاب

من ساقی خراب باده ایکن　　ییتدی ناکه قولاعه بانک رباب

دیدی ای مست ساغر عشرت　　دوراویان ایتمه چوخده شکر خواب

پیر میخانه دن کل آل همت　　دیکلین یا مفتح الابواب

قوی قدم راه عشقه مردانه

کیر خراباته مست و مستانه

ساقیا دورمه دور کتور باده　　کیتدی بیهوده عمر بر باده

چون دل شاه یار شوق ایلر　　کونکلمی منزل ایت اوده لشاده

بر بیان ملیح ایلین بیلیم　　کتوریم من بو نقلی ایراده

هانی بر نوجوان عاشق وش　　هانی بر رند مست آزاده

اوله اسرار عشقدن واقف　　بیله بر کیم نه وار بوغوغاده

منی یاندردی بر ملک منظر　　منی الدردی بر پریزاده

الدی صبر و قرارمی الدن　　منی آخر کتوردی فریاده

دوندی بر بیوفادن اوتری هایی　　کوزمن یاشی شط بغداده

منی الدرمه ای اجل بر دم　　قوی بر آز یالواریم او جلاده

رنج سیز راحت اولمزای اوعلان　　یری کیت قوتلوق الیه استاده

قورمش دام حکمتش زحمت　　کیم ویرر شاهباز صیاده

ای خرامان کزن چمن لرده　　کوزنتیکن نخل سرو شمشاده

چولده یاقوت و لعل و مرواریه　　بوی اسلام و دیر ترساده

چشمهٔ وجوده كوهر آختاريم | بری غواصی كوزله دریاده
كوركج ابدالی اوپ اياغندن | جان فدا اليه قوم اوتاده
قوليم من قلندرن قوليم | يا علی سن يتيش كنن داده
ای دريغا كه كچدی موسم كل | كوزمز قالدی جام صهباده
اولسه هر يرده جنت اورده امیش | باده صاف و ساقی ساده
ممكن اولدقچه عيش و عشرتی قيل | فرصتی سالمه روز میعاده
اوزنكی سالمه قيد تقليده | بو یكاناخمه طوق و قلاده
ايلمه هر كدا الين الفت | ضرب تشنيعه اولمه آماده
نولدی داغلرده سير ايدن مجنون | اوره كم ياندی رنج فرهاده
ساقی جان كوزله عهد و پيمانی | حيفدر ويرمه باده هر ياده
نانجيبين ناسی يوغدر يوخ | اولسه كر باشی عرش اعلاده
من و ساقی بو كنبده تا كه خنك | چكدی بر ناله كلدی فرياده

دیدی ای مبتلای شور جنون | نه باتسن بو نظم افراده

قوی قدم راه عشقه مردانه

كیر خرابات مست و ستانه

ساقیا ای انیس جان پرور | من غمم ایتدی عاجز و مضطر
من كورن ظلمی كورمسون ترسا | من چكن دردی چكمسن كافر
نه تغافلدر بو هانی مینا | نه تعللدر بو كتور ساغر
ویر پیاپی اوقانه دونمشدن | اوره كم یاندی دونمشم آذر
درد ایدوب بو قدی چون دال | هجر ایدوب رنك آلی اصفر
می كلرنك ویركه اول معجون | بلكه ایتسون بو صفری احمر
لا تخف انه غنی كریم | انه ساقی على الكوثر
غیره فوق منبر من قال | انني شافع على المحشر
ای قلم ای خجسته نطق و مقال | وه كه ایتدون سوزی كنه بشكر

حق بیلور بوخذ و بیله شاطه   که ویره مین عروسه بورنیور

پیچ و تاب ایتمه هارده سن هیهات   سال کمن بحر عشقه برلنکر

دوره کل ساقیا کوتور جامی   همت ایت برجه سو بیله یا حیدر

قل علینا علی خفی و جلی   انه حاضر بکل معشر

ایکمن جام عشقی مالامال   ایله بو نخل خشکی بر اخضر

اشربوا یا قبیلة الخیام   وافرحوا یا عشیرة العنتر

شکر صد شکر کیچدی شام فراق   شجر هجر بخشی کتدی ثمر

من و من بعد ساقی و می و جام   من و من بعد دامن دلبر

شکر ایام وصل قیل ای دل   نولدی اول کون که دیردون ای سن مغر

هارده دور ساقی اول سفینهٔ نوح   که ایدیم بر فضای چرخه سفر

قیل بنی بر خراب جام شراب   سالکمن بر بو جسم و جانه شرر

قصر فردوس بیکید و زاهد ایچون   من و دیر مغان و اهل سقر

ایتدی ساقی نهنک کفر طلوع   دوشدی دریای عشقه موج خطر

بکا ویر براو جام کلکونی   کو جنکی عقل دونه بر کوستر

هارده سن براس ای نسیم مراد   یاردن بو فقیره بر جه خبر

ای دل ناتوان و زار و حزین   کیم سنی بیله ایلیوب منتر

اوخوناد علینی شام و صباح   ایله بو اسم اعظمی ازبر

قوی قدم راه عشقه مردانه

کیر خراباته مست و مستانه

ساقیا دور کتور می کلکون   بنی غم ایتدی لاله تک دلخون

هجر ایدب اودلو سینه می کلخن   درد ایدوب داغلو باغرمی کانون

آتش عشقی کور که ایتدی بنجه   سرو تک قدمی چو حلقهٔ نون

ساقیا سن می مروق ویر   من سالم یاده بر عجب مضمون

عقل و مقل و کمالدن کچدوخ   کل برآزده دوتاخ طریق جنون

یاندراخ رخت وبختی مستانه سیر ایداخ کوچه‌لرده چون مجنون

گه ایداخ رقص وگاه چرخ اوراخ گه چکاخ ناله مست ودیگرگون

گه دیاخ شعر ومعروگه هذیان گاه مست شراب وگه افیون

گاه وحشی لر ایله هم جولان گاه صحرا اکزاخ گهی هامون

گاه حیرت چولنده سرگردان دیده گریان و خاطری محزون

گاه داغلارده واله وشیدا گاه اصحاب کهف غار فلوزن

گاه خواموش وگه سخن گستر گاه افسانه وگهی افسون

کلمه تقریره گر حکایت عشق اولوبر دمده مین کدا قارون

ای اوزی برگ گل سوزی شکر دور گتورمی که الجنون فنون

ای خوشا خوش او عاشق قلاش که ایده جانی یار نه قربون

ایها العاشقون فدیتکم انکم معشر وهم یوفون

باده خم نشینی ویر ساقی نه دیر بر گوراخ او افلاطون

گاه همدست لوطیان قشنگ گه زر کمی دیاخ گهی بر چون

گه ایچاخ باده گاه بنگ چکاخ گاه بوتی وراخ گهی معجون

اوشتبین ایلیوب منی تاتی شعری بخشی ایلیوب موزون

یری عبری دیر بری عربی مایل اولدم زبان تاتیه مون

عاشقتم بر نگار تاتیه من که ایدر سحر نخشبی حیرون

منی آلدا اتدی چشم جلادی نجه بیچاره آدمی شیطون

غمزه سی یاغی عشوه سی ساقی گوزلری مست لبلری میگون

ساقیا باخ بر اول شهنشاهه کاتیدی شاهی ایازه عبد زبون

دور گتین بو قلندر مسته ویر گتین بر پیاله مشحون

گه دیم برده الده پیمانه نعره زن سیل اشکی جون جیحون

قوی قدم راه عشقه مردانه

گیر خرابه مست ومستانه

ساقیا ای طبیب مشتاقان — می آلدردی دردبیدرمان

لطف قیل ایله دردمی چاره — رشک نوشکانه ایله بردوران

انا مستسقی علی الفرقت — انت ساقی اتی عطشان

باشمی ایسته سن اودور خنجر — جانه شوقن چکراکر بوجان

مختصر دوره کتور شراب شراب — ایله بو درد محنتی بریان

درد عشقن دواسی می دورمی — کلدی سلطان عشقدن فرمان

جام گیتی نما دو بو ظالم — مطلبن هر نه اولسه المیر عیان

حی ایدر مرده یی مسیح کمی — جان بولور ایچسه قالب بیجان

زینت المجلس ایها الساقی — راحة الروح راح کالریحان

قم تفضل تعال فرحی — واسقنی من شراب ریحان

زاهدا دوغری سوز منم می کمی — سنکون اولسون اوباده رضوان

مرحبا آفرین دعای سحر — تا بمشم سنده کوزنه کنج روان

چخدی اختر محاق حیرتدن — گون کبی اولدی طالع و رخشان

لطف حق شامل اولدی حالمزه — اولدی سربسته غنچه مز خندان

نخل امید اولدی بار آور — اولدی دشمن خدنک رشکه نشان

آه دلسوز بخشی کلدی و لیکه — چاره ساز اولدی قدرت یزدان

گل گشا زمده باده باشمده — نه غمم باغ و خادمم جانان

یا علی ال منم سنون الکون — سن تیشی داده بایشه مردان

نه اولور بر کوریم او گل اوزکی — دولانیم باشنکا اولیم قربان

من درویش بینوا چوخدن — اولمشم نازلو آدو نکا حیران

هر کیمن اولسه سن کمی شاهی — ایلمز مطلقا خیال جنان

شعله ور اولدی آتش عشقم — اوره کم یاندی هانی اول قلیان

من دیوانه بو حکایتده — نغمه ساز اولدی مطرب خوشخوان

دیدی ای مطرب کشاکش عشق — ایتمز چو خده محبت ویران

قوی قدم راه عشقه مردانه
گیر خرابانه مست و مستانه

ساقیاسن سیز اولمشم بیمار — نه انیسم نه غمگسارم وار
اوزلوب صبر و اختیار الدن — توکنوب جسمدن قرار ویلا
آزالوب ذوق و شوق و تاب و توان — چوغالوب درد و محنت و تیمار
دوردو نیم باشنکا کتور باده — ایتمه تاخیر کچدی فصل بهار
ایله بر جام ایلین منی سرمست — قیل منی رخش تند عشقه سوار
تا ایدیم دُرّ نظمی لعل خوشاب — شعر موزونی گوهر شهوار
سطح افلاکه بر چالیم شهپر — چرخ خضرایه براولیم دوار
دور تا دور دور دنیانی — بر گزم مثل شاخه پرکار
کتوریم بیستونه فرهادی — ایلیم داغ چاپانی شیرین کار
یاندریم نار رشکه پرویزی — اوده سالم جانینه بسان خار

کوندریم اصفهانه شاپوری — سکری یاره ایلیم اعتبار
آفرین کلک سحرپردازم — باشلیوب کورنه خوش گوزل هنجار
گورکنن بربوششتری زاده — نه شیرین سوزدیر شکر گفتار
نقش ارژنکی ایلدی باطل — اولدی تا شاه عشقه نامه نگار
رنکدن اولدی مانی نقاش — جسم بی جان و صورت دیوار
ساقیا ویر پیاله پی در پی — منی یاندردی اول بت خونخوار
زاهدون دینکم لکم ابدا — الفصلا انّنی من الکفّار
قبلتی طاق حاجب المعشوق — مذهبی کفر زلف مشکین یار
یار حیّا تعال العجّل — فرقتون جانمه سالوبدو شرار
ایدرم تا حدیث عشقه شروع — لاله تک باغرمی قلم داغلار
ای دل دردمند بیچاره — نه ایچون قالمسان بلیه یا چار
دور کتور یاده جام جمشیدی — تو گکنن جامه باده گلنار

همت ایت کیچ بو لوچ دنیادن   ایکلن جان و مالی یاره نثار

سنون اولسون جمیع مال جهان   بکا زاهد تمام دربر یار

یار سیز برخرابه کلخن ایمش   صحن بستان و کوشهٔ کلزار

من و ساقی و بحث زاهد دنک   کلدی ناکه نوایه موسیقار

دیدی ای مست غمزهٔ جادو   بر سوزی چو خنده ایلیه تکرار

قوی قدم راه عشقه مردانه

کیر خرابانه مست و مستانه

ساقیا ای نکار شیرین فن   هارده دور اول دوای درد حزن

تلخ شیرین کوار یعنی می   مردا ولور ایچه کراونی هرزن

بو ایدی ایتدی شاه جمشیدی   حتی جاوید چون اویس قرن

احترام ایت که جام جمدر بو   اولمه بدمست سنده چون بهمن

باده آلدقچه کوزله شرط ادب   که او دور درد عشقه چاره ایدن

ثانی

ثانی اول کرد شیر نر صولت   نولدی اسفندیار رویین تن

منی یاندردی بر بت سرمست   وصف حسنی منی ایدر الکن

طاق ابرو کمان سام دلیر   تیر مژکانی خنجر معجن

غنچه آغزی چو پستهٔ خندان   لب لعلی عقیق سرخ یمن

طرف رخساری روضة الفردوس   سنبل زلفی رشک مشک ختن

خال سرسبزی دام فتنه و شر   چشم سرمستی کان سحر و فن

سوزی شهد شکر کوزی شهلا   جان و دل بندوان چاه ذقن

قیه باخماقی رم ایمش جیران   کل عارض مثال برک سمن

عشوه سی شوخ غمزه سی جلاد   قان ایچن همچو ضیغم ارجن

تیغ بنی یازلدی لا یوصف   جعد زغولی زاغ جانه وطن

صورتندن خجل مه انور   قد و بالا بسان سرو چمن

قونیر عاشقه نازی تاب و توان   الدرر کرچه اولسه اهرمن

ساقیا بو خماره ایله علاج   لطف قیل برجه کل ترحم سن

کوکلمی تیره قیلدی گرد ملال   باده ویر ایت بو شمعی بر روشن

الله الله کمال وقدر وجلال   کور کنن براو قادر ذو المن

بو ظلوم جهول انسانی   نجه خلق ایلیوب بو حسن

لفظ و گفتاری کوهر منظوم   طرز و رفتاری جمله مستحسن

ظاهری نص احسن التقویم   باطنی سر وحدته مخزن

ساقیا خیل غم کتوردی هجوم   بارده دور اول شراب مرد افکن

ای صبا کر بهتنی کوره سن   دوش ایاغینه عرض قیل بندن

قل له یا غضنفر الدوران   مات فی هجر محنته بژن

فترحم علی فتوته   قم تعجل بعتقه فردا

کل او پیر مغانه یالواره لیم   نظر اتسین مکر او شاه زمن

من و ساقی نشاطه کرم طرب   کلدی ناکه نوایه نی بردن

دیلی

ویدی ای رند مست شاهد باز   نه تغافل ده بو دورای کودن

قوی قدم راه عشقه پروانه

کیر خرابات مست و مستانه

ساقیا ای سکندر جم جام   ویر کتین بزم عیشه برانجام

محفلی روشن ایت کتور شمعی   آتشی کرم قیل قور بادام

کل کتور بلبلی کتور شوره   تو کلکن جامه باده گلفام

هانی خسرو او شاه کی حشمت   شیده نولدی نی کوزل بهرام

هانی وامق نه کلدی عذرایه   نولدی سلما او دلبر خوش نام

هانی شیرین او شاه معشوقان   نولدی شبدیز او خنک رخش لجام

هانی رستم که هیبتندن اونن   دم چکمزدی بیشه ده ضرغام

هانی سلطان جمله لاله رخان   نولدی یوسف او شاه ماه غلام

ساقیا ای کل همیشه بهار   بارده حسن اولموسن مکر سرسام

جام زرینی دور کتور دوره   تا ایدیم من بکر بو نظمی تمام

لا تقم قد مضی زمان العیش   جاء فصل الخریف ذی الاوام

می کتورمی که چرخ کج رفتار   چونلری ایلیوب بیله ناکام

هانی شیر خدا شه مردان   صاحب ذوالفقار خون آشام

بل اتی شان انما شو کبت   لافتی مدح و شاه عرش مقام

کر مرکب اوله جمیع بحار   جمله اشجار اوله اکر اقلام

اوله کاتب تمام خلق جهان   یازه لر وصف شاننی مادام

عاقبت غرق لجه خجلت   مات و مبهوت قاصر الاوهام

قل کفی حق دیده بر شاه   من نه تعریف ایدیم منم اقدام

دور کتور باده ساقیا ویر جام   لوحش الله کلون ایداخ بیرام

چکلاخ باغه برایاغ چکاخ   دو شناخ کل ایاغه خوش کام

وجد ایداخ منزله ویراخ زینت   روز و شب عیشه ایلیلخ اقدام

نولدی شمشامه فرشته لقا   شهر زر نولدی هانی اول اصنام

هانی افراسیاب پر نیرنگ   نولدی صلصال او کبر دیوانه دام

کورله خیر الکلام شیوه سینی   بو سوزی ایله شعر شاه کلام

اول بری جمله علایقدن   صدق ایله باغلاسنده بر احرام

قوی قدم راه عشقه مردانه

کیر خراباته مست و مستانه

ساقیا مهمی همه قیل ادغام   بنکی دن نظمه ویر براوزکه نظام

بو سوزی ایله زینت العشاق   یتدی منشی عشقدن پیغام

باده دور ساقی اول اوزی کلکون   راحة الروح قوة الاجسام

صاف و پاکیزه چون عذار بتان   دافع الخوف مانع الاغمام

سری کور بی خزینه و کلخن   قزدیرور قیشده جانی چون حمام

یوسف مصر تک عزیز جهان   مین زلیخا او نکا کمین خدام

اوناچاکرهزارراهب دیر   بنده سی مین عبیدالف غلام

وصف میدن مرادمز ساقی   نه ایمش ای مبارک الاقدام

دورکتورمی که یاندی شمع مغان   کون اوزین تیره قیلدی پرده شام

دوره کل ایله رقص حالتی کرم   چرخ اوُر باده ویرکیدب تمام

زلف مشکینی قیل اوزه افشان   لیلة القدری ایله برشمام

شربت بید مشکه ماءالورد   داخل ایت بر معطرایله مشام

بزم مغنّی ومطرب ایتمنوخ   برغزل باشله خواجه دن ویرجام

کُنج خلوت هانی که کتدی کنه   ازه تک جانی بو سین سلام

شُکردن غافل اولمه ایدرویش   صبر قیل هاکه قادر علاّم

الیسون جمله مشاکلی احل   اوله سان میر اعظم العظام

بنک وافیونه اولمه آلوده   اولمه بدنام میسر وازلام

خمردن احترار قیل اولمه   فسقه مشهور سنده چون خیام

تاپان

تاپاسان تامقام زهد وورع   خدمت اولیایه قیل اقدام

دوتمکن دامن شریعتدن   ایله حفظ مراتب اسلام

ذکر وتسبیحه دایم اول مشغول   کیجه کوندوز عبادت ایله مدام

ساقیا کیمدو بودراز نفس   که منی زاره کتدی بوحجام

تابی یوخ منتشایه بوکوبکون   هارده قالمش منم اواکری عصام

دورکنن سال بواشکی ایکه   ایله بیل کیم که کیتدی باصیام

من هاراصحبت نماز هارا   منی آزدردی بومصاحب خام

دفترعشق وباب صوم وصلوة   مبحث خال وخط رکوع وقیام

ای علمدار شاه تشنه جکر   سنکا قربان منم اناّم انام

بره برشاهی سویمش ازلدن   سنی سویش نباتی بدنام

کُر اباالفضل وکاه یاعباس   دیرم ایلدم سوزی اتمام

ساقی وجام وشاهد وکُل ومُل   بوایدی والسّلام والاکرام

کل کوزم دوت نظره اولشابی　　مختصر ایلیه ایتیمه چوخ ابرام

قوی قدم راه عشقه مردانه

گیر خراباته مست و مستانه

ساقیا دور ایاغه مستانه　　کلدی سلطان گل گلستانه

قاطر و آت و مال و املاکی　　جمله سین ایلیه خرج میخانه

باده ویرقیل کنن منی سرگرم　　که دیم بر غریبه افسانه

ایلیم مصره یوسفی سلطان　　آپاریم مژده پیره کنعانه

شاد ایدیم بر نفس زلیخانی　　کتوریم رخش عشقی جولانه

طور سلمانی ایلیم زنده　　کتوریم جسم مرده نی جانه

ساقیا ساقیا دوییم باشکا　　کیتدی الدن بورند دیوانه

دور کتور دور کتور شراب شراب　　منی بو نجه کتوره افغانه

کوبیکلمن کشورین کلال و ملال　　ایستر ایتسون خراب و ویرانه

طر

گلشه میدانه باده گلرنگ　　باغده گزنر غراب بیگانه

ای دل مستمند خون آشام　　یوز چویر برجه شاه شاهانه

میر یثرب خدیو کل امم　　شیر یزدان علی عمرانه

شاه مشکل گشا علی دور علی　　که ویرور نظم چرخ گردانه

ایسته اوندن مرادو مطلبکی　　هر نه دور قور رحمه مردمردانه

که او دور منبع سخا و کرم　　او ویرب تاج خان و خاقانه

او ویرب آفتابه نور درخش　　او ویرب رنگ لعل رخشانه

نکته سنجان و شاعران سلف　　کتدیلر رخش طبعی میدانه

هره برشاهه اولدیلر مداح　　من کمین بنده شاه ایرانه

شاه رستم سوار دارا فر　　که دوشوب صیت عدلی دورانه

شاه غازی امیر دریادل　　میر باذل ولی سبحانه

شاه بن شاه مفخر قاجار　　که سالوب دیو ظلمی زندانه

شه محمد شه سکندر شان　　التفات ایتمز آب حیوانه

هر بیکا یوز چورسه فتح و ظفر　　قویه‌لر باش او کنجه فرمانه

خادم بارکاهه یوز جمشید　　طعن ایدر جاهی مین سلیمانه

بخش ایدر موره ملک دنیانی　　در توکر کنج لطفی هر یانه

دوستی بلمین که غم نه ایمش　　دشمنی آقسون قزل قانه

سن نباتی دعانی ایله تمام　　نه ایشون وار ایشتدی شاهیانه

شکر صد شکر تاپدی سوز انجام　　دردنز نخیشی یتدی درمانه

کام دل حاصل اولدی مشکل حل　　کلدی ساقی النده پیمانه

من سکینه ویردی بر نچه جام　　کیتدی هوشم کلاه سیرانه

کلدی ناکه خروشه ناله دف　　بو سوزی سویلدی صراحیانه

دیدی ای مست جام باده ناب　　دور داخی لبده و ترک ترکانه

قوی قدم راه عشقه نردبانه　　کیر خراباته مست و مستانه

ولە ایضا فی الرباعیات　　من مقالاته الوافیه قدس سره

صبح اولدی کتور شراب ناب ایساقی　　ایتدی بنی غم نخیشی کباب ایساقی

مستانه کوتور جام جمی ویر باده　　ساز اولمش عجب چنک و رباب ایساقی

ولە ایضا فی الرباعی

صد شکر که قیش کیتدی بهار اولدی کنه　　صحرا اوزی جمله لاله زار اولدی کنه

ویر باده ایچاخ جوش قلاح ایساقی　　بلبل نه دیر که عشقه جار اولدی کنه

ولە ایضا رباعی

ساقی کوزم اول شراب نابی بکاویر　　غم دفعینه اول تیر شهابی بکاویر

دلداردن آیری خوابه حسرتدر کوزم　　الله باخ اول دوای خوابی بکاویر

ولە ایضا رباعی

کر فکر کنی که الهی مهیاست　　اول بتو جان آگهی مهیاست

هر دول زکجا و جای آنشاه کجا　　می خور که دل مرفهی مهیاست

هنکام بهار و فصل کلزار اولدی　　رندان خراباته بوکون جار اولدی

میخانه قاپوسین آچدیلر ای ساقی　　کل باده ایچاخ که تختمیز بار اولدی

رباعی

خورشید رخ محمدی را صلوات　　آن والی ملک سرمدی را صلوات

پیوسته بکو بناتیا از دل و جان　　کلزار جمال احمدی را صلوات

رباعی

در ظلمت دل خضر رهی میبایذ　　معموری ملک راشهی میبایذ

با نور ستاره راه رفتن نتوان　　کر مردرهی تورا مهی میبایذ

رباعی

انوار جمال مصطفی را صلوات　　آن کلبن باغ اصطفا را صلوات

شاهنشه انبیا رسول ثقلین　　آن سایهٔ عرش کبریا را صلوات

رباعی

شاهنشه جملهٔ اولیا را صلوات　　آن صاحب تاج انما را صلوات

داماد نبی زوج بتول عذرا　　میر دو سرا شیر خدا را صلوات

رباعی

آن ناد علی سینجلی را صلوات　　آن شیر خدا شاه ولی را صلوات

بفرست اکر شیعهٔ مخلص هستی　　پیوسته ز جان و دل علی را صلوات

رباعی

پیغمبر آخر الزمان را صلوات　　آن سرو ریاض جاودان را صلوات

بشمار عدد جن و بشر　　آن سید جمله انس و جان را صلوات

رباعی

شاهنشه لامکان مکان را صلوات　　آنجان جهان جهان جان را صلوات

زیبنده زنده کی جاوید علی است　　آن مظهر حق مستعان را صلوات

رباعی

خورشید طریقه هدی را صلوات　　آن جلوهٔ نور کبریا را صلوات

فرزند علی حسن امام ثانی　　مظلوم و شهید و مجتبی را صلوات

رباعی

سلطان غریب کربلا را صلوات　　مظلوم و شهید نینوا را صلوات

آن زینت عرش کبریا را صلوات　　آن تشنهٔ شمشیر جفا را صلوات

رباعی

آن شمس ضحی بدر دجا را صلوات　　آن نور دو چشم مصطفی را صلوات

سلطان خراسان امام هشتم　　نور دل مرتضی رضا را صلوات

رباعی

از جان و دل عباس علی را صلوات　　آن نور جبین منجلی را صلوات

سقا و علمدار حسین مظلوم　　آن قوت بازوی علی را صلوات

رباعی

عثمان و ابوبکر و عمر را لعنت　　آن نحس پلید بد سیر را لعنت

آن بدرگ بدکیش و لعین مرتد　　آن هیزم گلخن سقر را لعنت

ولهٔ ایضا رباعی ترکی

میخانه ده می عجب بها تاپدی کنه　　هر رند گدا بو کون نوا تاپدی کنه

آئینهٔ دل که زنگ غم دوتمش ایدی　　برجامیله کور نجه صفا تاپدی کنه

وله رباعی

صد شکر که قلبم صفا تاپدی کنه　　ساقی الی جام بی ریا تاپدی کنه

برخسته که مرکدی اونن درمانی　　برجامیله کور نجه سفا تاپدی کنه

وله ایضا

ایتدون بو کجه عجب ثواب ایاقی　　ویردون کنه رندانه شراب ایاقی

ویر باده که آخرت کونی یاران ایمسون　　اللهدن سنی اهل عذاب ایاقی

وله ایضا

ساقی نه ایمش بو غم دنیای دنی　　دور باده کتور مست ایله بو برهمنی

فوت ایلمه فرصتی کوتور جامی کوراخ   هر حادثه‌دن ساخلسون الله سنی

رباعی

ای باد صبا دی خسرو پرویزه   شیرین سویلیدی که برجه کلسون سیزه
کر کلمه‌جق بیلوردی شاهنشاهه   نقصان کتورر نعل زر شبدیزه

رباعی

میخانه‌لری همیشه آباد ایسته   سن اهلین انون سرو کبی آزاد ایسته
مسجدلره کیتمه واعظن ترکین قیل   نه رجعته ویر قولاغ نه میعاد ایسته

رباعی

ساقی مزه سنیر باده ایچن یاوه ایمش   دور جامنه چیز که بر سنق تاوه ایمش
بو سوزده ایم که کلدی بر سیمین ساق   چوخ یخشی کوزل حیف بر آز ساده ایمش

رباعی

ای باد صبا کذار قیل تبریزه   عالمده قالوب امید نر بر سیزه

اول سرو قدن کوینه دوشسه کذرن   بو نامه‌نی ویر او زلف عنبربیزه

رباعی

ای باد صبا نهاره قیل برجه کذر   محمود بیکن حالنه قیل برجه نظر
احوال ایتش سور شکن سرتاپا   کل اوشبتینه کتور بو مسکینه خبر

رباعی

هر نخل آچوب شکوفه پربار اولدی   بلبل کل ایچون چمنده سیار اولدی
ساقی کتور اول باده حمرانی کوراخ   اسباب نشاط یخشی پر کار اولدی

رباعی

تا مرغ دل آشفته اول مو اولدی   قمری کیمی کار و باری کوکو اولدی
بسکه کیجه کوندوز دیدی هی هی هو هو   یا هو کیمی مجموع بدنی هو اولدی

رباعی

ساقی بحق علی اعلا اعلا   اول شاه جهان ولی والا

برجامیله سرمست ایله بومجنونی   تا مست یازیم بوشعری حالا حالا

ولـه ایضاً

ساقی اثیمز ناله و افغان اولدی   زلفن کیمی عالم پریشان اولدی

قویدون یره جامی بردن اورزدوندن   بر بوسه دیدوخ ویر بیره سن قان اولدی

ولـه ایضاً

ساقی دوران آت او باده کلکرنکه   برجام بیتور بو برغ خوش آهنکه

تا طرف کلستانه اچوم بر پروبال   بوکنج قفس منی کتوردی تنکه

ولـه ایضاً

اسرار دلم خلقه نمایان اولدی   هر دلبره ایستدم باخیم قان اولدی

بود هر دنی ده بسکه محنت چکدم   قدم بوکولوب شال چوکان اولدی

ولـه ایضاً

ساقی کتور اول شراب مشکین بوئی   توک ساغره تا معطر ایتسون کوئی

مقصود و مراد جام میدن بودر کیم   سرمست اولاخ چکاخ نکر بر بوئی

ولـه ایضاً

تا مرغ دل آشفته آن موشده است   در مجمر غم چو شک خوش بو شده است

از عشق خم زلف کلستان جنت   شب تا بسحر چو مرغ یا هو شده است

ولـه ایضاً

ایدوست شراب ترکینی قیلدون قیل   بوچنک و رباب ترکینی قیلدون قیل

چون رنج و عذاب ایمش میون انجامی   بو رنج و عذاب ترکینی قیلدون قیل

ولـه ایضاً

ای یار وصال ترکینی قیلدون قیل   بوقال و مقال ترکینی قیلدون قیل

حاصل یوخ ایمش وصالدن غیر ملال   بو حزن و ملال ترکینی قیلدون قیل

ولـه ایضاً

ای شیخ سوال ترکینی قیلدون قیل   بو کهنه جوال ترکینی قیلدون قیل

کیتمه داخی قاپی لره‌ها هوابیته   بو بانک شغال ترکینی قیلدون قیل

رباعی

ای خواجه جلال ترکینی قیلدون قیل   بو مال و منال ترکینی قیلدون قیل
چون آخر اولوبدی جلال بر خواب و خیال   بو خواب و خیال ترکینی قیلدون قیل

رباعی

ساقی بو کیجه بزمی گلستان ایتدون   بر دور ایلدونکه دوری حیران ایتدون
الله سنی حفظ ایلسون بد گوزدن   دایم که منم درد مه درمان ایتدون

رباعی

ای جان حزین بو ناله‌دن براق حک   قوی تنکی یره پیاله‌دن براق حک
سندر قلمی دوات آغزین بهرات   بو هامی یالان مقاله‌دن براق حک

رباعی

ساقی بیله کیم آراده دوران الیر   چرخ عاشق بیچاره‌نی بیجان الیر

برجامیله کرشا دایده بو سیکینی   الله بلورکه بخششی احسان الیر

رباعی

ساقی بو قدر خیالدن حاصل نه   بو رنج غم و ملالدن حاصل نه
دور باده کتور کردشه برجام ریت   بو بیهده قیل و قالدن حاصل نه

رباعی

ایام بهار و فصل گل کلدی کنه   هر لاله الندہ جام مل کلدی کنه
لا تقعد خذ کاسا و ساقی قم قم   ما قال قرابه وقت گل کلدی کنه

رباعی

ساقی عطش کبابه آب ایلر علاج   مد قوقه یقین شراب ناب ایلر علاج
آئینه دل زنگ کدورت دوتسه   قیل تجربه کیم قند و گلاب ایلر علاج

رباعی

از حسرت لعل اول بت سیمین بر   گردیده چو نافه قوت من خون جگر

از هجر گل روی عذار چو مهش　　خون میرود از دو دیده ام تا بسحر

رباعی

عارف دل اصحاب صفا میخواهد　　عاشق می و جام بی ریا میخواهد

القصه چنین است ره و رسم جهان　　بیمار دوا گدا نوا میخواهد

وله من مقالاته علیه الرحمه

او کونش عارضه حیران اولهلی زار اولوبم　　عقل و هوشم داغلوب صورت دیوار اولوبم

عشق بی باک ایلدی چون دهنا موسیمی چاک　　ذکری بدآدی یامان خلق اوزره خوار اولوبم

منی کور کج دیر سن چون ایشدب بسم الله　　زاهدین پیش کوزنه بر چلیپی مار اولوبم

تا بولیم بلکه بکر اول صنمن یا و اوین　　گاه میخانه گه مسجده سیار اولوبم

یین کبیت اوزکارنکا ایزاهد بیش که من　　طالب جام جم و باده گلنار اولوبم

بو لعجب درد منی سالش او یا غمی کوزلر　　گاه دیوانه و گه مست و گه هشیار اولوبم

ساقی کل جامنی آل و ریبکا جام ایمان　　یانمشم تشنه بر ساغر سرشار اولوبم

تابناقی اولوب دل نو گله عاشق با　　سنده هم ناله بر بلبل گلزار اولوبم

فی الرباعی

تا اولدی کو بکل او خاله مایل مایل　　بند ایتدی منی او زلف کاکل کاکل

بر بوسه دن اوتری با غرمی قان ایلدون　　سن کلنبو مرادی الیه حاصل حاصل

فی الرباعی

ساقیا گردشه سال باده حمرانی کوراخ　　درد مندوخ بیزه و یر بر تکیه درمانی کوراخ

ایسترم منده هوا اوزره کزیم دنیانی　　دور گتور خاتم یاقوت سلیمانی کوراخ

فی الرباعی

ساقی بو شباتی نیه دنگ اولدی کنه　　نیتدون او [illegible] شرح ا[illegible]لدی کنه

بو باده نی که پر طاووس کیمی　　[illegible]ره ل هزار رنگ اولدی کنه

فی الرباعی

ساقی بزه دور باده گلرنگ گتور　　[illegible] اول کبیت تاب کتور

القصه کتورا وندن الیه یابوندن　　یابر صنم شوخ خوش آهنک کتور

فی الرباعی

شاهنشه جمله اولیا دور حیدر　　سلطان سریر انما دور حیدر
مخدوم جهان مطاع کل عالم　　سرخیل جمیع انبیا دور حیدر

فی الرباعی

ساقی کتور اول شراب بی تشویشی　　اول نشه اله مکر سواخ بو قیشی
ویرفاش بوار دبیلدور خام اولمیه　　خوب شهر دور اوز و کیلدور برکیشی

فی الرباعی

از روز بلی علی علی ذکر من است　　پیوسته ثنای حیدرتش فکر من است
آن نکته که در ضمیر کس می ناید　　از همت شاه کفته بکر من است

فی الرباعی

ایمرغ بو دانه ترکینی قیلدون قیل　　مستانه بولانه ترکینی قیلدون قیل

عنقا کیمی دوت قاف قناعده مقام　　بو خلق زمانه ترکینی قیلدون قیل

وله ایضاً فی الغزل من عذب کلامه علیه الرحمة

دست و پا چند زنی در قفس ای کبک دری　　خویش را رنجه مکن راه به بیرون نبری
کر سر سیر تماشای بیابان داری　　بکن از جوف قفس جانب صحرا نظری
غم روزی چه خوری دانه و آبت حاضر　　کفت خاموش ز احوال دلم بیخبری
کشت کلزار کجا کوشه دیوار کجا　　چه بکویم که سخن بر تو نماید اثری
قله کوه کجا خانه تاریک کجا　　بشنو این نکته ز من چونکه تو صاحب نظری
میشوم همچو نباتی بجهان کوشه نشین　　بو که از باغ وصالش بکف آرم ثمری

وله فی اللغة الترکیة ابیات من افصح مقالاته

کنه شوریده کونکلم عاشق بر کلعذار اولمش　　ایدر مشق جنون دیوانه ریک داغدار اولمش
اولوب مجنون کیمی سرمست جام باده وحدت　　دوشوب صحرا لره وحشی لر ایله همقطار اولمش
دوشوب اشکم کیمی مردم کوزیندن جسم عریانم　　عزیز مصر ایکن کوزلرده بندی کوز خوار اولمش

دو توب تار غ دل اسکن او چین چین زلف مشکبینده ... ایشم باقیوکیمی دایم فغان و آه و زار اولمش

شجاعت ملکی نن سالاری کیمدر حضرت عباس ... منم شاه محمد بو میدان آرا اول شهسوار اولمش

کسر دو غرر حسودن باغرنی اشعار رنگینم ... منم تیغ زبانم کویا بر ذو الفقار اولمش

منی اول خال هندو دور ایدن استغرق حیرت ... ایدن قان غنچه تک باغرم او لعل آبدار اولمش

ایدب بین عاشقی بیجان توکوب قانین کیدر لرده ... بو کون اول چشم سرستین عجب کرم شکار اولمش

توکن کوزدن سرشکم دمبدم اول چشم جادو دور ... پریشان ایلین حالم او زلف مشکبار اولمش

سپوب ژاله کل سرخه عرق یا عقد لولو دور ... بو کون اول لاله رخسارن عجایب نور و نار اولمش

خرابات و مناجاتی گزب سیر ایلدم هر یان ... بو کفر و دین ارا سنده او عنقا پرده دار اولمش

منی مست قیل ساقی امان ای کوزلری یاغی ... شرابن یوخ کتور آقی قولاغن پنبه کار اولمش

محبت شهرنن سود دو تا عین آسن جانا ... فنادور پادشاهدت غرو جای جهسار اولمش

کتور ساقی می باقی بو بزم ایلیه بر روشن ... ایشق دنیا کورسه باده سیز بالله که تار اولمش

منی جرعه میدان اوتری بیلیه با غرمی قان ایتمه ... دورای کافر کتور ساغر که باشم چوخ خمار اولمش

منی اولدردی غم آهم شراری تیدی افلاکه ... یا تبدور هانسی کوپده بلیرم اولان هر بار اولمش

همیشه باده کلگون حیات تازه دور روحه ... خصوصا ایندی کیم وقت گل و فصل بهار اولمش

او چشم پرخمارن حسرتندن ای کمان ابرو ... انیسم بچه آهو مقامم کوهسار اولمش

کهی شیر و پلنک و که کوزن و کوره یولدا شم ... یتاقم که جبل که دشت و که بر کنج غار اولمش

کورب بر غمزه یاقی اولوب حیران و شیدایی ... دیر هر دم کل ای ساقی که حالم چوخ بتر اولمش

کتور اول راح ریحانی توک اول جام زر افشانه ... که سوز آتش عشقم کنه چوخ شعله بار اولمش

هراسن ایتم جهنمدن یانان نیران هجرانه ... که ابراهیم تک آذر او نکا بر لاله زار اولمش

داخی افسونه کلمز هر کیمی چالسه قرار یغن ... بو افعی نن علاجی ترک خواب وصل یار اولمش

دو شبدر با شهر نازنین شور و سودای ... کیدب الدن قراری محو اولوب اختیار اولمش

خوشا اول عاشق صادق کیم اولمش وحدته لایق ... دو توب کنج خفا بو خلق عالمدن کنار اولمش

بحمد الله رقیبن کوکب بختی اولوب وارون ... الله جر خطرانی دو نوبت ساری سار اولمش

دو توب نکبت کریبانن چکوب زندان ادباره ... سموم قهر ایزددن اسی تار و مار اولمش

محمد بیک قراباغی نه بلکه بو قراداغی — مکرر و بلبل آلاغی بو خوش کل کل دیار اولمش

اکر مجنونه مایل سن بنه پن بلیه غافلسن — بو بور کیم خاک اقدامن بزه بس افتخار اولمش

بیرم خبر و شعیران لذتندن بر تمتع تاب — که هر بر لقمه‌سی بر شاعر شایق شعار اولمش

نه حاصل شعر بازلقدن اید مغز سری نابود — خیال و فکری سوادادن دماغه بر غبار اولمش

اوزن بحر خیاله سالمه بیجا قصد جان ایتمه — رفیق اولمه مجانینه یری هی کامکار اولمش

حذر قیل بال خولیادن بو سودادن ایشتماز اول — که ارباب جنونه شعر و شاعرلق قرار اولمش

اکر کورسن منی عبرت دوتسن حالیمدن ازان — وجودم ضعفدن کویا که بر شمع مزار اولمش

مرید اهل تجریدم غلام خیل تفریدم — کیشی وه وه سجاده که حق پایدار اولمش

من عاجز که درویشم قلندروار بی کیشم — نه اولدم جبرده قایم نه دینیم اختیار اولمش

نه تاپدم امر بابینی نه اولدم واقف مذهب — بیله بیچاره ملانک نه آدم نه حمار اولمش

بو سوزدن اوترسن کل کور که کوندن اشکار اولمش — ولی ابلیس تک کفرم ولایتلرده جار اولمش

یقین بیل کیم نباتی جکرال دامان سیناده — بو طرزالمیکه اومیخانه لرده میکسار اولمش

زدستش چمه دوت شعر نوای چمی جو قند — ایزان زون دیل برد هوش تماهر دپالوده وار

زدستش چمه دوت شعر نوای چمی جو قنده — ایزان زون دیل برد او شماهر پالوده دار

فی الرباعی من کلامه عطر الله تربته

یخشی سالدون بو بناینی نظردن یا علی — ایجدون بلیدوم یقین بو چشم تردن یا علی

عهد و پیمان ایلدیم کورمک سنی خندان اولیم — کل دو لایم با شکار بیول بودردن یا علی

در مخمس از کلام خواجه حافظ شیرازی

ای ستمگر که دلت سخت ز فولاد آمد — دیدم از عشق تو من آنچه بفرهاد آمد

بحق آنکه لقب سید سجاد آمد — در نمازم خم ابروی تو بر یاد آمد

حالتی رفت که محراب بفغان یاد آمد

ساقیا خیز بیا ساغر می را بکف آر — شد چمن پر ز سمن از اثر باد بهار

می بده سر بطلب بر سر جام تو نثار — از من اکنون طمع صبر و دل و هوش مدار

کان تحمل که تو دیدی همه بر باد آمد

باز رندان بدر میکده پابست شدند   چون تر باده بپای خم می پست شدند
جام در دست باین زمزمه پیوست شدند   باده صافی شد و مرغان چمن مست شدند
موسم عاشقی و کار بنیاد آمد

باز آواز پر روح روان میشنوم   وصف رخسار تو از بلبل جان میشنوم
چند پوشیده بگویم که عیان میشنوم   بوی بیهوده ز اوضاع جهان میشنوم
شادی آورد گل و باد صبا شاد آمد

روز و شب از غم هجران تو نالد تا چند   تا بکی از شرر عشق تو سوزد چو سپند
گوش کن از من مجنون و در نیج از این پند   بر زلیخا ستم ای یوسف مصری مپسند
زانکه از عشق بر او این همه بیداد آمد

از زمین سبزه و گل رقص کنان بر جستند   می پرستان ز غم آفت دوران رستند
نغز گویان بجهان گرچه فراوان هستند   دلفریبان نباتی همه زیور بستند
دلبر ماست که با حسن خدا داد آمد

ساقی

ساقیا خیز بده باده بصوت نی و نای   برد هوش از سر من غلغل این بانگ درای
محمل کیست که شد بار چنین نافه گشای   ای عروس هنر از بخت شکایت منمای
حجله حسن بیارای که داماد آمد

این حریصان جهان مور صفت در کارند   بهر راحت همه در زحمت و در آزارند
من فدای سر آنان که ز سر بیزارند   زیر بارند درختان که تعلق دارند
ای خوشا سرو که از بار غم آزاد آمد

ای برخ لاله بلب غنچه بقد سرو روان   از غم هجر تو شد قامت من همچو کمان
ای نباتی تو دل از لب بلب جام رسان   مطرب از گفته حافظ غزلی نغز بخوان
تا بگویم که ز عهد طربم یاد آمد

وله ایضاً فی الرباعی من کلامه

ساقی قدحی از آن می دیرینه   برجا مده وی بو کافر بی دینه
فوت الیمه عیش و عشرتی فصل بهار   بر غلغله سال نو گنبد زرینه

وله ايضاً من تصنيفاته غزل

کتور ساقی می کلکون بو بزمی پربهار ایله ‖ او جام لعلفام ایله بو خامی پرخمار ایله

ارم باغین تماشا ایلدم دیر مغان ایچره ‖ او دار العیشی سن یارب همیشه لاله زار ایله

ورع وقتی دکل زاهد بو تسبیحی قوی الدن ‖ کتور سجاده نی ویرمی فروشه برقرار ایله

لب میکون ساقی دور ساغر حلقه رندان ‖ بو جمعن ایچره یارب سن بنی بر میکسار ایله

غرور روزه خشک ایتمش سنی زاهد غافلسن ‖ بو تندوریوریادن کیچ خداد ن برجه عار ایله

بحمد الله کوزن وار کوردکلین جنت اسیرسن ‖ قدم قوی برخراباته سحردن برنهار ایله

بناتی عاشقم من رندلر زمنده کی حالم ‖ بلی بالله بو قومن ایتلر نه جان نثار ایله

فی الرباعی

سالمن آیا بناتینی نظردن یا علی ‖ کیم پیردایم غذا خون جکبردن یا علی

فکر ذکرم یوخ سنوا اسم عظیمندن سوای ‖ دوشبری یول دوت خبر باد سحردن یا علی

وله ايضاً من بياناته

ساقیا دور دولانیم باشنه کاکل دورنه ‖ جام زرینی کو تور برجه دولان ستانه

تا زلفون کیمی ظالم نی پیچان ایلدن ‖ کتور اول یوخ روا ایله بنی برجانه

کور مسون اوز که کوزلر من و مجنونی نکر ‖ سالوب اول کافر بی رحم بنی زندانه

عشقدن کور نعجب نغمه ایتشدم وه وه ‖ عاقل عصر ایکین ایتدی بنی دیوانه

قور خما یاران فراقن شر رندن ایدل ‖ صد قیلین دوت اوزنی برجه شه پروانه

اسم اعظم دلمن اسم علیدور بالله ‖ کرنه بیچاره یه نسنا من کیمی برایانه

اتیز اقرار بناتی بو سوزه زاهددن ‖ کلمز ایمانه یقین اندی کچس قرآنه

وله ايضاً من مقالاته

سینه می چاک قیلن چاک کریبانه ‖ باغرمی پاره قیلن خنجر شر کانندر

چشم مستندونی کوه و بیابانه سالان ‖ داغ ایدن جسمی اول غمزه فتانندر

درد هجرانه دوا یوخدر مکر باده ناب ‖ ایچ بو قان اولمشی کیم بخشی جبر درمانندر

چاره یوخ عاشق زارن دو نبیلر سندن ‖ کسه سن باشنی اکر قوچ کیمی قربانندر

ساقیا کلدی کنه عشرت ایام بهار — می کلکونی کتور دوره که دور ایندر

دردو صافی نه بیلور لعل لبن سرمستی — دور کتور کیم ایچرم بلیسم اکر قانندر

ایستمز الکینه مجنون کبی کلزارک قبا — قوی دلیوارکی سنوب عاشق عریانندر

زاهدون باشنه کل طالب اولوب صوانی — کون بوکون تاری بیلور دیرده ربانندر

ویردوکن اسم عظیمی بن دیوانیه کر — لعنتی قوی آدمی فرض ایله شیطاندر

براوزک کیم اوله حکمنده اودن جمله جهان — تا فلکن دیوالنه سویله سلیماندر

کل ناتی براوتان کفر دیمکدن اوسان — بیحیا شرم ایله بو کفر مکر جاهلندر

وله ایضاً فی الرباعی

سالمسن بو تنبیهی نظردن یا علی — اینجبور کویا شهنشه نوجه کردن یا علی

کلمزم دانی سنون درکاهکا فریاده بن — تا کوراخ نه ایش تیر بو چشم تردن یا علی

وله ایضاً فی الغزل

کنه کلدی بهار فصلی — بلبل کلدی داده داده

احمری کللر آچلدی — ساقی کتور باده باده

کنه سبزا اولدی چمن لر — کلدن برندی کلشن لر

چمنش سیره کل بدن لر — نامی اوزی ساده ساده

وه وه کل دور بو یا لاله — کل اوزنه قونوب ژاله

ساقی دور ویر بر پیاله — دلی فرهاده فرهاده

یار یولنده ویردوم باشی — یاستوق ایتدوم قراداشی

دوندی بالله کوزم یاشی — شط بغداده بغداده

دلی کونکل غم زمانی — چوخ ایتمه آه وافغانی

چاقور شاه لافتانی — بیستون فرهاده فریاده

ساقی دور ویر برجه ساغر — دینیدن دوندم اولدم کافر

تا پاندم قالدی کوهر — قعر دریاده دریاده

ناتی دور هر سحرگاه — اوخو حمد و قل هو الله

قالدی الحمد لله   آرزون دنیاده دنیاده

فی الرباعی

بو بقعه کوریم همیشه آباد اولسون   بنیاد قیلن کیشی بونی شاد اولسون

بی شبهه یقین که قصر شیرین دور بو   معماری بونن کرک که فرهاد اولسون

مخمس

ساقیا جام تو تا در دوران خواهد بود   بزم رندان چو گلستان جنان خواهد بود

بسر آنکه جهان جمله از آن خواهد بود   تا ز میخانه و می نام و نشان خواهد بود

سر ما خاک ره پیر مغان خواهد بود

ای خوش آن بنده که در میکده‌ها مدهوش است   از غم عشق بتی چون خم می در جوش است

نه که امروز مرا لب ز سخن خاموش است   حلقه پیر مغانم ز ازل در گوش است

بر همانیم که بودیم و همان خواهد بود

ایکه در حسن زنی طعنه بخورشید و بماه   ماه کنعان شده در نظر حضرت شاه

کرتو

کر تو خواهی که شوی صاحب شمشیر و کلاه   بر سر تربت ما چون گذری همت خواه

که زیارتگه رندان جهان خواهد بود

خسروا خنک فلک سر برضای تو بود   پادشاهان جهان جمله فدای تو بود

بخدا شاه بود هر که گدای تو بود   در زمینی که نشان کف پای تو بود

سالها سجده صاحب نظران خواهد بود

می ندانم چکنم ای صنم حور نژاد   چرخ کجرو برخم باز در فتنه کشاد

ای نباتی ز غم عشق الهی فریاد   بخت حافظ کر ازین گونه مدد خواهد داد

زلف معشوقه بدست دیکران خواهد بود

وله ایضا فی الرباعی

کلدی که فصل نوبهار ای ساقی   پس پرده قالوب اوکلعذار ای ساقی

میخانه کیت کتور اونی ستانه   ویرمه بکا بوبجه انتظار ای ساقی

وله ایضا فی الغزل

نه خوش اولوب خانم بیلیم خراب کردی گردشتی — کل وشتبنه تفرج قیلن جنت باغی رشتی

قویمیدیم قزل کلانده چکیدم اون برخانده سیدی — بناقیلیدوم ایرانده دین زردشتی زرد

تالیسیدوم اوبغدادقالیدی هیچه دو هزاری — آلیدم قهر شدادی دولانایدوم بهشتی

آلایدوم بر ملک رومی آلیدوم برینه قومی — قالیمیدی اونده بومی اولایدلر دشتی

بناتی بوجسم مرده آرام تاپدی برجه خورده — ساقی چوخ اولمش افسرده دور می کتور گشتی

رباعی

ساقی قدحی ازآن شراب دیرین — درده تو باین بناتی بی آئین

خواهم که شوم مست وبرآرم نفسی — ازبهر دعا تو هم بگوئی آمین

رباعی

ای شه ارض وسما بحر سخا در کمی — وی مه مهر لقا کان عطا درکنی

جز تو غمخوار ندارم من بیچاره تنها — وقت لطف است ایا شیر خدا درکنی

بیت

سکا قربان کتور ساقی برجه پیاله پیاله — قالو بلی دنده قسمت بکا بو نواله نواله

کل اللهه توکل ایت ارنلره توسل ایت — حافظه بر تفال ایت کور نکلور فال فاله

میخانه لر آباد اولسون ساکنلری دلشاد اولسون — مسجد کوریم برباد اولسون لدی متی قالیه

کل قوی باشه سن بوتاجی الکنن الیدن خراجی — یاد ایلیه شاه معراجی ولایتی آکه آکه

بناتی غمدن بوکلمه برک خزان تک توکلمه — دلی سیللر تک سوکلمه چکمه داخی ناله ناله

فی الرباعی

ایخوش آنروز که این باغچه چون گلشن بود — گاه چشمم برخ نرگس وگه سوسن بود

خاطرم هیچ غم از محنت ایام نداشت — دلم از عشق گلی همچو مه روشن بود

وله غزل

آنکه صد مرتبه از روی تو تصویر کشید — عاقبت گشت خجل دست ز تحریر کشید

دست نقاش مریزاد که این قد ترا — گوئیا چون الف از قدرت تقدیر کشید

ساخت ظاهر بجهان معنی مانند ترا — مگر این نقش تو آن مانی بی پیر کشید

گر من لشده از وصف تو لالم چه عجب — هرکه دید این رخ زیبای تو تکبیر کشید

زهره‌اش آب نشد در عجبم زین نقاش　　الله الله بچه دل صورت این شیر کشید

ملک است او بیقین نیست ز افراد بشر　　آنکه با نوک قلم صورت این شیر کشید

سحر کرده است بلی بلکه بکر اعجاز است　　یارب این موی میان را بچه تدبیر کشید

گل رخسار ترا داد مصور چون رنگ　　آتش فتنه ازو شعله تشویر کشید

خواست تا چشم ترا مست کشد نقاش　　شورشی کرد که در هر مژه صد تیر کشید

طاق ابروی ترا خواست مصور چو بلند　　گوشه بگزید درو سنبل تر زیر کشید

بسکه آشفته شد از پیچ و خم زلف کجت　　از دل خون شده یک ناله شبگیر کشید

ساقیا باده بده باز دل از حیرانی　　از قوا داغ برا جانب کشمیر کشید

از جمالت شده مستغرق دریای خیال　　زان سبب خال گل روی تو تاخیر کشید

هر عطر سر زلفین تو نقاش چه کرد　　شیر وش پنجه زد و شیر ز شمشیر کشید

ساقیا باده مسلسل بمن آور هی هی　　از چه رود دور تو این بار چنین دیر کشید

مطلع صبح ازل ساخت بناگوش ترا　　بکر این را بسفیداب و تباشیر کشید

دید چون غنچه خندان ترا تا نقاش　　محو گردیده یکی آه گلوگیر کشید

در سر چاه زنخدان تو شد بس دل تنگ　　گفت اینجا نتوان تیر به نخجیر کشید

بهر پابند دل عاشق دیوانه و مست　　در خم زلف تو صد حلقه زنجیر کشید

لعل لبهای ترا نوش دهد تا نقاش　　بستد رنگ ز گل شهد ز انجیر کشید

گردن و صدر و بر دوش ترا تا سر ناف　　صاف تر گرد ز در با شکر و شیر کشید

زاهدا رو تو بخور ملح و خل و نان شعیر　　کار ما بر می صاف و بت کزمیر کشید

یا علی نقش ترا کرد چو نقاش تمام　　از عمل گشت خجل آه ز تقصیر کشید

خواست ظاهر بکند شکل عدوی تو بخلیق　　رفت تا سگ بکشد صورت خنزیر کشید

تا بروی نحس و نحس رقیب اندازد　　شست ری را ز گهر سیر ز تفسیر کشید

زاهد از خیر برنج در صف رندان قدحی　　پیر ما با دف و نی دیر ز تدویر کشید

باز در مدح توای پادشه کون و مکان　　چون سکندر قلم تیغ جهانگیر کشید

گشت مطرب خجل از ناله مستان من　　رفت از پرده برون جامه تغییر کشید

بجز از حسرت دیدار خوشت یا مولا — کافراست آنکه بدل حسرت اکسیر کشید

خاطرم بود خراب از غم ویرانی دل — لله الحمد که لطف تو بتعمیر کشید

از ازل تا باید واقف سر تو نشد — گر چهل چله کسی زحمت تسخیر کشید

پر ز گوهر شود از رشحهٔ کلکم عالم — کاین همه گوهر منظوم بتقریر کشید

زودتر نامهٔ عاشق برسد بر معشوق — در پس نامه اگر صورت قطمیر کشید

این قلم بازی من گشت برای یاران — رستم است پای براهر که ازین تیر کشید

می ترسد دگر از طعنهٔ این خلق عوام
تا بناتی بسر این ساغر تکبیر کشید

آباد اولسون کوریم یارب کنج میخانه — کیم تیشدی او بنده دردم بخشی درمانه

شکر اولسون ایزد منا الیدی در درمان — عرق الیدی پیر مغان منی احسانه

دور ساقی امان هی هی دور گتور جام می — گنه ایشم دوشدی ای شاه بردانه

آتی دلدل قملی قنبر زوج زهرا باب شبیر — کورن آدمی یروب بو چرخ گردانه

بناتی

بناتی نیه چنک اولمیوب خسته بنک اولمسن
نیه کنه دنک اولمسن دورای دیوانه دیوانه

ساقی قدحی از آن می صاف ضمیر — درده تو باین عاجز و بیمار فقیر

شاید که کند علاج رنگ رخ من — بی منت این طبیب بقراط نظیر

فی المخمس من اشعار خواجه علیه الرحمه

ساقیا وقت طرب کردن ما باز آمد — شد چمن پر گل و بلبل بنوا باز آمد

یارب این قاصد جانان ز کجا باز آمد — مژده ای دل که دگر باد صبا باز آمد

هدهد خوش خبر از طرف سبا باز آمد

بلبل آمد بفغان باز بصد ساز و نواز — شد عیان از رخ گل نکهت رخسار ایاز

ساقیا باده بده باز بصد عشوه و ناز — برکش ای مرغ سحر نغمهٔ داودی باز

که سلیمان گل از طرف هوا باز آمد

باز بر جست صبا سوی سما چون دلدل — از خروش دف و نی گشت جهان پر غلغل

زین سخن بسکه شدم شاد شکفتم گل گل — لاله بوی می دوشین بشنید از بلبل

داغ دل بود بامید دوا باز آمد

دایما دیر مغان است مرا جای وطن — خدمت پیر مغان شد ز جهان حاصل من

باز رفتم ز سر شوق بتحقیق سخن — عارفی کو که کند فهم زبان سوسن

تا بپرسد که چرا رفت و چرا باز آمد

گشت عاجز ز سؤالم همه ارباب سخن — دم کشیدند فرو جمله ببستند دهن

عاقبت از مدد همت پیران کهن — مردمی کرد و کرم بخت خداداده من

کان بت سنگدل از بهر خدا باز آمد

هر کرا فیض ازل باده توفیق چشاند — وارهاند از دو جهان در حرم قرب نشاند

بعبث محمل لیلی سوی مجنون نکشاند — چشم من در پی آن قافله بس اشک فشاند

تا بگوش دلم آواز درا باز آمد

هر که گردید چو من مست می از جام الست — چشم پوشید از این عالم و از هر چه که هست

لطف حق بر تو بباقی در انعام ببست — گرچه حافظ در رنجش زد و پیمان بشکست

لطف او بین که بصلح از در ما باز آمد

وله من مقالاته نور الله مرقده

جانا بیا بمیکده جامی بسر بکش — مانند جم غبار غم از دل بدر بکش

معشوق را بمیکده بت را به بتکده — این را بکن ستایش و آن را ببر بکش

اگه کند ز حب وطن تا که سر تو را — چندی برو مشقت رنج سفر بکش

پابند جیفه چند شوی چون غراب نحس — شهباز وش باوج فلک بال و پر بکش

دانسته که لطف حق ار با تو یاور است — شمشیر کین بقصد عدوی بی سپر بکش

غالب شدی بدشمن و چون یافتی ظفر — از من شنو بکون زنش تا کمر بکش

از دام این عجوزه غدار ای پسر — غافل مشو وگرنه برو بار خر بکش

واقف شوی ز سر نباتی تو هم مگر

کنجی بگیر و دامن از این خیر و شر بکش

سودکم کوزلرن آلدی جانمی | یاغی غمزلرن قاسنی توکر
دوشسه هر کیم داخی چچر توزندن | کوریم بو زلفده ور یا شک تر
باشنه اوربتدور ترسه آبی | قاشلری باشلیوب نازوعتابی
امان ساقی کتور اول می نابی | بو جلادن قلیجندن الحذر
خجل ایتدی اوزن کل احمری | اووه یا خدی زلفن مشک وعنبری
شرمنده ایلدی لعل وکوهری . | کوریم بو غنچه دوریا تنک شکر
بونجه نرکس دور بونجه کوزدور | بو نجه لاله دور بو نجه اوزدور
بونجه شکر دور بونجه سوزدور | نه بیله لعل اولور نه بیله کوهر
بناتی کل کلدی آچلدی لاله | چلکلن بلبل تک کلشنده ناله

سکا قربان ساقی دوروپر پیاله

سالکلن جانمه سیدن برشرر

امان آقا سنکا قربانمی سالما نظردن سن | سندن سوی اکمسینم یوخ منی قوما بوردن سن

من کتیمنم کوه طوره سیل آتمنیم نار و نوره | کتورمنی بن شوره کم دکلسن شجردن سن
پریده اولمز بو طلعت ملکده اولمز بو صورت | ایده بیلیم کونه نسبت منورسن قمردن سن
دردمی اتمیه زیاده منی کتورسه فریاده | بر رحم ایلیه بو فرهاده کل بو کوه کمردن سن
لعل لبن نوش خندی اولدردی بو دردمندی | من بیلیرم بال قندی چوخ شیرین شکردن سن
کلدهّنی بو طراوت کونده هانی بو صباحت | درده یوخدر بو لطافت زرین سن کهردن سن
غم ایلیه خان چوبانی تاپلدی دردن درمانی | یاد ایلیه شاه مردانی بر علی جکرجکردن سن
سن سن منیم شهنشاهم شوکت وعزت وجاهم | امیدم پشت وپناهم بکا ییکدر بوزدن سن
نباتی ایله افغان تاپلدی دردنکا درمان | قنبر کیمی چکب هر زمان یا علی جکردن سن

رباعی

صبح اولدی آچلدی کونکلم کللر تک | توکدی اوزه یار زلفی سنبللر تک
یاهو کیمی بزده باشلدوخ یاهوهو
هم ناله چکوب چمنده بلبللر تک

ساقی کتور اول شراب انکوری کوراخ — دور بر الله ال او جام فغفوری کوراخ

مطرب و ورا تام باشله بر اول شهنازی — بر شو فیلچال او تار و طنبوری کوراخ

رباعی

ساقی قدحی از آن می دیرینه — در ده که رود غم کهن از سینه

خواهم که مرا از آن می صوفی سوز — سرگرم کنی درین شب آدینه

رباعی

ساقی بکا بر جام او میدن ویرگیل — بر طرفه خبر او بزم کی دن ویر

مطرب دور ایاغه رقص قیل ستانه — داود لمی نوای نی دن ویر

رباعی

ساقی کتور اول جام زر افشانی کوراخ — سال کردشه بر او روح ریحانی کوراخ

اسکندره سویله کیتسون ظلماته

کوستر او نکا بر او آب حیوانی کوراخ

در حالت غم شراب ناب اولیتر — آواز نی و چنگ و رباب اولیتر

رقاص غزل سرای ناهید صدا

در صحن چمن کنار آب اولیتر

ساقی منه بر پیاله شراب کتور — یاندی جگرم بر تکه کباب کتور

آتشکده نی قویمه قالا افسرده — دور چخ ایشیکه بر نچه حطاب کتور

ای خسرو مه رویان گل بر چه گلستانه — تا مهر رخت پرتو سالسون گل و ریحانه

آن نرگس جادویت سالدی بنی صحرایه — ابروی کمانداریت ایتدی بنی دیوانه

ساقی زکرم جامی لطف ایله من زاره — بر دور سرت گردم بر دور ایله مستانه

برخیز خرامان کن اول قامت دلجوئی — این عاشق مجنونرا ویر بر دولی پیمانه

بگذر سبر لیلی بودین و بوند بدن — خاک ره رندان شو اول خادم میخانه

دوش از غم دل یکدم بر داغه گذار ایتدم — افتاد رهم ناگه بر طرفه بیابانه

قربان سر ساقی باخ برسن مخموره   بالله قم اعجل دوندی اوره کیم قانه

خال حبشی نکهت ایندی کونمی قاره   آن لعل شکرپاشت بر رحمه کلور یانه

ای بلبل غمدیده کلدی کنه گل فصلی   برخیز بزن چه چه کل شور الیه افغانه

شیرین شکرلب کی دیشقاری چخار ایودن   تا غلغله اندازد بو گنبد گردانه

در ریختن خونم تعجیل ایلمه چوخده   تا خوش کش و خونریزا لایق سیده و سلطانه

ای کافر سنگین دل بر پرده کوتور اوزدن   تا طعنه زند حسنت خورشید درخشانه

رفتن ز سر کویت برامر دو چوخ مشکل   حاشا که جدا از شمع هرگز اوله پروانه

از تار خم زلفت سال بوینمه بر زنجیر   در گوشه ابرویت سالدی بنی زندانه

آن ساغر زرین را ساقی بکا ویرسن بر   تا اینکه زنم پائی بو ملک سلیمانه

مستانه بیاور می سرگرم ایله عشاقی   یکدم بکن احسانی بو جمع پریشانه

برخیز بتی را   برجا میله قیل سرمست

آنگاه تماشا کن   بورغ خوش الحانه

ساقی

ساقی قدحی آب طربناک بیار   رقصی بمنا وچست وچالاک بیار

گر شیشه می ز می تهی شد چه غمست

تا دل نطپد ز غصه تریاک بیار

عید آمد و شد بهار در ماه رجب   شد موسم عیش و نوش و هنگام طرب

زیرا که علی شیر خداوند عظیم

در جای نبی نشسته با عز و ادب

صد شکر خوش گذشت درین گلستان مرا   در دو غمم که بود بدر شد ز جان مرا

چیدم بکام دل گل ازین گلشن جهان   خوشنود کرد از در خود باغبان مرا

هر طور شد جهان گذرد نیک و بد ولی   یا رب خجل مساز تو از میهمان مرا

ساقی بیا که خسرو گل زد بباغ تخت   جامی بده بخاطر پیر مغان مرا

دست مرا بگیر و بکش سوی میکشان   با سرخوشان میکده کن همزبان مرا

ای عشق من غلام توام تا که بوده ام   مفروش اینچنین بخر درایگان مرا

ازکوی یارکوکه نباتی کجا رود　　جانی نمیشود به ازین درجهان مرا

فی المخمس من طیبات کلامه جاء شراه

کلدی بهار و فصل تماشا عجب عجب　　ایتدی جهانی کوز بجه زیبا عجب عجب

خرم اولوبدر دامن صحرا عجب عجب　　قمری ایدوبدر سرودهٔ ماوا عجب عجب

مست طربدر بلبل شیدا عجب عجب

سوسن کلوب زر اکته نرکس اولوب خمار　　سنبل توکبدو کردنه خوش زلف مشکبار

ساقی نه دورسن اله آل جام زرنکار　　صحرا و باغی باد صبا ایتدی لاله زار

خندان اولوبدر وه که گل حمرا عجب عجب

مطرب کتور چغانی و چنکه کوشمال　　کرم ایلیه بزمی سنداول غلان قوال چال

گللر چمنده باشدن ایاغه کنیمش آل　　قوی نرکو کلده ساقی دوران بوکون ملال

کلدی آرایه ساقی و صهبا عجب عجب

وه وه اولوبدر باغ ارم دشت کوهسار　　شاخ گل اوسته غنچه اولوب شاه تاجدار